

ਮੈਕਬਥ

ਮੈਕਬਥ

ਵਿਲੀਅਮ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ

ਅਨੁਵਾਦ
ਬਲਰਾਮ

Autumn Art

Published by
Autumn Art (India)
V.P.O. Balian, Distt. Sangrur (148001), Mob. 9115872450
E-mail: autumnartpublishers@gmail.com

all rights reserved.

Logo of Autumn Art by kafir

© 2019
ISBN 978-1-989310-37-3

Printed & Bound at:
Twentyfirst Century Printing Press, (Patiala)

Macbeth

(A Play)

Written by William Shakespeare

Punjabi Translation by Balram

E-mail. balrambodhi@gmail.com

ਸਮਰਪਣ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਚ ਮਿਲੇ ਬੇਹਤਰੀਨ ਅਧਿਆਪਕਾਂ 'ਚੋਂ ਇੱਕ ਚਰਨ ਗਿੱਲ
ਦੇ ਨਾਂ। ਉਂਝ ਵੀ ਚਰਨ ਗਿੱਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੈਕਬੱਥ ਦਾ ਇਹ
ਤਰਜੁਮਾ ਮੈਂ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਬਲਰਾਮ ਤੇ ਸੈਮੂਅਲ ਦੇ ਮੈਕਬਥ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੰਚਨ

ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾਟਕ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੋਅ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦੇ ਨਾਟਕ ਮੈਕਬਥ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਯੁਵਾ ਨਾਟਕਕਾਰ ਬਲਰਾਮ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਸੈਮੂਅਲ ਜੌਹਨ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ੋਅ ਮੀਡੀਆ ਆਰਟਿਸਟ ਵੱਲੋਂ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭਵਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੀਡੀਆ ਆਰਟਿਸਟ ਦੇ ਬੁਲਾਰੇ ਜਤਿੰਦਰਪ੍ਰੀਤ ਮੁਤਾਬਕ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਮੈਕਬਥ ਦਾ ਸ਼ੋਅ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਸ਼ੋਅ ਮੌਕੇ ਨਾਮਵਰ ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਾਇਰ ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਨਾਟਕ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਰਵਾਸੀ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ : ਸ਼ਮੀਲ

ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ “ਪੂਰਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਆਤਮਾ” ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ : “ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਮਾਇਆ ਜਿੰਨਾ ਮਹਾਨ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ।” ਫਿਲਹਾਲ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵਾਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਧ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤੇ 22 ਜੁਲਾਈ, 2004 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣੇ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭਵਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦੇ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਦੁਖਾਂਤ “ਮੈਕਬਥ” ਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਦਾ ਮੰਚਨ ਦੇਖਦਿਆਂ ਮੈਂ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦੀ ਨਾਟਕੀਅਤਾ, ਕਾਵਿਕਤਾ ਤੇ ‘ਮਾਇਆ’ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦੀ ਸੂਝ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਦੇਖ ਕੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਚੰਭਿਤ ਹੋਇਆ।

ਬਲਰਾਮ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਤੇ ਸੈਮੂਅਲ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਵੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਘੱਟ ਅਚੰਭਾਜਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਬਲਰਾਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਸੇਖੋਂ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਹਾਂਸ ਹੋਰਾਂ ਨੇ “ਮੈਕਬਥ” ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਅਨੁਵਾਦ ਮੂਲ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਵਫਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਛੰਦ-ਚਾਲ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਪੱਖੋਂ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦੇ ਵੱਧ ਨੇੜੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਲਰਾਮ ਦਾ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਪੰਜਾਬੀ ਮਨ ਤੇ ਮੰਚ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਸਦਕਾ ਲਹਿਰਾਗਾਗਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਹਰ ਲਫਜ਼ ਸਾਹ ਰੋਕ ਕੇ ਸੁਣਿਆ ਤੇ ਸਮਝਿਆ।

ਬਲਰਾਮ ਦੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਤੇ ਛੰਦ-ਚਾਲ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੈ। ਬਲਰਾਮ ਦੇ ਸੰਵਾਦ ਅਤੇ ਢੰਡ ਸਾਰੰਗੀ ਤੇ ਗਾਏ ਜਾਣਯੋਗ ਗੀਤ ਬਲਰਾਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ-ਸਮਰੱਥਾ ਤੇ ਛੰਦ-ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਬਲਰਾਮ ਨੇ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਲਈ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦਾ “ਮੈਕਬਥ” ਹੀ ਕਿਉਂ ਚੁਣਿਆ? ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਡੇ ਵਕਤਾਂ ਲਈ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦਾ ਏਹੀ ਨਾਟਕ ਸਭ ਤੋਂ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ। ਬਲਰਾਮ ਦੀ ਇਸ ਚੋਣ ਲਈ ਤੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕ। ਸੈਮੂਅਲ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਤੇ ਊਰਜਾ ਦਾ ਗਵਾਹ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਡੀਜ਼ਾਇਨ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਵੇਸ-ਭੂਸ਼ਾ ਤੇ ਸੈੱਟ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਿਰਜਿਆ ਗਿਆ। ਮੈਕਬਥ ਦਾ ਰੋਲ ਬਹੁਤ ਸ਼ਿੱਦਤ ਭਰਪੂਰ ਸੀ, ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਦੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਦਾ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਖੰਜਰ ਲੁਕੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਾਲਾ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜਣੇਪੇ ਵਿੱਚ ਸੰਤਾਨ ਦੀ ਤੇ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਅਜਿਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਨ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਦਕਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੇਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਸੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਗੰਜੀਆਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਦਾ ਜਾਦੂ ਵੀ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹ ਬੋਲਿਆ। ਨਾਟਕ ਦੀ ਗਤੀ, ਸਾਰੇ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਢਾਡੀ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਗਾਇਕਾਂ ਦੇ ਗਾਇਨ, ਸੰਵਾਦਾਂ ਤੇ ਗੀਤਾਂ ਸਦਕਾ ਨਾਟਕ ਨੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀਲੀ ਰੱਖਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਪਹਿਲੇ ਅੱਧੇ ਕੁ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਗਾਇਨ ਦੀ ਵਾਰਵਾਰਤਾ ਤੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨੇ ਖੜੋਤ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਦਿੱਤਾ। ਤੇ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਜੋ ਗਾਇਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਬ੍ਰੈਖ਼ਤੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਰੂਪ ਬਦਲਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਨਾਟਕ ਤੋਂ ਉਖੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੁਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦਾ ਇਸ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਸਦਉਪਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਇਹ ਮੰਚਨ ਅਨੇਕ ਕਾਰਣਾਂ ਸਦਕਾ ਪੰਜਾਬੀ ਮੰਚ ਲਈ ਇੱਕ ਅਪੂਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਥਮ ਮੰਚਨ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਇਹ ਕਿ ਇਕ ਪਿੰਡ ਲਹਿਰਾਗਾਗਾ ਤੋਂ ਉੱਠੇ ਥੀਏਟਰ ਗਰੁੱਪ ਨੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਮੰਚਨ ਕੀਤਾ। ਤੀਸਰੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਮੰਚਨ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ।

ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਥਾਂਈਂ ਖੇਡਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਲਰਾਮ ਤੇ ਸੈਮੂਅਲ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੱਤ ਦਾ ਰੰਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਟਕ ਦੇ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੰਚਨ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਪੰਜਾਬੀ ਸਿਰਜਕ, ਪੰਜਾਬੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਯਕੀਨ ਹੋਰ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ।

-ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ

ਮੈਕਬਥ

(ਮੰਚ ਉੱਤੇ ਤਿੰਨ ਚੁੜੇਲਾਂ ਠਹਾਕੇ ਮਾਰਦੀਆਂ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਥੱਲੜੇ ਪਾਸੇ ਜੰਗ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹਨ, ਯੋਧੇ ਥੱਕੇ-ਹਾਰੇ ਢਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਝੰਡੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਇਕੱਲੀਆਂ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਹਨ!)

- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਭੈਣੋਂ ਨੀ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੀਆਂ ਜਾਓ ਕਦੋਂ ਮਿਲਾਂਗੀਆਂ ਫੇਰ,
ਵਿੱਚ ਤੂਫਾਨੀਂ ਬਿਜਲੀ ਕੜਕੇ ਜਾਂ ਮੋਹਲੇਪਾਰ ਚੁਫੇਰ!
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਮੁੱਕ ਜਾ ਸੀ ਸਭ ਹੱਲਾ-ਗੁੱਲਾ,
ਠੰਡਾ ਪੈ ਸੀ ਜੰਗ ਦਾ ਚੁੱਲਾ!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਇੱਕ ਜਣਾ ਜਦ ਗਾਜੀ ਹੋ ਸੀ,
ਦੂਜਾ ਖਾਕ ਦਾ ਢੇਰ.....!
(ਹੱਸਦੀਆਂ ਹਨ)
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਆਥਣ ਤੋਂ ਮੁੜ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ,
ਅਸੀਂ ਜੁੜਾਂਗੀਆ ਫੇਰ!
(ਹੱਸਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ!)
- ਚੁੜੇਲ ੧ : (ਪਿੱਛੋਂ 'ਵਾਜ਼ ਮਾਰਦੀ ਹੈ) ਪਤਾ ਠਿਕਾਣਾ ਤਾਂ ਦੱਸਦੀਆਂ ਜਾਓ ਸਿਰ
ਮੁੰਨੀਓ....!
(ਦੋਹੇਂ ਝਪਟ ਕੇ ਮੁੜਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਜੰਗ ਦਾ ਬਾੜਾ ਲੋਥਾਂ ਦੇ ਢੇਰ,
ਰੱਤ ਦੇ ਝੱਖੜ ਝੁੱਲਣ ਜਿੱਥੇ.....
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ...ਬੀਆਬਾਨ ਹਨੇਰ! (ਰਮਜ਼ ਭਰੀ ਅਦਾ ਨਾਲ)
ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ...!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਤੂੰ ਵੀ ਆ ਜਾਈਂ...!
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਕਾਲੀ ਬਿੱਲੀ ਮੈਨੂੰ 'ਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰੇ,
ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਰਨ ਇਸ਼ਾਰੇ!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਡੱਡੂਆਂ ਦੀਆਂ ਇਹ ਮਸਤ ਸਦਾਵਾਂ,
ਚੁੜੇਲ ੨ : ਵਾਰੇ ਨੀ ਮੈਂ ਸਦਥੇ ਜਾਵਾਂ,
ਨੱਸੀ ਨੀਂ ਮੈਂ ਦੌੜੀ ਆਵਾਂ!

- ਸਾਰੀਆਂ : ਨੇਕੀ-ਬਦੀ ਦਾ ਚੋਲਾ-ਗੋਲਾ,
ਗੋਰਖ ਧੰਦਾ ਘੀਚ-ਮਚੋਲਾ,
ਕਾਗਾਂ ਗਲ ਹੰਸਾਂ ਦੀ ਵਰਦੀ,
ਹੰਸਾਂ ਵੀ ਸਿੱਖੀ ਜੁਗ-ਗਰਦੀ,
(ਹੱਸਦੀਆਂ)
ਗੋਡੇ-ਗੋਡੇ ਮਨ ਚਾਅ ਸਾਡੇ,
ਦਿਨ ਬਦਲੇ ਆਖਰ ਨੂੰ ਡਾਹਡੇ,
ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਮਾਰੀ ਹਵਾ ਚੀਰਦੀ,
ਪੁੰਦ ਗੁਬਾਰ ਚੁਫੇਰ!
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਸਈਓਂ ਨੀ ਮੈਂ ਉਡਦੀ ਆਵਾਂ!
ਚੁੜੇਲ ੨ : ਘੁੰਮਦੀ ਆਵਾਂ ਨੱਚਦੀ ਆਵਾਂ!
ਚੁੜੇਲ ੩ : ਬਿੰਦ ਨਾ ਲਾਵਾਂ ਦੇਰ!
(ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੀਆਂ)

ਵਿਸ਼ ਦੂਜਾ

(ਪਿੱਛੋਂ ਨਗਾੜੇ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਡੰਕਨ ਤੇ ਉਸਦਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਮੈਲਕਮ ਮੰਚ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਡੰਕਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ 'ਚ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ।)

ਡੰਕਨ : ਯੁਵਰਾਜ ਮੈਲਕਮ।

ਮੈਲਕਮ : ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ।

ਡੰਕਨ : ਜੰਗ ਦੇ ਮੁਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਖ਼ਬਰ....

ਮੈਲਕਮ : ਬਸ ਆਉਂਦੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਮਹਾਰਾਜ।

(ਤਿੰਨੋਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਇਸਤੋਂ ਬੇਖ਼ਬਰ ਹਨ।)

ਡੰਕਨ : ਮੈਥੋਂ ਹੁਣ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। (ਸਾਰਜੈਂਟ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।)
ਇਹ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਸਿਪਾਹੀ ਕੌਣ ਏ! ਲੱਗਦੈ, ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਵੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਉੱਥੇ।

(ਮੈਲਕਮ ਦੌੜ ਕੇ ਸਿਪਾਹੀ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਮੈਲਕਮ : ਸਾਰਜੈਂਟ ਤੂੰ...! ਮਹਾਰਾਜ ਇਹ ਉਹੀ ਜਾਂਬਾਜ਼ ਸਿਪਾਹੀ ਏ... ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ, ਮੈਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣਾ ਦੇ ਹੱਥ ਪੈਣੋਂ ਬਚਾਇਆ! ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਦੱਸ ਜੰਗ ਬਾਰੇ। ਜੰਗ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੂੰ ਪਿੱਛੋਂ 'ਤੇ ਹੰਢਾਇਆ।

ਸਾਰਜੈਂਟ : ਬੇੜੀ ਵਿੱਚ ਮੰਝਧਾਰ ਦੇ ਡੋਲਦੀ, ਨਾ ਦਿਸੇ ਕਿਨਾਰਾ....

ਕੋਰਸ : ਹੰਭੇ ਹਾਰੇ ਜੂਝਦੇ ਨਾ ਭੱਜਣ ਦਿੰਦੇ,

ਸਬਰ ਨਾ ਹਾਰਣ ਸੂਰਮੇ ਲੱਖ ਆਹੂ ਲਹਿੰਦੇ,

ਰਣ-ਮਤਵਾਰੇ ਝੂਰਦੇ ਨਾ ਚੱਲਦਾ ਚਾਰਾ,

ਜਿੰਦ ਵਿੱਚ ਮੰਝਧਾਰ ਦੇ ਡੋਲਦੀ.....,

ਨਾ ਦਿਸੇ ਕਿਨਾਰਾ.....!

ਤਰਸ ਵਿਹੂਣੇ ਧਾੜਵੀ ਫਿਰਦੇ ਹਸਿਆਰੇ,

ਟਿੱਡੀਦਲ ਜਿਉਂ ਡੋਲਦੇ ਬਣ ਬੱਦਲ ਕਾਲੇ।

(ਨਗਾੜੇ ਦੀ ਚੋਟ 'ਤੇ ਕੋਰਸ ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਾਟਾ!)

- ਡੰਕਨ : ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਸਿਪਾਹੀ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ; ਮੇਰੇ ਸਬਰ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਨਾ ਲੈ।
- ਸਾਰਜੈਂਟ : ਉਸ ਧਰੋਹੀ ਮੈਕਡੋਨਵਾਲਡ 'ਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਮਾਰ ਮਹਾਰਾਜ... ਐਣ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਪੱਛਮੀ ਟਾਪੂਆਂ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਟੁਕੜੀਆਂ ਵੀ ਉਸੇ ਨਾਲ ਆ ਰਲੀਆਂ।
(ਡੰਕਾ ਵੱਜਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਦੀਆਂ ਆਹਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀਆਂ।)
- ਮੈਲਕਮ : ਚੁੱਪ ਕਿਓਂ ਹੋ ਗਿਆਂ, ਅੱਗੇ ਦੱਸ!
- ਸਾਰਜੈਂਟ : ਛਿਨਾਲ ਕਿਸਮਤ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਲੀ ਜਾਪਦੀ, ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬਸ, ਉਸ ਬਾਜ਼ੀ ਮਾਰੀ ਕਿ ਮਾਰੀ।
- ਕੋਰਸ : ਬੁੱਝੇ ਕੌਣ ਕਲੋਲ ਨੂੰ ਇਹ ਮਾੜੀਆਂ ਨਾਰਾਂ,
ਨੇੜੇ ਢੁਕ-ਢੁਕ ਬਹਿੰਦੀਆਂ ਮੁੱਢ ਲਾਉਂਦੀਆਂ ਆਰਾਂ,
ਗੰਢ ਨਾ ਪੀਢੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਖਪ ਖੁਰੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ,
ਜਿੰਦ ਨਿਮਾਣੀ ਡੋਲਦੀ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕਿਨਾਰਾ।
- ਸਾਰਜੈਂਟ : ਪਰ ਮੈਕਬਥ ਤਾਂ ਇਉਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਨੇ ਸਰੀਰ ਧਾਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਭਾਵਾਂ ਛੱਡਦੀ ਲਹੂ ਦੀ ਤਿਹਾਈ ਉਸਦੀ ਤਲਵਾਰ ਸੱਪਣੀ ਵਾਂਗ ਜੀਭਾਂ ਕੱਢਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਚੱਟ ਕਰਦੀ ਜਾਂਦੀ। ਉਸ ਲਈ ਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
- ਡੰਕਨ : ਮੈਕਬਥ!
- ਮੈਲਕਮ : ਮੈਕਬਥ!
(ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ।)
- ਕੋਰਸ : ਕੜ ਫੁੱਟੇ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਰੱਤ ਭਰ-ਭਰ ਵੱਗੇ,
ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਕਰਦੇ ਚੂਲੀਆਂ ਹੜ੍ਹੇ ਪਰਬਤ ਬੱਗੇ,
ਅੰਬਰ ਦਮਕੇ ਦਾਮਨੀ ਚਮਕਣ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰਾਂ,
ਲੋਥਾਂ ਝੜਣ ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਕੰਬਣ ਤਕਦੀਰਾਂ!
ਕਰੇ ਮਖੌਲਾਂ ਮੌਤ ਨੂੰ ਤਰਦਾ ਭਵ ਖਾਰਾ,
ਆਖਰ ਆਣ ਕੇ ਸੂਰਮੇ ਮੱਲ ਲਿਆ ਕਿਨਾਰਾ।
- ਸਾਰਜੈਂਟ : ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਮੈਕਬਥ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਖ ਦੇ ਫੌਰ ਜਿੰਨਾਂ ਵੀ ਸਮਾਂ ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕੋ ਹੀ ਵਾਰ ਨਾਲ ਪੁੰਨੀਓਂ ਲੈ ਕੇ ਜਬਾੜੇ ਤੱਕ ਚੀਰ ਦੁਫਾੜ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਬੁਰਜ 'ਤੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ।

- ਡੰਕਨ : (ਖੁਸ਼ੀ 'ਚ ਉੱਛਲਦਾ ਹੈ) ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਸੂਰਮਿਆ! ਅਸ਼ਕੇ!
- ਮੈਲਕਮ : ਅਸ਼ਕੇ ਮੇਰੇ ਵੀਰ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹਾਦਰ ਏਂ ਤੂੰ। ਕੋਈ ਸਾਨੀ ਨਹੀਂ ਤੇਰਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਫ਼ਤਿਹ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ।
- ਸਾਰਜੈਂਟ : ਖਿਮਾਂ ਚਾਹੁੰਦਾਂ ਮਹਾਰਾਜ। ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਫ਼ਲਾਵਾ ਹੈ....
- ਡੰਕਨ : ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾਂ ਤੂੰ?
- ਮੈਲਕਮ : ਬੁਝਾਰਤਾਂ ਨਾ ਬੁਝਾ; ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਗੱਲ ਦੱਸ।
- ਸਾਰਜੈਂਟ : ਫ਼ਤਿਹ ਦੀ ਜੈ-ਜੈ ਕਾਰ ਹਾਲੇ ਗਲੇਓਂ ਥੱਲੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਤਰੀ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀਆਂ ਤਾਜ਼ਾ ਦਮ ਫ਼ੌਜਾਂ ਬਘਿਆੜਾਂ ਵਾਂਗ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਪਈਆਂ। ਇਨਸਾਫ਼ ਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਪੈਰ ਉੱਖੜ ਗਏ! ਸਾਡੇ ਖੇਮੇ 'ਚ ਭਗਦੜ ਮੱਚ ਗਈ... ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਂਦਾ ਭੱਜ ਤੁਰਿਆ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁਧ ਨਹੀਂ, ਜਾਪਿਆ ਜਿੱਤੀ ਬਾਜ਼ੀ ਮੁੜ ਖੁੱਸ ਚੱਲੀ!
- ਡੰਕਨ : ਮੈਕਬਥ ਤੇ ਬੈਂਕੋ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ?
- ਕੋਰਸ : ਹੋਏ ਦੂਣ ਸਵਾਏ ਤੱਕ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਹੱਲੇ,
 ਝੁੰਡਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਚਿੜੀਆਂ ਸਨ ਬਾਜ਼ ਇਕੱਲੇ,
 ਸਹਿਆਂ ਸਾਹਵੇਂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਵਣ ਨਾ ਠੱਲੇ,
 ਉਇ ਲਟ-ਲਟ ਲਾਂਬੂ ਉਗਲਦੇ ਜਿਉਂ ਨੇਰੀ ਝੁੱਲੇ,
 ਹਾਂ ਸੂਲੀ ਆਪੋ-ਆਪਣੀ ਲੈ ਆਪੇ ਚੱਲੇ।
 (ਚੁੜੇਲਾਂ ਫੇਰੀ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਸਾਰਜੈਂਟ : (ਕਰਾਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ) ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰੇ ਲਫ਼ਜ਼ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨੇ... ਮੈਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। (ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਕਿਹੜੀ ਲੋਚਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਹਾਈ ਲਈ ਜਾਂਦੀ... ਉਬਲ-ਉਬਲ ਪੈਂਦੀ... ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਲਹੂ 'ਚ ਨਹਾਉਣ ਦੀ ਆਦਮ-ਖਾਣੀ ਖ਼ਾਹਿਸ਼ ਜਾਂ ਈਸਾ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸੂਰਬੀਰਾਂ ਵਾਲਾ ਅਕੀਦਾ...! (ਤੜਫਦਾ) ਕੁਝ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ... ਬੋਲਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੁਣ ਤੇ... ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੀ ਟੀਸ...ਮੇਰੀ ਜ਼ੁਬਾਨ...ਹੋਰ..ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ...(ਬੇਹੋਸ਼ੀ)
- ਡੰਕਨ : ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ; ਤੇਰੇ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਬੋਲ ਰਿਹਾ। ਤੇਰੇ ਇਹ ਬੋਲ ਤੇ ਇਹ ਫੱਟ ਸਾਡੇ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨੇ। ਇਸਦੀ ਮਰੂਮ-ਪੱਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੋ।
 (ਦੇ ਜਾਣੇ ਸਾਰਜੈਂਟ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਡੰਕਨ ਬੇਚੈਨ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ।
 ਪਿੱਛੋਂ ਨਗਾੜਾ ਮੁੜ ਵੱਜਦਾ ਹੈ।)

ਡੰਕਨ : ਹੁਣ ਕੌਣ ਏ! ਦੇਖੋ...

ਰੌਸ : ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇਕਬਾਲ ਬੁਲੰਦ ਰਹੇ।

ਡੰਕਨ : ਜੰਗ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਕਹੋ!

ਰੌਸ : ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਜੰਗ ਦੇ ਮੁਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਆਇਆਂ ਮਹਾਰਾਜ...

ਡੰਕਨ : (ਗਰਜਦਾ ਹੈ) ਬਿਨਾਂ ਭੂਮਿਕਾ ਤੋਂ ਬੋਲ.....

ਰੌਸ : ਫ਼ਤਿਹ ਦੀ ਦੇਵੀ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋਈ... ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ।

ਡੰਕਨ : ਸੱਚ! ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਮੈਲਕਮ : ਆਫ਼ਰੀਨ!

ਰੌਸ : ਮੈਕਬਥ... ਮਹਾਰਾਜ... ਮੈਕਬਥ!

ਡੰਕਨ : ਮੈਕਬਥ!

ਮੈਲਕਮ : ਮੈਕਬਥ!

ਰੌਸ : ਜੰਗ ਦੀ ਦੇਵੀ ਦਾ ਸਰਤਾਜ਼! ਮੌਤ ਦਾ ਲਾੜਾ! ਉਸ ਬਾਝੋਂ ਹੋਰ ਕੌਣ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ... ਚਾਰ-ਚੁਫ਼ੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਝੰਡੇ ਝੂਲਦੇ... ਸਾਡੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ ਸੱਪਾਂ ਵਾਂਗ ਲੋਟਦੇ! ਬਾਗ਼ੀ... ਗੱਦਾਰ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਬਾਘੀਆਂ ਪਾਉਂਦੇ ਫਿਰਦੇ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਧੂੜ ਸਾਡੇ ਆਸਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਚਿੜਾਉਂਦੀ... ਕਹਿਰ ਦੀ ਜੰਗ ਸੀ ਮਹਾਰਾਜ।

ਕੋਰਸ : ਗਗਨ ਦਮਾਮਾ ਬਾਜਿਆ ਜੈਕਾਰੇ ਗੂੰਜਣ
ਅਰਸ਼ੀਂ ਕੜਕਣ ਬਿਜਲੀਆਂ ਸੈ ਤੇਗਾਂ ਖੜਕਣ,
ਭਰ-ਭਰ ਖੱਪਰ ਖੂਨ ਦੇ ਫਿਰ ਡੈਣਾਂ ਡੀਕਣ,
ਲਾਵੇ ਖੌਲਣ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਜੱਦ ਨਾਗਣਾਂ ਸੂਕਣ।
(ਸਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੌਰਾਨ ਚੁੜੇਲਾਂ ਦਾ ਨ੍ਰਿਤ ਚੱਲਦਾ ਹੈ।)

ਡੰਕਨ : ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ?

ਰੌਸ : ਲੋਹੇ 'ਚ ਲੱਦਿਆ ਸੂਰਮਾ ਰਣ ਮਤਵਾਰਾ ਹੋਇਆ ਇਉਂ ਮੈਦਾਨੇ ਉਤਰਿਆ.....

ਕੋਰਸ : ਰੋਹ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੂਰਮਾ ਬਾਜ਼ੀ ਪਲਟਾਈ,
ਹਾਥੀ ਧੂੜਾਂ ਚੱਟਦੇ ਥਲ ਮੱਚੀ ਦੁਹਾਈ,
ਥਰ-ਥਰ ਵੈਰੀ ਕੰਬਦੇ ਜਿਓਂ ਪਰਲੋ ਆਈ,
ਹੋਣੀ ਆਪ ਲਿਆਇ ਕੇ ਗਲ ਮਾਲਾ ਪਾਈ।
(ਕੋਰਸ ਆਖਰੀ ਲਾਇਨਾਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਆਪੋ- ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਪੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮਾਲਾ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਗਲ ਪਾਉਣ ਲਈ ਦੌੜਦੀਆਂ,

ਹੱਸਦੀਆਂ, ਖੇਡਦੀਆਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਡੰਕਨ : ਇਹ ਰੌਲਾ ਕਾਹਦਾ?

ਰੌਸ : ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਹਾਰਾਜ! ਫ਼ਤਿਹ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ।

ਡੰਕਨ : ਉਸ ਬਾਗ਼ੀ ਸੂਅਰ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ?

ਰੌਸ : ਹੁਣ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਹਾੜ੍ਹੇ ਕੱਢਦੈ!

ਡੰਕਨ : ਜਾਓ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿਓ! ਇਹੋ ਉਸਦਾ ਇਨਾਮ ਹੈ।

ਰੌਸ : ਜੇ ਹੁਕਮ ਸਰਕਾਰ।

ਡੰਕਨ : ਤੇ ਸੁਣੋ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਅਹੁਦੇ ਬਹਾਦਰ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਭੇਂਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਜਿਸਨੇ ਸਾਡੀ ਜਿੰਦ ਤੋਂ ਵੀ ਪਿਆਰੀ ਇਸ ਰਿਆਸਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ।

ਰੌਸ : ਹੁਕਮ ਦੀ ਤਾਮੀਲ ਹੋਵੇਗੀ ਮਹਾਰਾਜ!

ਡੰਕਨ : ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵੀ ਉਸ ਬਾਗ਼ੀ ਨੇ ਗਵਾਇਆ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਹਾਸਿਲ ਹੋਇਆ। (ਪਿੱਛੋਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਦੇ ਹੱਸਣ ਕੂਕਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।) ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਜਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੈਲਕਮ : ਜੀ ਜਹਾਂਪਨਾਹ!
(ਸਭ ਲੋਕ ਚੁੜੇਲਾਂ ਦੇ ਜਸ਼ਨ 'ਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹਨ!)

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੀਜਾ

- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਨੀ ਸੁਣ... ਕਿੱਥੇ ਮਰ ਗਈ ਸੀ ਭੂਤਨੀਏ!
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਮੈਂ ਤੇ ਸੂਰ ਮਾਰਨ ਗਈ ਸੀ।
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਸੂਰ.... ਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਈ ਸੀ।..ਤੇ ਤੂੰ ਨੀ...
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਬੇੜਾ ਗਰਕ ਹੋਏ ਉਸ ਮੋਟੇ ਢੂਏ ਵਾਲੀ ਦਾ...ਕਿਤੇ ਢੋਈ ਨਾ ਮਿਲੇ ਉਸਨੂੰ....
- ਚੁੜੇਲ ੧-੨ : ਨੀ ਕੌਣ?
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਉਹੀ...,ਟਾਈਗਰ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ੀ ਦੀ ਜਨਾਨੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਨਾਢੂ ਖਾਂ ਸਮਝਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ!
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਪਰ ਹੋਇਆ ਕੀ?
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਦੱਸ ਵੀ ਤਾਂ ਸਈ?
- ਚੁੜੇਲ ੩ : (ਰੋਣਹੱਕੀ) ਅਖਰੋਟ ਚੱਬੀ ਜਾਏ ਚਬੜ-ਚਬੜ, ਇਕੱਲੀ ਓ..., ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਦੇ ਦੇ ਕੁ! ਕਹਿੰਦੀ ਪਰਾਂ ਮਰ, ਦਫਾ ਹੋ ਚੁੜੇਲੇ! (ਬਾਕੀ ਦੋਹੇਂ ਹੱਸਦੀਆਂ ਨੇ ਤੇ ਉਹ ਗੁੱਸੇ 'ਚ ਹੈ।)... ਕੋਈ ਨੀ, ਖਸਮ ਉਡੀਕੇ ਹੁਣ ਆਪਣਾ... ਭੋਜਿਆ ਜਿਹੜਾ.... ਕਮਾਈ ਕਰਨੇ ਨੂੰ!
- ਚੁੜੇਲ ੧-੨ : (ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ) ਅੱਛਾ! (ਹੱਸਦੀਆਂ)
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਦੂਰ ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰਿਆ ਉਹ, ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੀ ਹਿੱਕ ਚੀਰਦਾ ਤੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗੀ ਛਾਣਨੀ 'ਚ, ਬਿਨਾਂ ਪੂਛ ਦਾ ਚੂਹਾ ਬਣ ਕੇ, ਤੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਟੁਕੜਿਆਂ 'ਚ ਕੁਤਰ-ਕੁਤਰ...ਕੁਤਰ-ਕੁਤਰ ਸਾਰਾ ਜਹਾਜ਼ ਚੱਟ ਕਰ ਜਾਵਾਂਗੀ ਤੇ ਉਹ ਲੰਡੇ ਚੂਹੇ ਦੀ ਪੂਛਲ ਈ ਲੱਭਦਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ। (ਠਹਾਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਹੱਸਦੀ ਹੈ)
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਤੂਫਾਨ ਤੇਰੇ ਨਾਂ!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਹੈ ਨੀ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਭੈਣ!
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਵਾਵਰੋਲੇ ਨਾਲੇ ਘੁੰਮਣ-ਘੇਰੀਆਂ...,ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੇਰੀਆਂ।
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਬਸ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ! ਸਾਰੀਆਂ ਖੁਰਾਫ਼ਾਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਆਲਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਐ!
(ਛੋਕੋ-ਛੋਕ ਹੋਈ ਬੰਦੇ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਕੱਢਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ)
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਨੈਣੀਂ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਵੇ ਉਸਦੇ ਨਾ ਦਿਨੇ ਨਾਂ ਰੈਣ,

- ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਲਟਕਦੀ ਜੀਕਣ ਕੁੱਬੀ ਡੈਣ!
 ਹੜ੍ਹੇ ਤੂਫਾਨੀਂ ਝੱਖੜੀਂ ਉਡਦਾ ਨਾ ਬੇੜੀ ਨਾ ਪੱਤਣ,
 ਸਾਹ ਬਣ ਜਾਣ ਸਰਾਪੀਆਂ ਸੂਲਾਂ ਨਾ ਆਵਣ ਨਾ ਡੁੱਬਣ!
 (ਠਹਾਕੇ ਮਾਰਦੀ ਹੋਈ ਤੇਜ਼ ਗੋੜੇ ਕੱਢਦੀ ਹੈ।)
 ਵੇਖੋ ਨੀ ਵੇਖੋ ਮੇਰੀ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਕੀ! ਮੇਰੀ ਮੁੱਠੀ ਵਿੱਚ ਕੀ!
- ਚੁੜੇਲ੧-੨ : ਨੀ ਵਿਖਾ ਤਾਂ ਸਹੀ! (ਪਿੱਛੇ ਦੌੜਦੀਆਂ ਹਨ)
 (ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀਆਂ।)
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਲਗਦੈ ਮੈਕਬਥ ਆ ਗਿਆ!
 ਚੁੜੇਲਾਂ : ਆਓ ਰਲ ਹੋਣੀ ਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ, ਹੱਥੀਂ ਹੱਥ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਹਾਂ,
 ਛੂ ਮੰਤਰ ਜਿਹਾ ਗੀਤ ਬਣਾਈਏ, ਧੂੜ ਸਮੇਂ ਦੇ ਝਾਟੇ ਪਾਈਏ,
 ਸਾਗਰ ਡੀਕੀਏ ਥਲ ਲੈ ਉਡੀਏ, ਅੱਖ ਦੇ ਫ਼ੋਰੇ ਅੰਬਰ ਗਾਹੀਏ,
 ਕੂੜ ਡਗਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦਾ ਧੋਖਾ, ਆਈਏ ਕਿੱਧਰੋਂ ਨਾ ਕਿਤੇ ਜਾਈਏ,
 ਏਹ ਢੇਰੀਆਂ ਏਹ ਢੇਰੀਆਂ, ਨੈਣੀਂ ਵਸਣ ਹਨੇਰੀਆਂ,
 ਨਾ ਓਹਦੀਆਂ ਨਾ ਏਹਦੀਆਂ, ਬਸ ਧੋਖਾ ਹੇਰਾਫੇਰੀਆਂ,
 ਤਿੰਨ ਤੇਰੀਆਂ ਤਿੰਨ ਮੇਰੀਆਂ-ਤਿੰਨ ਤੇਰੀਆਂ ਤਿੰਨ ਮੇਰੀਆਂ!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਸੀ..... ਬਸ... ਜਾਦੂ ਦਾ ਜਾਲ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ।
 (ਡੰਕਾ ਵੱਜਦਾ ਹੈ।)
 (ਮੈਕਬਥ ਤੇ ਬੈਂਕੋ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਐਨਾ ਉਂਦ ਗੁਬਾਰ....ਕਦੇ ਨੀ ਦੇਖਿਆ ਮੈਂ, ਚੰਗੇ ਦਾ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਨਾ
 ਮਾੜੇ ਦਾ। (ਲੰਮਾ ਹੌਕਾ ਭਰਦਾ ਹੈ) ਅਜੀਬ ਦਿਨ ਸੀ।
- ਬੈਂਕੋ : ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਿਆ.. ਉਹ ਕੌਣ ਨੇ? ਅਜੀਬ
 ਡਰਾਉਣਾ ਭੇਸ ਜਿਓਂ ਬੇਤਾਲ ਉੱਡਦੇ ਹੋਣ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਉਸਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਦੇਖ ਕੇ) ਕੀ ਹੋਇਆ ਤੈਨੂੰ!
 (ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਚੁੜੇਲਾਂ 'ਤੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਠਹਿਰ ਬੈਂਕੋ!
- ਬੈਂਕੋ : ਲਗਦੈ ਸਾਡੀ ਬੋਲੀ ਸਮਝਦੀਆਂ! ਕਿਵੇਂ ਠੋਡੀ ਖੁਰਕਦੀ, ..ਰੈ ਤਾਂ
 ਔਰਤ...ਪਰ ਇਹ ਦਾੜੀ..?
- ਮੈਕਬਥ : ਕੌਣ ਓ ਤੁਸੀਂ...? ਕੀ ਓ?
 (ਇਕੱਠੀਆਂ ਰੋਲਾ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਚੁੜੇਲਾਂ : ਹੁੱਰਰਾ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ! ਗਲੇਮਜ਼ ਦਾ ਸਰਦਾਰ

ਮੈਕਬਥ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ! ਕਾਡੋਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਮੈਕਬਥ
ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ! ਭਾਵੀ ਸੁਲਤਾਨ ਮੈਕਬਥ
ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ.....!

(ਪੈਰਾਂ 'ਚ ਝੁਕ ਕੇ)

ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਸਮਰਾਟ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ
ਮੈਕਬਥ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ, ਸਵਾਗਤ ਹੈ!

(ਮੈਕਬਥ ਜਿਵੇਂ ਅਚੰਭੇ 'ਚ ਜੜ੍ਹ ਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਬੈਂਕੋ : (ਉਸਨੂੰ ਝੰਜੋੜਦਾ ਹੈ) ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?

ਮੈਕਬਥ : (ਤ੍ਰਭਕਦਾ) ਹੈਂਅ!

ਬੈਂਕੋ : ਡਰ ਗਿਐਂ!

(ਮੈਕਬਥ ਚੁੜੇਲਾਂ 'ਚ ਹੀ ਉਲਝਿਆ ਹੈ।)

ਬੈਂਕੋ : (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਅਹਾ! ਸਮਰਾਟ ਮੈਕਬਥ, ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਲਗਦੈ ਸੁਨਣ 'ਚ!
(ਚੁੜੇਲਾਂ ਨੂੰ) ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੱਬ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਕੌਣ, ਹੋ ਵੀ ਜਾਂ ਐਵੇਂ
ਪਰਛਾਈਆਂ! (ਛੂ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਏਧਰ-ਓਧਰ
ਨੱਸ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ) ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ 'ਤੇ ਮੇਹਰਾਂ ਦੀ ਬਰਸਾਤ ਕਰ
ਦਿੱਤੀ, ਗਲੇਮਜ਼ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਤਾਂ ਉਹ ਬਣ ਹੀ ਗਿਐ, ਪਰ ਕਾਡੋਰ ਦਾ
ਸਰਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ.... ਤੇ ਫੇਰ..ਸੁਲਤਾਨ... ਇਹ ਤੇ...
ਵੇਖੋ-ਵੇਖੋ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸੁਫਨਿਆਂ 'ਚ ਕਿਵੇਂ ਗੋਤ ਖਾ ਰਿਹੈ ਉਹ! ਪਰ ਮੇਰੇ
ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੀਓ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਗਰਭ 'ਚ
ਝਾਕ ਸਕਦੀਓ, ਬੀਜ ਵੇਖ ਕੇ ਦੱਸ ਸਕਦੀਆਂ ਹੋ ਕਿ ਫਸਲ ਕਿਹੋ
ਜਿਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸੋ। (ਚੁੜੇਲਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿੰਨਤਾਂ
ਕਰਦਾ ਹੈ) ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਪੱਖਪਾਤ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ
'ਚ ਕੋਈ ਲੋਭ-ਖੋਫ ਹੈ।

ਚੁੜੇਲਾਂ : ਸੁਣ ਬੈਂਕੋ ਸੁਣ! ਸੁਣ ਬੈਂਕੋ ਸੁਣ! ਕੰਨ ਲਗਾ ਕੇ ਸੁਣ!

ਘੱਟ ਦੋ ਰੱਤੀਆਂ ਮੈਕਬਥ ਨਾਲੋਂ ਪਰ ਦੋ ਗਿੱਠਾਂ ਉੱਤੇ!

ਹੜ੍ਹ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਹੈ ਨਾਹੀਂ ਪਰ ਹਨ ਸਾਗਰ ਸੱਤੇ!

ਰਾਜ ਭਾਗ ਤੇਰੇ ਨਹੀਂ ਮੁਕੱਦਰੀਂ ਰਾਜ ਕਰਨ ਤੇਰੇ ਬੱਚੇ!

ਮੈਕਬਥ : (ਚੀਖ ਕੇ) ਰੁੱਕ ਜਾਓ! ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਸ਼ਸ਼ੋਪੰਜ 'ਚ ਛੱਡ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾ
ਸਕਦੀਆਂ। ਕਾਡੋਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਜਿਉਂਦਾ ਏ...ਚੰਗਾ-ਭਲਾ!
ਤੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਫਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਇਹ

- ਅਨੋਖੇ ਖਿਆਲ ਤੁਹਾਡੀ ਖੋਪੜੀ 'ਚ ਆਏ ਕਿੱਥੋਂ! ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਸਹੀ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਇਸ ਢੇਰ 'ਤੇ ਸਾਡਾ ਰਾਹ ਰੋਕ ਕੇ, ਮੇਹਰਾਂ ਦੀ ਏਸ ਬਰਸਾਤ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਏ। ਤੁਹਾਡੀ ਮੰਸ਼ਾ ਕੀ ਏ? ਰੁਕ ਜਾਓ! (ਤਲਵਾਰ ਕੱਢਦਾ ਹੈ) ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ!
- (ਚੁੜੇਲਾਂ ਉਸਦਾ ਮੌਜੂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਰਫੂਚੱਕਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਬੈਂਕੋ : ਯਾ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ! ਕੀ ਧਰਤੀ ਵੀ ਬੁਲਬੁਲੇ ਛੱਡਣ ਲੱਗੀ ਏ! ਨਹੀਂ ਤੇ ਫੇਰ ਉਹ ਗਈਆਂ ਕਿੱਥੇ?
- ਮੈਕਬਥ : ਉਹ ਤੇ ਐਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਦੇ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਓਂ ਹਵਾ 'ਚ ਸਾਹ ਘੁਲ ਜਾਣ! ਕਾਹਦੇ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰੇ ਬੰਦਾ! ਕਾਸ਼ ਕੁਝ ਚਿਰ ਹੋਰ ਰੁਕਦੀਆਂ....
- ਬੈਂਕੋ : ਕੀ ਸੱਚੀਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਪੱਕਾ... ਉਹ ਸੱਚੀਂ ਸਨ.. ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਲਗਦੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਭੰਗ ਪੀ ਲਈ ਹੈ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਨਸ਼ਿਆਇਆ) ਤੇਰੇ ਬੱਚੇ ਸੁਲਤਾਨ ਹੋਣਗੇ!
- ਬੈਂਕੋ : ਤੇ ਤੂੰ ਖੁਦ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ।
- ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ.. ਇਹੋ ਕਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸੀ ਨਾ!
- ਬੈਂਕੋ : ਬਿਲਕੁਲ... ਲਗਦਾ ਤਾਂ ਇਹੋ ਸੀ। (ਬਿੜਕ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ) ਕੋਈ ਆ ਰਿਹੈ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਕੜਕ ਕੇ) ਕੌਣ ਹੈ?
- ਰੌਸ : (ਸਾਹੋ-ਸਾਹੀ ਹੋਇਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ਮਹਾਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ।
- ਮੈਕਬਥ : ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਖੁਦ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਘੱਲਿਐ?
- ਰੌਸ : ਜੀ..ਮੈਂ.. ਬਸ ਸਿੱਧਾ ਉੱਥੋਂ ਹੀ ਆ ਰਿਹਾਂ।
- ਐਂਗਸ : ਤੇ ਮੈਂ ਵੀ।
- (ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।)
- ਰੌਸ : ਤੁਹਾਡੀ ਜਿੱਤ ਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀਲ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।
- ਐਂਗਸ : ਹਾਂ ਜੀ! ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਹ ਬਸ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਕਿੱਸੇ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ।
- ਰੌਸ : ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਹੈਰਾਨੀ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ!
- ਐਂਗਸ : ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਸ਼ਮਕਸ਼ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖੀ ਆ ਜੀ!
- ਰੌਸ : ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੇ।

ਐਂਗਸ : ਚੁੱਪ! ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾਂ ਨਾ।
 ਰੌਸ : ਮੈਨੂੰ.....
 ਮੈਕਬਥ : (ਖਿੜ ਕੇ ਚੀਖਦਾ ਹੈ) ਚੁੱਪ! (ਰੌਸ ਨੂੰ) ਹਾਂ ਤੂੰ ਦੱਸ।
 ਰੌਸ : ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹਰਕਾਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸੋਹਲੇ ਗਾਉਂਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਮੌਤ ਤਾਂਡਵ ਨੱਚਦੀ ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਚੇਹਰੇ 'ਤੇ ਤਾਂ ਖੌਫ਼ ਦਾ ਸਾਇਆ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਛੱਕੇ ਛੁਡਾਏ, ਕਿਵੇਂ ਬਾਗੀਆਂ ਦਾ ਫਸਤਾ ਵੱਢਿਆ ਤੇ ਰਿਆਸਤ ਦਾ ਝੰਡਾ ਬੁਲੰਦ ਕੀਤਾ ਤੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਮਨਸੂਬਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ 'ਚ ਰੋਲ ਦਿੱਤਾ। (ਸਾਹੋ-ਸਾਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇਤੂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਐਂਗਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।)
 ਐਂਗਸ : (ਨਿੱਮੋਝੂਣਾ ਜਿਹਾ) ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਘੱਲਿਆ ਹੈ। ਇਨਾਮ-ਅਕਰਾਮ ਦਾ ਐਲਾਨ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਨਗੇ।
 ਰੌਸ : ਕਾਡੋਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਮੈਕਬਥ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ!
 ਐਂਗਸ : ਹਾਂ-ਹਾਂ! ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ!
 ਬੈਂਕੋ : (ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ) ਕੀ ਚੁੜੇਲਾਂ ਵੀ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਲੱਗੀਆਂ!
 ਮੈਕਬਥ : ਉਹ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਜਿਉਂਦਾ ਏ; ਕਿਉਂ ਤੁਸੀਂ ਬੇਗਾਨੀਆਂ ਫੀੜੀਆਂ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਮੜ੍ਹਦੀਆਂ ਓਂ!
 ਐਂਗਸ : ਉਹ ਬਾਗੀ ਸੂਅਰ ਆਪਣੀਆਂ ਆਖਰੀ ਘੜੀਆਂ ਗਿਣ ਰਿਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਾਂ ਦੀ ਤਾਰ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਹੇਠ ਹੈ।
 ਬੈਂਕੋ : ਪਰ ਕਿਉਂ।
 ਰੌਸ : ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ...ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ।
 ਐਂਗਸ : ਜੀ ਨਹੀਂ... ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ।
 ਰੌਸ : ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ ਗ਼ੱਦਾਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮੌਤ ਏ!
 ਐਂਗਸ : ਤੇ ਉਸਨੇ ਗੁਨਾਹ ਕਬੂਲ ਵੀ ਲਿਆ ਹੈ। (ਦੋਹੇਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਘੂਰਦੇ ਹਨ।)
 ਮੈਕਬਥ : (ਮਨਬਚਨੀ) ਗਲੇਮਜ਼ ਤੇ ਫੇਰ ਕਾਡੋਰ! (ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਸੰਭਲਦਾ ਹੈ) ਪਰ ਅਸਲੀ ਗੱਲ ਤੇ ਹਾਲੀ ਵਿੱਚ ਐ। (ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ) ਤੁਸੀਂ ਬੜੀ ਖੇਚਲ ਕੀਤੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਅਹਿੰਸਾਨ ਮੈਂ ਯਾਦ ਰੱਖਾਂਗਾ। (ਬੈਂਕੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾ ਕੇ) ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਹਾਲੇ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੇਰੇ ਬੱਚੇ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ। (ਬੈਂਕੋ ਜੱਕੋ-ਤੱਕੀ 'ਚ ਮੂੰਹ ਪਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।) ਵੇਖ...! ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ

- ਝੋਲੀ 'ਚ ਇਹ ਸਨਮਾਨ ਪਾਇਆ...ਤੇ ਜੋ ਵਾਅਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਉਹ ਵੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ!
- ਬੈਂਕੋ : ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਚਮਕਦਾ ਤਾਜ ਵੀ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ। (ਮੈਕਬਥ ਦੂਰ ਖਿਤਜ 'ਚ ਝਾਕਦਾ ਹੈ। ਬੈਂਕੋ ਖੁਦ ਨਾਲ) ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦੈ ਕਿ ਇਹ ਚਮਕ ਇਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਲਾਲਸਾਵਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਖੁਦ ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਸਾੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਕਰ ਛੱਡੇ।
- ਮੈਕਬਥ : ਕਿਹੜੀਆਂ ਸੋਚਾਂ 'ਚ ਪੈ ਗਿਆਂ?
- ਬੈਂਕੋ : ਇੰਝ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦੈ... ਕਾਲੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਕੇ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਿੱਤ ਲੈਣ। ਸਾਡੇ ਲਾਲਚ ਨੂੰ ਭੜਕਾ ਦੇਣ, ਤੇ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋਈਏ ਤੇ ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰੇ ਹਨ੍ਹੇਰ.. ਬੀਆਬਾਨ। (ਸਿਰ ਝਟਕਦਾ ਹੈ) ਖੈਰ ਛੱਡ, ਹੁਣ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਵੱਲ ਚੱਲੀਏ।
- ਰੌਸ : ਜਨਾਬ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ ਤੁਸੀਂ...!
- ਐਂਗਸ : ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਲੋੜ ਐ!
- ਬੈਂਕੋ : (ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ) ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰਾ ਏਧਰ ਆਓ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਏ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਮਨਬਚਨੀ) ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਏ; ਪਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਿਉਂ ਧੜਕ ਰਿਹੈ! ਮਾੜਾ ਵੀ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੈ!..ਕੀ ਖੂਨ ਕਰ ਦਿਆਂ ਮੈਂ ਉਹਦਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ..., ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਕੁਝ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ...ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਸੋਚ ਕੇ ਈ ਰੋਂਗਟੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ... ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੈ! (ਬੁੱਕ ਨਿਗਲਦਾ ਹੈ) ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਾਲੇ.., ਖਿਆਲ ਈ ਕਿੰਨਾ ਡਰਾਉਣਾ ਏ! ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਫੱਟ ਜਾਏਗੀ। (ਪਿੱਛੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੁੜੇਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਤੇ ਉਹਦੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਚੌਂਕੀ ਰੱਖ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੌਂਕਦਾ ਹੋਇਆ ਉਸ 'ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।) ਝੂਠ ਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ; ਦੇ ਸੱਚਾਈਆਂ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਨੇ, ਮੈਂ ਕਾਡੇਰ ਦਾ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਕੀ ਕਰਾਂ... ਹਥਿਆਰ ਸੁੱਟ ਦੇਵਾਂ ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ। (ਹੌਂਕਦਾ ਹੋਇਆ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।) ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ ਹਾਲੀ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ ਖਿਆਲ ਈ ਐ। ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਜਕੜ ਲਿਆ ਇਸਨੇ। ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਕਿੱਥੇ? (ਲੰਬਾ ਸਾਹ ਭਰਕੇ) ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ

ਮੈਕਬਥ ਤੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ। ਐਵੇਂ ਫਾਲਤੂ ਦੀ ਖ਼ਾਮ ਖ਼ਿਆਲੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰ ਛੱਡਿਆ। ਦੇਖ ਤੂੰ ਕੰਬ ਰਿਹੈਂ! ਤੈਨੂੰ ਚੱਕਰ ਆ ਰਿਹੈਂ! ਇਸਤੋਂ ਮਾੜਾ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੈ।.....ਜੇ ਹੋਣੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ ਲਿਖ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਏ ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਏਗਾ ਹੀ...ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ, ਹਾਂ ਹੋਣ ਦਿਓ ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਾਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਭੰਬਲਭੂਸੇ 'ਚ ਪਾਇਆ...ਤਾਂ ਹੱਲ ਵੀ ਕੱਢੇਗਾ ਆਪੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਡੀਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਏ। (ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

- ਬੈਂਕੋ : ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਓ ਦੁਨੀਆ 'ਚ ਡੁਬਿਆ ਪਿਆ। ਲਗਦੈ ਸ਼ੋਹਰਤ ਤੇ ਅਹੁਦੇ ਰਾਸ ਨਹੀਂ ਆਏ.. ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਤਾਂ ਪੈਰ ਨੂੰ ਖਾਂਦੀ ਓ ਹੈ, ਵਰਤਿਆਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੈ। (ਖੰਖਾਰਦਾ ਹੈ) ਜਨਾਬੇ ਆਲੀ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਤੁਭਕਦਾ) ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਅਜੀਬੋ-ਗ਼ਰੀਬ ਸੋਚਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਈ ਬੁੱਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸਭ ਮੇਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ 'ਚ ਸਾਂਭਿਆ ਪਿਆ। ਖ਼ੈਰ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਫੇਰ ਦਿਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ!
- ਬੈਂਕੋ : ਹਾਂ-ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ।
- ਮੈਕਬਥ : ਤਾਂ ਫੇਰ ਹੁਣ ਮਹਾਰਾਜ ਵੱਲ ਚੱਲੀਏ!
- ਬੈਂਕੋ : ਬੜੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਨਾਬ..., ਤੁਹਾਡੀ ਓ ਉਡੀਕ ਐ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਤੁਰਦੇ-ਤੁਰਦੇ) ਉੱਝ ਅੱਜ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਗ਼ੌਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
- ਬੈਂਕੋ : ਹੂੰ.....! (ਚੁੱਪਚਾਪ ਤੁਰਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : (ਮਨਬਚਨੀ) ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤਾਂ ਬਸ ਚੁੱਪ ਈ ਭਲੀ! (ਦੋਹੇਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)
(ਚੁੜੇਲਾਂ ਖੌਰੂ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ! ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਖੋਪੜੀ ਖੋਹਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਤੇ ਧਕੋ-ਮੁੱਕੀ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਫੇਰ ਚੌਂਕੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਖਹਿਬੜਦੀਆਂ ਹਨ! ਇੱਕ ਜਣੀ ਚੌਂਕੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਦੌੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਬਾਕੀ ਪਿੱਛੇ ਦੌੜਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਚੌਥਾ

(ਸ਼ਾਹੀ ਮਹੱਲ ਦਾ ਕਮਰਾ। ਡੰਕਨ, ਮੈਲਕਮ ਤੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼।)

- ਡੰਕਨ : ਕੀ ਉਸ ਗੱਦਾਰ ਕਾਡੋਰ ਨੂੰ ਫਾਹੇ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ?
ਮੈਲਕਮ : ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ। ਆਪ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਤਾਮੀਲ ਹੋ ਚੁੱਕੀ।
ਡੰਕਨ : ਤੈਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਦੱਸਿਆ?
ਮੈਲਕਮ : ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਤੱਕਿਆ।
ਡੰਕਨ : (ਅੱਖਾ ਜਿਹਾ) ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਉਸਨੇ!
ਮੈਲਕਮ : ਬੜੀ ਬੇਬਾਕੀ ਨਾਲ ਕਾਡੋਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗੁਨਾਹ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ।
ਡੰਕਨ : ਹੁੰਐ!
ਮੈਲਕਮ : ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਡੂੰਘਾ ਪਛਤਾਵਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਹਾਂਪਨਾਹ ਤੋਂ ਖਿਮਾਂ ਵੀ ਮੰਗੀ।
ਡੰਕਨ : ਡਰਪੋਕ! ਕਾਇਰ!
ਮੈਲਕਮ : ਖਿਮਾਂ ਕਰਨਾ ਮਹਾਰਾਜ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਇਵੇਂ...ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਹੋਣੀ, ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਹੋਵੇ! ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਰਗੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਸ਼ੈਅ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੰਝ ਵਗ੍ਹਾ ਮਾਰਿਆ ਜਿਵੇਂ ਪੈਰ 'ਚ ਚੁਭਿਆ ਕੰਡਾ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਏਸ ਬੁਲੰਦੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਖਿਆ.... ਜਿਵੇਂ ਮੌਤ ਨੂੰ ਮਖੌਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ! ਚੇਹਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਲਾਲ ਨਹੀਂ!
ਡੰਕਨ : ਬੰਦੇ ਦਾ ਚੇਹਰਾ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਨਰ ਨਹੀਂ ਮੈਲਕਮ। ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਅੰਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਸਮਝਦਾ ਰਿਹਾ ਉਸਨੂੰ... ਤੇ ਉਸਨੇ ਪਿੱਠ 'ਚ ਛੁਰਾ ਮਾਰਿਆ... (ਮੈਕਬਥ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼) ਆਓ ਮੇਰੇ ਬੱਬਰ ਸ਼ੇਰ!
ਮੈਕਬਥ : ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਫਤਿਹ ਮੁਬਾਰਕ!
ਡੰਕਨ : ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ...ਕਿ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇਪਨ ਦਾ ਇਹ ਬੋਝ ਆਪਣੇ ਮਨ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਲਾਵਾਂ! ਕੋਈ ਵੀ ਇਵਜ਼ਾਨਾ, ਕੋਈ ਈਨਾਮ-ਇਕਰਾਮ ਤੇਰੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਬੁਲੰਦੀ ਨੂੰ ਛੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
ਮੈਕਬਥ : ਜਹਾਂਪਨਾਹ! (ਸੀਸ ਝੁਕਾਉਂਦਾ ਹੈ)
ਡੰਕਨ : ਮੈਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੇ ਮੇਰੇ ਵੀਰ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਹਿ ਵੀ ਕੀ ਸਕਦਾਂ... ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ

- ਅਸੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇਨਾਮ, ਸਨਮਾਨ ਤੂੰ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈਂ।
- ਮੈਕਬਥ : ਮੇਰੀ ਖ਼ਿਦਮਤ ਤੇ ਮੇਰੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਹੀ ਮੇਰਾ ਈਨਾਮ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥਾਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਹਾਸਿਲ ਕਰੋ ਤੇ ਅਸੀਂ..... ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਰਿਆਸਤ ਲਈ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਿਭਾਅ ਸਕੀਏ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਕੰਮ ਹੈ ਹਰ ਹੀਲੇ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਤਾਮੀਲ! ਤੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਤੇ ਪਿਆਰ ਖ਼ਾਤਰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
- ਡੰਕਨ : ਤੇਰੇ ਵਾਂਗ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚਾਰ ਵੀ ਮਹਾਨ ਨੇ! ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਬੀਜ ਮੈਂ ਬੋਏ ਦਿੱਤੇ ਨੇ ਤੇ ਪੂਰੀ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਵੀ ਕਰਾਂਗਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਬੂਟਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਤੇ ਛਾਂ-ਦਾਰ ਦਰਖ਼ਤ ਬਣੇ। ਤੇ ਬੈਂਕੋ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ। ਆਓ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਓ, ਆਓ!
- ਬੈਂਕੋ : ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ਏ ਮਹਾਰਾਜ। ਕਾਸ਼! ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦੇ ਕਾਬਿਲ ਹੁੰਦੇ।
- ਡੰਕਨ : ਅੱਜ ਸੱਚਮੁੱਚ ਈ ਮੇਰੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ। ਦੇਖੋ ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚੋਂ ਵਗ ਪਈ..., ਮੇਰਾ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ! ਤੇ ਏਸ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੇਠੇ ਪੁੱਤਰ ਮੈਲਕਮ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਰਿਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾਂ। ਮੇਰਾ ਇਹ ਵਾਇਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਖ਼ਿਦਮਤ ਦਾ ਪੂਰਾ-ਪੂਰਾ ਮੁੱਲ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਜਾਏਗਾ...!
(ਜੈ-ਜੈਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ! ਪਰ ਮੈਕਬਥ ਇਹ ਐਲਾਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬੌਂਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)
- ਤੇ ਮੈਕਬਥ ਆਓ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਮਹੱਲਾਂ ਵੱਲ ਕੂਚ ਕਰੀਏ! ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਹੋ ਸਕੀਏ। ਕੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਸੰਭਲਦੇ ਹੋਏ) ਜਹਾਂਪਨਾਹ! ਸੁਲਤਾਨੇ-ਆਲੀ... ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆ ਸਕੇ ਉਹ ਜੀਵਨ ਤਾਂ ਫਿਜ਼ੂਲ ਏ! ਮੈਂ ਖ਼ੁਦ ਮੂਹਰੇ ਜਾਕੇ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੀ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ।
- ਡੰਕਨ : ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਰਿਣੀ ਹਾਂ ਮੈਕਬਥ! ਤੂੰ ਜਾ ਸਕਦੈਂ (ਮੈਕਬਥ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਬੈਂਕੋ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਤੇ ਨੇਕ ਦਿਲੀ ਲਾਜਵਾਬ ਨੇ।

ਇਸਦੀ ਸੰਗਤ ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ!

ਬੈਂਕੋ : (ਮਨ ਦੀ ਗੱਲ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਜੀ ਜਹਾਂਪਨਾਹ!

ਡੰਕਨ : ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਗਿਐ!

ਬੈਂਕੋ : ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ!

ਡੰਕਨ : ਆਓ ਚੱਲੀਏ; ਉਸਨੂੰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਬੈਂਕੋ : ਜੋ ਹੁਕਮ।
(ਦੋਹਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)

(ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਲਾਲਟੈਨ ਚੁੱਕੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਕਬਥ ਖੁਦ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਮੈਕਬਥ : ਯੁਵਰਾਜ! ਵਾਰਿਸ! (ਹੱਥ ਮਲਦਾ ਹੈ) ਹੂੰ..., ਇਹੋ ਰੋੜਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਰਾਹ ਦਾ, ਪਹਿਲੀ ਰੁਕਾਵਟ। ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਮੈਨੂੰ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਚੌਪਟ ਹੋ ਜਾਣੈ। (ਚੁੜੇਲਾਂ ਲਾਲਟੈਨ ਉੱਪਰ ਚੁਕਦੀਆਂ ਹਨ) ਓ ਤਾਰਿਓ ਆਪਣੀ ਲੋਅ ਮੰਦੀ ਕਰੋ; ਲੁਕਾ ਲਓ ਇਸਨੂੰ। (ਮੂੰਹ ਢਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ) ਕਿਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਕੋਝੀਆਂ ਖਾਹਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਨਾ ਲੈਣ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੂੜ ਲਿਐ। ਮੇਰੇ ਹੱਥ...ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਿਬੜੇ...ਇਹ ਹੱਥ...ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਉਹ ਡਰਦੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਈ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ। (ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੌਂਕਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੰਭਲਦਾ ਹੈ,) ਇੱਕ ਵਾਰ, ਬਸ ਇੱਕ ਵਾਰ...ਸਿਰੇ ਲੱਗ ਲੈਣ ਦਿਓ... (ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਮੁਹਰੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।) ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ! ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ!

ਚੁੜੇਲਾਂ : ਇਹ ਢੇਰੀਆਂ ਇਹ ਢੇਰੀਆਂ
ਤਿੰਨ ਤੇਰੀਆਂ ਤਿੰਨ ਮੇਰੀਆਂ-੨-
(ਖਿੜ-ਖਿੜਾਉਂਦੀਆਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੰਜਵਾਂ

(ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਇੱਕ ਖਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਚੇਹਰੇ 'ਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੈ।)

ਚੁੜੇਲਾਂ : ਇਹ ਵੇਰੀਆਂ ਇਹ ਵੇਰੀਆਂ

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਮਿਲੀਆਂ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਾਮਯਾਬੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕਦਮ ਚੁੰਮੇ। ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਨ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਡੇ ਜਿਹੇ ਫ਼ਾਨੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਏ। ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਭਾਂਬੜ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ 'ਚ ਮਚਦੇ ਹੀ ਰਹੇ ਤੇ ਉਹ ਹਵਾ 'ਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਸੱਚੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਇੱਕਦਮ ਪੂਰਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੁੱਤ ਬਣਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜੇ ਦੇ ਏਲਚੀ ਨੇ ਆ ਸੁਨੇਹਾ ਸੁਣਾਇਆ। ਮੈਂ ਕਾਡੋਰ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਬਣ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਹੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬੋ-ਗ਼ਰੀਬ ਪਰਛਾਈਆਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਸਨ ਉਹ--ਚੁੜੇਲਾਂ, ਡੈਣਾਂ ਜਾਂ ਪਰਛਾਈਆਂ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ... ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਸੁਲਤਾਨ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਪਹੁੰਚਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਖੁਸ਼ੀ 'ਚ ਪਾਗਲ ਹੋਣ ਦੇ ਏਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਛਿਣ ਭਰ ਲਈ ਵੀ ਖੁੰਝਾਵੇਂ, ਆਖ਼ਰ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਕਾਮਯਾਬੀ ਦੀ... ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੀ ਭਾਗੀਦਾਰ ਏਂ। ਕਿੰਨੀ ਮਹਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਸਾਡਾ ਰਾਹ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਲੁਕੇ ਕੇ ਰੱਖੀਂ, ਆਪਣੇ ਈ ਦਿਲ 'ਚ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਿਣਕ ਨਹੀਂ ਪੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਚੰਗਾ, ਅਲਵਿਦਾ!

(ਖੁਸ਼ੀ 'ਚ ਝੂਮਦੀ ਹੋਈ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਦੀ ਹੋਈ ਸੋਚਦੀ ਹੈ)

ਖ਼ਾਹਿਸ਼ਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਨੇ। ਮਹਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਵੀ। (ਹੌਕਾ) ਪਰ ਏਡਾ... ਮੁਲਾਇਮ ਤੇ ਧੜਕਦਾ ਦਿਲ ਲੈ ਕੇ ਵੀ ਕਦੇ ਕੋਈ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ! ਬਸ, ਇਹੋ... ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਣਾ। ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਆਂ ਤੈਨੂੰ, ਤੈਨੂੰ ਏਸ ਦਿਲ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਦੇਖ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਦੀ ਖ਼ਾਹਿਸ਼ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਤਰਲੋਮੱਛੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ..., ਤੂੰ ਇਸਦਾ ਗਲਾ ਨਹੀਂ ਘੁੱਟ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ..ਹਰ ਹਾਲ 'ਚ, ਨੇਕੀ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।।..ਇਹ ਜ਼ਿੱਦ ਤੈਨੂੰ

ਛੱਡਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਇਹ ਬੋਝ ਤੇ...ਚੱਕਣਾ ਈ ਪੈਣਾ...ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਇੱਥੇ ਆ ਜਾ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਰੂਹ ਫੂਕ ਦਿਆਂਗੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਆਂ ਏਸ ਵੇਲੇ ਤੈਨੂੰ ਲੋੜ ਏ ਮੇਰੀ। ਤੇਰੇ ਤੇ ਤਖ਼ਤ ਵਿੱਚਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦੂਰੀਆਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਹੂੰਝ ਦਿਆਂਗੀ। ਆਖ਼ਰ ਉਹ ਤੇਰਾ ਮੁਕੱਦਰ ਹੈ। ਹੋਰ ਤੇ ਹੋਰ...ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹ ਰੱਬੀ ਤਾਕਤਾਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨੇ।

(ਚੁੜੇਲਾਂ ਉਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ) ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਤਾਂ ਬਣ ਗਿਆ ਰਾਜਾ ਵੀ ਬਣ ਜਾਏਂਗਾ। ਡਰ ਤਾਂ ਬਸ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਦਾ ਏ। (ਹੌਕਾ) ਮੱਖਣ ਵਰਗਾ ਤੇਰਾ ਸੁਭਾਅ...ਜਿਹੜਾ ਮਾੜੇ ਜਿਹੇ ਸੇਕ ਨਾਲ ਪਿਘਲ ਜਾਂਦੈ। ਉਸਤੋਂ ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾਉਣਾ ਪੈਣਾ! (ਖੜਕ ਸੁਣ ਕੇ) ਕੌਣ ਐ (ਚਿੱਠੀ ਲੁਕੋਂਦੀ ਹੈ।)

ਨੌਕਰ : ਮੈਂ ਆਂ ਮਾਲਕਣ।

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਹੂੰ! ਕੀ ਸੁਨੇਹਾ ਲਿਆਇਐਂ?

ਨੌਕਰ : ਖ਼ਬਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਏ, ਅੱਜ ਰਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਤੁਹਾਡੇ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋਣਗੇ।

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਉੱਛਲਦੀ ਹੈ) ਕੀ! ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਤੂੰ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹੈਂ। ਮੈਕਬਥ ਆਪ ਕਿੱਥੇ ਐ? ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਨੇਹਾ ਕਿਉਂ ਨੀ ਘੱਲਿਆ?

ਨੌਕਰ : ਜੀ, ਉਹ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਆ ਰਹੇ ਨੇ। ਜਿਸ ਹੱਥ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਉਹ ਤਾਂ ਬੇਚਾਰਾ ਸਾਹੋ-ਸਾਹੀ ਹੋਇਆ ਬਾਹਰ ਪਿਆ। ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਏਨੀ ਓ ਗੱਲ ਕੀਤੀ... ਤੇ ਮੈਂ ਆਇਆਂ ਨੱਸਾ।

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਠੀਕ ਐ ਠੀਕ ਐ। ਭਕਾਈ ਬੰਦ ਕਰ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਖ਼ਿਆਲ...ਰੱਖ ਉਸਦਾ! ਬੜੀ ਕਮਾਲ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ।

(ਹੱਥ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਤੇਵਰ ਦੇਖ ਕੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਖ਼ੁਦ ਮੌਤ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਚੁੰਗਲ 'ਚ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲਿਆਈ ਐ!..ਆਉਣ ਦਿਓ! ਆਓ ਆਓ ਹੇ ਮੌਤ ਦੀਓ ਦੇਵੀਓ... ਆਓ! (ਚੁੜੇਲਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਚੁੰਨੀਆਂ 'ਚ ਲਿਪਟੀਆਂ ਮੰਚ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਕਾਂਵਾ-ਰੌਲੀ ਪਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।) ਆਓ ਤੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਲੀ ਔਰਤ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿਓ ਮੈਨੂੰ, ਨਿਜ਼ਾਤ ਦਿਲਾਓ ਇਸਤੋਂ ਤੇ ਬਾਂਝ ਕਰ ਦਿਓ ਮੈਨੂੰ! ਇਹ ਹੁਣ ਮੈਥੋਂ

ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। (ਆਪਣੇ ਜਿਸਮ ਨੂੰ ਨੋਚਦੀ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਝੁਰਮਟ ਪਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।) ਆਹ, ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਬੋਲੀ ਕਿੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਲਗਦੀ ਏ। ਆਓ ਤੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕ ਮੈਨੂੰ ਨਫਰਤ ਦੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿਓ! ਰਾੜ੍ਹ ਸੁੱਟੋ ਮੇਰਾ ਪੋਟਾ-ਪੋਟਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੀ ਏਸ ਕੋਮਲ ਜਿਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਸਾੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਖਾਲਸ ਦਰਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਖੂਨ ਨੂੰ ਸੰਘਣਾ ਕਰ ਦਿਓ, ਦਲਦਲ ਵਿੱਚਲੀ ਚਿੱਕੜ ਵਰਗਾ ਸੰਘਣਾ। ਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਾਂਗੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਮੇਰੀ ਏਸ ਜ਼ਮੀਰ ਦੇ ਪੈਰ ਇਸ ਚਿੱਕੜ 'ਚ ਖੁੱਭਦੇ ਨੇ। (ਹੱਸਦੀ ਹੈ) ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮਰਦਿਆਂ ਦੇਖਾਂਗੀ। ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਤੋਂ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਆਓ ਹੇ ਕਾਲੀਓ ਸ਼ਕਤੀਓ..... ਆਓ! ਆਪਣੇ ਅਦਿਸ਼ ਲੋਕ ਤੋਂ ਆਓ ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਦੇ ਦੁੱਧ ਅੰਦਰ ਉਤਰ ਜਾਓ, ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖ਼ਸ਼ੋ, ਇਹ ਹੁਣ ਦੁੱਧ ਦਾ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰ ਸਕਦੀਆਂ! ਆਓ! ਆਓ ਹੇ ਨਾਰਕੀ ਹਨ੍ਹੇਰਿਓ ਆਓ, ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਧੂੰਏਂ ਲੈ ਕੇ ਆਓ...ਏਸ ਕਾਲੀ ਬੋਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੁੱਕਲ 'ਚ ਲਪੇਟਣ ਲਈ ਆਓ ਤਾਂ ਜੋ ਆਸਮਾਨ ਵੀ ਇਸ ਅੰਦਰੋਂ ਝਾਤੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਵਰਜ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਓ...! ਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਘੇਰੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ, ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ-ਆ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕ ਰਹੀਆਂ ਨੇ। ਆਓ ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਸੱਤਾਂ ਆਸਮਾਨਾਂ ਦੀ ਕਾਲਖ ਬਣ ਉੱਤਰ ਜਾਓ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ 'ਚ ਫੜਕਦਾ ਇਹ ਛੁਰਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਨਾ ਸਕੇ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਹੱਥ ਕਾਹਲੇ ਪੈ ਰਹੇ ਨੇ। ਆਓ, ਹੇ ਕੁਫ਼ਰ ਦੀਓ ਦੇਵੀਓ ਆਓ....! (ਮੰਚ ਵਿੱਚਾਲੇ ਬਾਹਾਂ ਖਿਲਾਰ ਕੇ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤੇ ਚੁੜੇਲਾਂ ਉਸ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਕਾਲੇ ਦੁਪੱਟੇ ਲਾਹ ਕੇ ਉਸ 'ਤੇ ਸੁੱਟਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੀ ਹੈ, ਚੁੜੇਲਾਂ ਨਾਲ ਕਿਕਲੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਹੱਸਦੀ-ਹੱਸਦੀ ਪਾਗਲ ਜਿਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਖੋਪੜੀ ਨਾਲ ਖੇਡਦੀਆਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)

(ਮੈਕਬਥ ਅੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰੁੱਕ ਕੇ ਕੁਝ ਪਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।)

ਮੈਕਬਥ : ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹੈ!

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਖੁਸ਼ੀ 'ਚ) ਓ ਮੇਰੇ ਸਰਤਾਜ, ਮੇਰੇ ਸਰਦਾਰ..ਮੇਰੇ ਸੁਲਤਾ..(ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਨਹੀਂ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ, ਇਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹਾਲੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ 'ਚ ਹੀ ਰੱਖਾਂਗੀ।

ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੱਠੀ ਨੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਈ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ..... ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪੱਬ ਈ ਨੀ ਲੱਗਦੇ। (ਗੰਭੀਰ) ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵੀ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਅਣਜਾਨ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਪਤਾ ਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਤਾਂ ਆ ਵੀ ਚੁੱਕੈ। ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਇਸਨੂੰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਾਲੇ ਦਿਲ 'ਚ ਹੀ ਰੱਖਾਂਗੀ।

ਮੈਕਬਥ : ਓ ਮੇਰੀ ਬੇਗਮ! (ਦੋਹੇਂ ਹੱਸਦੇ ਹਨ), ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਆ ਰਹੇ ਨੇ ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਅੱਜ ਰਾਤ ਈ!

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਤੇ ਵਾਪਸੀ ਬਾਰੇ.....ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ!

ਮੈਕਬਥ : ਸ਼ਾਇਦ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਈ!

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਉਹ ਸਵੇਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। (ਉਸਦਾ ਚੇਹਰਾ ਤੱਕ ਕੇ) ਤੁਹਾਡਾ ਚੇਹਰਾ ਤਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਿਤਾਬ ਵਰਗਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਣਾ-ਖਣਾ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਦੁਨੀਆ 'ਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰਨੀ ਏ ਤਾਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਸਿੱਖੇ ਮੇਰੇ ਸਰਤਾਜ। ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ੁਬਾਨ 'ਚੋਂ ਤਾਂ ਚੋਵੇ ਸ਼ਹਿਦ ਤੇ ਰੋਮ-ਰੋਮ ਚੋਂ ਝਲਕੇ ਸਵਾਗਤ ਦਾ ਜੋਸ਼...ਤੇ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਸੱਜਰੇ ਗੁਲਾਬ ਪਿੱਛੇ ਫਨੀਅਰ ਬੈਠਾ ਹੁੰਦਾ...ਸ਼ੈਅ ਲਾ ਕੇ। ਲੁਕਾ ਲਓ ਖੁਦ ਨੂੰ, ਇਹ ਸਰਾਪੇ ਹੋਏ ਡਰ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਤੇ ਬਸ ਮੁਸਕਾਨ, ਸਿਰਫ ਮੁਸਕਾਨ, ਜ਼ਹਿਰ ਦੀ ਗੁਥਲੀ ਨਹੀਂ।

ਮੈਕਬਥ : ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਤੂੰ...

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਹੋਣੀ ਤਾਂ ਤੈਹ ਹੀ ਏ। ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਸਭ ਰਾਤ ਦੀ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਬੁੱਕਲ 'ਚ ਹੋਏਗਾ! (ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ) ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ... ਤੇ ਫੇਰ...ਰਾਜਸੱਤਾ ਦਾ ਅਸੀਮ ਸੁੱਖ...ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਈ! ਬਸ ਇੱਕ ਰਾਤ ਦਾ ਪਾੜਾ! ਸਭ ਕੁਝ ਇਸੇ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ।

ਮੈਕਬਥ : (ਟਾਲਦੇ ਹੋਏ) ਏਸ ਬਾਰੇ ਆਪਾਂ ਫੇਰ ਕਦੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ।

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਤਾਂ ਹਵਾਈਆਂ ਉੱਡ ਰਹੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਡਰ ਰਹੇ ਓ! (ਖਿਝ ਕੇ) ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਿਖੋ ਤਾਂ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਮੈਂ ਆਪੇ ਸਾਂਭ ਲਾਂਗੀ। (ਕਰਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪੇਟ ਚੋਂ ਦਰਦ ਉੱਠੀ ਹੋਵੇ...ਪੇਟ ਨੂੰ ਸਹਿਲਾਉਂਦੀ ਹੈ।)

ਮੈਕਬਥ : ਕੀ ਹੋਇਆ?

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਕੁਝ ਨਹੀਂ! ਛੇਤੀ ਕਰੋ ਤੁਸੀਂ..., ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਨੇ। (ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਧੂਹ ਕੇ ਲਿਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਇੱਕ ਗੁੱਡੇ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਛੇਵਾਂ

(ਡੰਕਨ ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਮੈਕਬਥ ਦੇ ਮਹੱਲ 'ਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।)

ਗੀਤ : ਪੰਚਮ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦੀਆਂ, ਬਿਰਖਾਂ ਦੀਆਂ ਡਾਲਾਂ
ਹਾਂ.....ਪੈਰਾਂ ਹੇਠੋਂ ਧਰਤ ਵੀ ਫਿਰ ਦਏ ਧਮਾਲਾਂ!
ਬਟਨਾ ਮਲ-ਮਲ ਨੁੰਵਦੇ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਹਾਣੀ,
ਕਾਗੋਂ ਹੰਸ ਬਣਾਵਦੇ ਸਰਵਰ ਦੇ ਪਾਣੀ!
ਧੁੱਪਾਂ ਖਿੜ-ਖਿੜ ਹੱਸਦੀਆਂ ਰਾਂਝਣ ਦੇ ਬੋਲੇ
ਕਿਰਣਾਂ ਪੈਰੀਂ ਝਾਂਝਰਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਅਲਬੋਲੇ!
ਸਰਘੀ ਵੇਲੇ ਸੱਜਰੀ ਨਿੱਤ ਵੰਝਲੀ ਬੋਲੇ,
ਗੰਢਾਂ ਮਨ ਦੀਆਂ ਪੀਡੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹੇ!
ਪੌਣਾਂ ਗਾਉਣ ਸੁਆਣੀਆਂ ਅਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਹੜੇ,
ਹਾਏ ਡੁੱਲ-ਡੁੱਲ ਪੈਣ ਜਵਾਨੀਆਂ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਗੋੜੇ!

ਡੰਕਨ : (ਉਤਸਾਹ 'ਚ) ਇਹ ਥਾਂ ਤਾਂ ਗਜ਼ਬ ਦੀ ਹੈ, ਸੁਹੱਪਣ ਦਾ ਸੋਮਾ, ਇੰਨੀ
ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ... (ਲੰਬਾ ਸਾਹ ਭਰਦਾ ਹੈ) ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਰੋਮ-ਰੋਮ ਖਿੜ ਗਿਆ!

ਬੈਂਕੋ : ਅਬਾਬੀਲ ਵਰਗੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪੰਛੀ ਜਿਹੜੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪਾਵਨ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹੀ
ਆਲੁਣੇ ਪਾਉਂਦੇ... ਉਹ ਵੀ ਏਥੇ ਡੇਰੇ ਲਾਈ ਬੈਠੇ! ਵੇਖੋ..., ਰੋਸ਼ਨਦਾਨਾਂ
ਤੇ ਝਰੋਖਿਆਂ 'ਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੁਣੇ ਪੰਝੂੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਝੂਲ ਰਹੇ ਨੇ!..ਹਵਾ
'ਚ ਕੁਝ ਹੈ... ਮਨ ਨੂੰ ਨਸ਼ਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਹਰ ਖੁੰਜੇ ਸੁਰਗ ਵਰਗੀ
ਖਿੱਚ!

(ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।)

ਡੰਕਨ : ਓ ਵੇਖੋ ਸਾਡੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਕਿਵੇਂ ਭੱਜੀ ਆ ਰਹੀ ਏ!

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ, ਉਮੀਦ ਏ ਕਿ ਏਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ
ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਡੰਕਨ : ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਸ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ ਖਿੱਚ ਲਿਆਇਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾਂ
ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੇਚਲ ਬਹੁਤ ਕਰਨੀ ਪੈ ਰਹੀ ਏ। (ਬੈਂਕੋ ਨੂੰ) ਪਰ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ
ਵੀ ਪਿਆਰ ਹੀ। ਰੱਬ ਦਾ ਲੱਖ-ਲੱਖ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪਿਆਰ ਵਰਗਾ
ਜਜ਼ਬਾ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੇਚਲ ਵੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ।

- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਮਹਾਰਾਜ ਇਹ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸਤੋਂ ਸੌ ਗੁਣਾ ਕਰਕੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅਹਿਸਾਨਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਚੁਕਾ ਸਕਦੇ। ਸਾਡੇ ਗ਼ਰੀਬਖਾਨੇ 'ਚ ਚਰਣ ਪਾ ਕੇ ਜੋ ਮਾਣ ਤੁਸਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਏ... ਉਹੋ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਅਸਲ ਦੌਲਤ ਏ! (ਮਨਬਚਨੀ) ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੀੜੀ-ਦਰ-ਪੀੜੀ ਪੁਸ਼ਤ-ਦਰ-ਪੁਸ਼ਤ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਾਂਗੇ। (ਜਾਹਿਰਾ) ਪਰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਲੰਬੀ ਉਮਰ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ!
- ਡੰਕਨ : ਪਰ ਮੈਕਬਥ ਆਪ ਕਿੱਥੇ ਹੈ! ਅਸੀਂ ਰਾਹ 'ਚ ਉਸ ਨਾਲ ਰਲਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ...
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਡਰ ਕੇ ਹਕਲਾਂਦੀ ਹੈ) ਜੀ.. ਓ..ਉ..!
- ਡੰਕਨ : (ਹੱਸਦਾ ਹੈ) ਸਾਡੀ ਦਿਲੀ ਖ਼ਾਹਿਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖ਼ੁਦ ਉਸਦੀ ਅਗਵਾਨੀ ਕਰੀਏ..ਜਿਵੇਂ ਖ਼ੁਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਹੈਰਾਨ) ਜੀ....!
- ਡੰਕਨ : ਪਰ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਖੰਭ ਈ ਲੱਗ ਗਏ। ਜਾਂ ਫੇਰ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਾਥੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਏਥੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਇਹ ਮੁਹੱਬਤ ਉਸਦੀ ਕਾਮਨ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਤੀਰ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੇਜ਼ ਤੇ ਤਿੱਖੀ ਹੈ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਾਸ ਹਾਂ। ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਭ ਤੁਹਾਡੀ ਓ ਤਾਂ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ। ਉਹ...ਤੁਹਾਡੀ ਓ ਭੇਂਟਾ।...ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੌਂਪ ਕੇ ਅਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋਏ ਮਹਾਰਾਜ!
- ਡੰਕਨ : ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਮੈਕਬਥ ਕੋਲ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਬੇਇੱਤਹਾ ਮੁਹੱਬਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਤੇ ਇਹ ਜਜ਼ਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਾਡੇ ਦਿਲ 'ਚ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ...ਹਮੇਸ਼ਾਂ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਜਿਵੇਂ ਮਹਾਰਾਜ ਚਾਹੁਣ।
(ਨਗਾੜਿਆਂ ਦੀ ਧੁਨ 'ਤੇ ਉਹ ਸਭ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)
(ਮੱਧਮ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ 'ਚ ਮੈਕਬਥ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਇੱਕ ਕੁੱਕੜ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਭੱਜਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜਾ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਬਥ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸਭ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਚੁੜੇਲ ਸੁਨਿਹਰੀ ਥਾਲ 'ਚ ਦਾਣਾ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕੁੱਕੜ ਨੂੰ ਲੁਭਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੀ ਪਿੱਛੋਂ ਝਪੱਟਾ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦਬੋਚ

ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜ-ਖਿੜਾਉਂਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਸੀਨੇ 'ਚ ਤਰ-ਬ-ਤਰ ਮੈਕਬਥ 'ਤੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਮੈਕਬਥ : (ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਹੈ) ਮੈਕਬਥ! (ਆਪਣੀ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਚੌਂਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਤੋਂ ਦੂਰੋਂ ਆਈ ਹੋਵੇ) ਹੂੰਅ! (ਸੰਭਲਦਾ) ਜੇ ਕਰਨਾ ਈ ਏ ਤਾਂ ਕਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਹਾਂ ਇਹੋ ਠੀਕ ਹੈ, ਹੋਰ ਲਟਕਾਉਣਾ ਖਤਰਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦੈ, ਹਾਂ-ਹਾਂ! ਜੇ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਨਿੱਬੜ ਜਾਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ; ਇੱਕੋ ਵਾਰ 'ਚ ਸਭ ਖਤਮ। ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਖੂਨ ਬੀਜ ਵਾਂਗ ਨਿਸਰ ਆਇਆ, ਪੂਰਾ ਜੰਗਲ ਵੀ ਤਾਂ ਬਣ ਸਕਦੈ, ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਿਸਦਾ, ਮੈਂ ਗੁਆਚ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਆਖ਼ਰ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਕੁ, ਐਵੇਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਬੁਦਬੁਦਾ...ਬਣਿਆ ਕਿ ਫੁੱਟਿਆ। ਮੌਤ ਤਾਂ ਆਦਿ-ਜੁਗਾਦਿ ਅਟੱਲ ਏ ਤੇ ਪਰਲੋਕ (ਕੰਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।) ਫੇਰ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕੁਕਰਮਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਹੱਥੋ-ਹੱਥ ਹਿਸਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੈ, ਉਸਦੀ ਲਾਠੀ ਤੁਰੰਤ ਨਿਆਂ ਕਰਦੀ ਏ ਬੇਆਵਾਜ਼। ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਅੱਗ ਦੇ ਪੂਰਣੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਉਹ ਭਾਂਬੜ ਬਣ ਸਾਡਾ ਈ ਪਿੰਡਾ ਲੂਹ ਸੁੱਟਦੈ। ਕਿਸੇ ਲਈ ਪੁੱਟਿਆ ਟੋਇਆ ਕਬਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਤੁਹਾਡੀ! ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਯਕੀਨ ਐ। ਫੇਰ ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਖੂਨ ਵੀ ਸਾਂਝਾ ਏ! ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਖੂਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ! ਮਹਿਮਾਨ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰਾ..ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਉਸਦੀ ਹਿਫਾਜ਼ਤ ਦਾ ਹਰ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.. ਤੇ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਹੱਥ 'ਚ ਛੁਰਾ ਫੜ੍ਹ ਕੇ ਕਾਤਲਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੱਸਦਾ ਫਿਰਦਾਂ! ਯਾਦ ਰੱਖ ਮੈਕਬਥ ਇਹੋ ਰਾਹ ਤੇਰੇ ਵੱਲ ਵੀ ਮੁੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਦਿਆਲੂ ਤੇ ਨੇਕ ਹੈ ਉਹ! ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹੈ।..ਫੇਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਕਿੰਨੇ ਬੇਦਾਗ਼ ਨੇ! ਮੇਰਾ ਗੁਨਾਹ ਗੁੱਝਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਆਸਮਾਨ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਢੰਡੋਰਾ ਪਿੱਟਣਗੇ:

(ਸਫੇਦ ਚਾਦਰਾਂ ਪਾਈ ਚੁੜੇਲਾਂ ਮੰਚ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਿੱਛੋਂ ਨਗਾੜੇ ਵੱਜਦੇ ਹਨ। ਮੈਕਬਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।)

- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਮੈਕਬਥ ਕਾਤਿਲ ਹੈ।
 ਚੁੜੇਲ ੨ : ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਖੂਨ ਕੀਤਾ ਹੈ!
 ਚੁੜੇਲ ੩ : ਹਾਂ-ਹਾਂ...ਉਹ ਕਾਤਲ ਹੈ!
 ਸਾਰੀਆਂ : ਕਾਤਲ ਹੈ.....ਖੂਨੀ ਹੈ।

- ਮੈਕਬਥ : ਉਸਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚੋਂ ਗੁੱਸੇ ਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਬਣ ਕੇ ਉੱਠੇਗੀ, ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪੁੱਟ ਸੁੱਟੇਗੀ।
(ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਚੀਖਾਂ ਕੂਕਾਂ ਦਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੈਕਬਥ ਹਵਾ 'ਚ ਤਲਵਾਰਾਂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਮੈਂ ਕਾਇਰ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਖਾਰੇ ਅੱਥਰੂ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਿਗਾੜ ਸਕਦੇ।
(ਹੰਭ ਕੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੋਰ ਥੰਮਦਾ ਹੈ।)..ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਨਸੂਬਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਵੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਕਦੇ ਨੇ। ਸੰਭਲ ਜਾ.. ਮੈਕਬਥ ਸੰਭਲ ਜਾ... ਕੋਈ ਵਜ੍ਹਾ ਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਕਤਲ ਦੀ..., ਸਿਵਾਏ ਹਰ ਹੀਲੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਤੇਰੀ ਇਸ ਨੀਚ ਖਾਹਿਸ਼ ਦੇ। ਵਕਤ ਹੈ ਸੰਭਲ ਜਾ। ਗੋਢਿਆਂ ਭਰਨੇ ਰਿੜਦੇ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਤੂੰ ਹਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹਜ਼ੋਰ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੈਂ।
(ਮੈਕਬਥ ਚੁੜੇਲਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੂਧੇ ਮੂੰਹ ਡਿਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਖਿੜ-ਖਿੜਾਉਂਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਦੌੜੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ।) ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ! ਇਹ ਅਣਹੋਣੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਣਾ ਸਰਵਨਾਸ਼ ਕਰ ਛੱਡੇਗੀ ਤੇਰਾ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕੀ ਹੋਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਉੱਠਦਾ ਹੈ) ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹੈ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਦਾਵਤ ਤੇ ਬਸ ਖ਼ਤਮ ਈ ਏ, ਪਰ ਤੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਆ ਗਿਆ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਕਾਹਲੀ ਤੇ ਘਬਰਾਹਟ) ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ?
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਇਹ ਤਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਏ! ਪਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਖ਼ੁਦ ਈ ਸ਼ੱਕੀ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾ ਰਿਹੈਂ।
- ਮੈਕਬਥ : ਬਸ! ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਭ ਕੁਝ ਨੂੰ ਏਥੇ ਈ ਠੱਪ ਦਿਆਂਗੇ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਕੀ.....?
- ਮੈਕਬਥ : ਦੇਖ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਕਿੰਨਾ ਮਾਣ ਵਧਾਇਆ। ਅੱਜ ਸਾਰੀ ਲੋਕਾਈ ਮੇਰੇ ਸੋਹਲੇ ਗਾਉਂਦੀ ਨਹੀਂ ਥੱਕਦੀ। ਕਿੰਨਾ ਸੱਜਰਾ ਤੇ ਤਾਜ਼ਾ ਏ ਇਹ ਸਭ। ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਤਬਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ। ਨਹੀਂ... ਮੈਂ ਸੁਫ਼ਨਿਆਂ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਭੱਜ ਸਕਦਾ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਬਣਨ ਦੀ ਉਹ ਖਾਹਿਸ਼... ਐਨੀ ਛੇਤੀ ਮੁਰਝਾ ਗਈ? (ਵਿਅੰਗ 'ਚ) ਜਾਂ ਫੇਰ ਉਦੋਂ ਤੂੰ ਸੁੱਤਾ ਈ ਪਿਆ ਸੀ, ਤੇ ਹੁਣ ਜਾਗਦੇ

ਸਾਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਕੰਬਣ ਲੱਗੇ, ਰੰਗ ਪੀਲਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਹੰਮ! ਅਜਿਹੇ ਮਰਦ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਵੀ ਕੀ ਭਰੋਸਾ, ਜਿਹੜਾ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਬਦਲਦਾ...

- ਮੈਕਬਥ : ਤੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝਦੀ ਨਹੀਂ...
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਇਹੀ..... ਕਿ ਤੇਰੇ 'ਚ ਆਪਣਿਆਂ ਹੀ ਰੀਝਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਕਾਇਰ ਏਂ, ਡਰਪੋਕ ਏਂ ਤੂੰ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਗਰਜਦਾ ਹੈ) ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ...
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਕੀ ਤੇਰੇ 'ਚ ਐਨੀ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਇੱਕ ਕਦਮ ਵੀ ਪੁੱਟ ਸਕੇਂ। ਮੰਜ਼ਿਲ..... ਜੋ ਮਕਸਦ ਸੀ ਤੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ!
- ਮੈਕਬਥ : ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਨਾ ਤੂੰ..
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਤੇਰੀ ਹਾਲਤ ਤਾਂ ਉਸ ਬਿੱਲੀ ਵਰਗੀ ਏ ਜਿਹੜੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਦਬੋਚਣਾ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਏ... (ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਪਰ ਡਰਦੀ ਏ...ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੰਜੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਿਬੜ ਜਾਣਗੇ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਗਲਾ ਫੜ੍ਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ) ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਚੁੱਪ ਕਰ...ਜਾ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾਂ। ਕੁਝ ਵੀ। ਡਰਪੋਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਮੈਂ। ਕਿਸੇ 'ਚ ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਨ ਦੀ। (ਫੇਰ ਸਰੀਰ ਢਿੱਲਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ) ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਵੱਸ 'ਚ ਨਹੀਂ.... ਕਤਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਮੈਂ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਫੇਰ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਦੈਂਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਤਜਵੀਜ਼ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰਲਾ ਉਹ ਯੋਧਾ। ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਉਹ ਹੋ ਗੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਅੰਦਰ ਤਾਕਤ ਸੀ ਸਮੇਂ ਦਾ ਗੁੱਟ ਮਰੋੜਨ ਦੀ, ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਪਟਖਨੀ ਦੇਣ ਦੀ! ਤੇ ਤੂੰ..... ਜੱਦ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਝੋਲੀ 'ਚ ਆਇਆ ਪਿਆ..., ਤੇਰੀ ਹਿੰਮਤ ਜਵਾਬ ਦੇ ਗਈ! ਤੂੰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੈਂ! ਮੈਨੂੰ ਸੁਫਨੇ ਦਿਖਾ ਕੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਇੰਝ ਭੱਜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, (ਚੀਖਦੀ ਹੈ) ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ।
- ਮੈਕਬਥ : ਕਿਹਾ ਨਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਆਂ। ਮੈਂ...! (ਮੈਕਬਥ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਇੱਕ ਮਾਂ ਜਾਣਦੀ ਏ, ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲੱਗੇ...ਦੁਪ ਚੁੰਘਦੇ ਜੁਆਕ ਦਾ ਨਿੱਘ... ਜੋ ਅੰਦਰ ਈ ਅੰਦਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਘਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

- ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲਵਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ... (ਆਪਣਾ ਢਿਡ ਨੋਚਣ ਲਗਦੀ ਹੈ)
- ਮੈਕਬਥ : ਇਹ ਤੂੰ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਏਂ ?
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਛੱਡ ਦੇ ਮੈਨੂੰ। ਮੈਂ ਚਾਹਾਂ ਤਾਂ ਛਾਤੀ ਨਾਲੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਦੇ ਮਾਰਾਂ...ਖੱਖੜੀ ਵਾਂਗ, ਉਸਦੀ ਖੋਪੜੀ ਫੇਂਗ ਸੁੱਟਾਂ। (ਵਿਅੰਗ) ਤੇ ਤੂੰ.... ਤੇਰੇ ਤਾਂ ਹੱਥ ਕੰਬ ਰਹੇ ਨੇ। (ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੀ ਹੈ)
- ਮੈਕਬਥ : ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਾਕਾਮ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਆਂ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਖਿੜ ਕੇ) ਤੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੈਂ। ਤੈਨੂੰ ਬਸ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਹੌਸਲਾ ਤੇ ਸਾਬਤ ਕਦਮੀ, ਬਸ...ਫੇਰ ਕੋਈ ਵਜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਨਕਾਮੀ ਦੀ। ਸਫ਼ਰ ਦਾ ਥੱਕਿਆ-ਟੁੱਟਿਆ ਉਹ ਤੇ ਉਂਝ ਹੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ 'ਚ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਐਸੀ ਖ਼ਾਤਰ ਕਰਾਂਗੀ... ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ... ਕਿ ਬਸ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਲੋਦਿਆਂ ਵਾਂਗ ਪਏ ਰਹਿਣਗੇ... ਬੇਜਾਨ ਫੇਰ ਕੌਣ ਆਏਗਾ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ!..ਤੇ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਵੀ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ। ਕੌਣ ਸੋਚ ਸਕਦੈਂ! ਸਾਰਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ 'ਤੇ ਮੜ੍ਹ ਦਿਆਂਗੇ। ਸ਼ਰਾਬ ਉਂਝ ਵੀ ਤਾਂ ਬੰਦੇ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਬੁੱਝ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਐ। ...ਨਸ਼ੇ 'ਚ ਬੰਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ..ਕੁਝ ਵੀ।..ਅਣਕਿਆਸਿਆ!
- (ਮੈਕਬਥ ਕੀਲਿਆ ਜਿਹਾ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਚਮਕ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਰੀਫ਼ ਭਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਸੱਚ! ਤੇਰੇ ਵਰਗੀ ਨਿਡਰ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਔਰਤ ਸਿਰਫ਼ ਨਰ-ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਈ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਰਦ ਬੱਚੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰਕੇ ਸੁੱਤੇ ਪਿਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਖੂਨ ਮਲ ਦਿਆਂਗੇ। ਹਰ ਕੋਈ ਸਮਝੇਗਾ ਕਿ ਕਤਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤੈ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਹੋਰ ਤੇ ਕੋਈ ਕੁਝ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਰੋ-ਰੋ ਬੇਹਾਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ! ਕੀਰਨੇ ਪਾਵਾਂਗੇ!
- ਮੈਕਬਥ : ਬਸ ਹੋ ਗਿਐ ਫ਼ੈਸਲਾ। ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਨਿਚੋੜ ਦਿਆਂਗਾ ਮੈਂ! ਝੋਕ ਦਿਆਂਗਾ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਦਿਸ਼ਾ 'ਚ। (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਜਾ-ਜਾ ਮੈਕਬਥ ਜਾ..., ਆਪਣੇ ਚੇਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੋਹਣੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਾਨ ਚਿਪਕਾ ਕੇ ਰਖ, ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਅੱਖੀਂ ਘੱਟਾ ਪਾਉਣ ਨੂੰ। ਤੇ ਛੁਪਾ ਕੇ ਰੱਖ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ।

(ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

(ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਸੁਫਨਿਆਂ ਦੀ ਚਮਕ ਹੈ।)

ਫੇਡ ਆਊਟ

ਐਕਟ ਦੂਜਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਹਿਲਾ

(ਰਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚਲਾ ਇੱਕ ਵੇਹੜਾ ਜਿੱਥੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਬੈਂਕੋ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੋਂ ਉਸਨੂੰ ਚੁੜੇਲਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਤੇ ਹਾਸਾ ਸੁਣਾਈ ਪੈਂਦਾ ਹੈ: “ਘੱਟ ਦੋ ਰੱਤੀਆਂ ਮੈਕਬਥ ਤਾਈਂ ਪਰ ਦੋ ਗਿੱਠਾਂ ਉੱਤੇ;.. ਰਾਜਭਾਗ ਤੇਰੇ ਨਹੀਂ ਮੁਕੱਦਰੀਂ...ਰਾਜ ਕਰਨ ਤੇਰੇ ਬੱਚੇ!” ਬੈਂਕੋ ਤਰੇਲੀਓ ਤਰੇਲੀ ਹੋਇਆ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।)

ਗੀਤ : ਕਿਵ ਸਚਿਆਰਾ ਮੈਂ ਥੀਆਂ ਕਿੰਜ ਕੂੜ ਦੀ ਟੁੱਟੇ ਕੰਧ,
ਰੁਕਾਂ ਤਾਂ ਡੋਬੂ ਦਿਲ ਪਵੇ ਤੁਰਾਂ ਦਿਖੇ ਨਾ ਪੰਧ!
ਕਾਲ ਜਣੇਪਾ ਕੱਟ ਰਿਹਾ ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਕੀ,
ਗੁਲ ਲੋਚੇਂ ਗੁਲਮੋਹਰ ਦੇ ਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਬੀਜੇਂ ਬੀਅ!
(ਮਸ਼ਾਲ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਫਲੀਐਂਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੈਂਕੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚੌਂਕਦਾ ਹੈ।)

ਬੈਂਕੋ : (ਹੌਕਾ) ਰਾਤ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਬਚੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕੀ ਵੱਜਿਆ?

ਫਲੀਐਂਸ : ਘੜਿਆਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਣੀਂ ਨੀ। ਪਰ ਟੈਮ ਕਾਫੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਚੰਨ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਸ ਛੁਪਣ ਵਾਲਾ ਈ ਲਗਦਾ।

ਬੈਂਕੋ : ਅੱਜਕੱਲ ਇਹ ਵੀ ਜਲਦੀ ਓ ਛਿਪ ਜਾਂਦੇ। ਆਸਮਾਨ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਸੂਮ ਹੋ ਗਿਆ... ਟਾਵੇਂ-ਟਾਵੇਂ ਤਾਰੇ ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਬੁਝੇ-ਬੁਝੇ! ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਜ਼ਰਾ ਮੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਸਾਂਭ! (ਹੌਕਾ) ਅੱਖਾਂ ਤਾਂ ਭਾਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਪਰ ਫਰਜ਼ ਜਾਗਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ, ਨਹੀਂ, (ਸਿਰ ਝਟਕਦਾ ਹੈ) ਮੈਂ ਸੋਵਾਂਗਾ ਨਹੀਂ। ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਤਾਂ ਹਰਗਿਜ਼ ਨਹੀਂ। (ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਹੋ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ) ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਦੇਵਤਿਓ! ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੈੜੇ ਖਿਆਲਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖੋ, ਜੋ ਸੁਫਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਦਿੰਦੇ! ਮੇਹਰ ਕਰੋ ਮੇਰੇ 'ਤੇ! ਮੇਹਰ ਕਰੋ... ਮੇਹਰ ਕਰੋ! (ਉੱਠਕੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਫੜਦਾ ਹੈ ਤੇ ਖੜਕਾ ਸੁਣ ਕੇ..) ਕੌਣ ਹੈ ਓਥੇ?

ਮੈਕਬਥ : (ਪ੍ਰਵੇਸ਼) ਤੁਹਾਡਾ ਮਿੱਤਰ!

ਬੈਂਕੋ : ਓ.... ਤਾਂ ਜਨਾਬ ਹਾਲੇ ਤਾਈਂ ਸੁੱਤੇ ਨਹੀਂ। (ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ) ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਰਾਮ ਕਰੋ ਬੇਟਾ ਜੀ। ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਨਾਲ ਦਿਲ ਹੌਲਾ ਕਰਾਂਗਾ।

- ਫਲੀਐਂਸ : ਜੀ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ।
(ਮੈਕਬਥ ਤੇ ਬੈਂਕੋ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਬੈਂਕੋ ਮੈਕਬਥ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤਾੜਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਮੁਖਾਤਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।)
- ਬੈਂਕੋ : ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਤਾਂ ਅੱਜ ਕੋਈ ਹੱਦ-ਹਿਸਾਬ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ! ਸੱਚਮੁੱਚ..
- ਮੈਕਬਥ : (ਤੜਕ ਕੇ) ਓ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤ ਘਾਟਾਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ। ਸਮਾਂ ਈ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲਿਆ। ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨਾ ਅਚਾਨਕ ਤਾਂ ਹੋਇਆ...
- ਬੈਂਕੋ : (ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ) ਕਿਓਂ ਐਵੇਂ ਮਨ 'ਤੇ ਭਾਰ ਪਾਇਆ! ਸਭ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਤਾਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਈ ਨਹੀਂ! ਨੌਕਰਾਂ-ਚਾਕਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਭਰ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਹੀਰਾ ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਗਮ ਲਈ...! ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ..., ਹਾਂ, “ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ ਤੇ ਰਹਿਮਦਿਲ ਔਰਤ!”
- ਮੈਕਬਥ : (ਅੱਖਾਂ ਚੁਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਹਾਂ... ਹਾਂ! ਫੇਰ ਵੀ...ਚੀੜਾਂ ਤੇ ਰਹਿ ਹੀ ਜਾਂਦੀਆਂ... ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੌਕਾ ਹੋਰ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਕੁਛ ਕਰਨ ਜੋਗੇ ਹੁੰਦੇ! ਪਰ....
- ਬੈਂਕੋ : (ਕੱਟਦਾ ਹੈ) ਉਹ ਮੇਰੇ ਸੁਫਨੇ 'ਚ ਆਈਆਂ ਸਨ! ਤਿੰਨੋਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨੋਂ! ਉਹੀ ਅਜੀਬ ਭੇਸ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਮੈਂ ਏਸ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ।
- ਬੈਂਕੋ : ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ!...ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਤਾਂ ਸੱਚ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ!
- ਮੈਕਬਥ : ਕਿਹਾ ਨਾ, ਫੇਰ ਕਿਸੇ... ਵੇਹਲੇ ਟਾਇਮ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ।
- ਬੈਂਕੋ : ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਵੇਹਲ ਹੀ ਵੇਹਲ ਹੈ।
- ਮੈਕਬਥ : ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਮਾਣ ਛੇਤੀ ਓ ਬਖਸ਼ਾਂਗਾ। (ਰਾਜ ਭਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ 'ਚ) ਉਸੇ 'ਚ ਤੇਰਾ ਵੀ ਫਾਇਦਾ!
- ਬੈਂਕੋ : ਜਿੱਥੋਂ ਤਾਈਂ ਰੂਹ 'ਤੇ ਬੋਝ ਨਾ ਪਵੇ ਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਬੇਦਾਗ ਰਹੇ... ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ.. ਪਰ ਕੁਝ ਪਾਉਣ ਦੇ ਚੱਕਰ 'ਚ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਾਉਣ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਖ਼ਤਰਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਹੇੜ ਸਕਦਾ। (ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਝਾਕਦਾ ਹੋਇਆ) ਪਰ ਗੱਲ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਣਾਂਗਾ।
- ਮੈਕਬਥ : ਠੀਕ ਹੈ! ਓਨੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰੱਬ ਰਾਖਾ!

- (ਘੜਿਆਲ ਵੱਜਦਾ ਹੈ)
- ਬੈਂਕੋ : ਰੱਬ ਰਾਖਾ। (ਜਾਂਦਾ ਹੈ)
(ਨੌਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਿਨ ਨੂੰ ਕਹਿ... ਸਾਡੇ ਪੀਣ ਦਾ ਸਮਾਨ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਘੜਿਆਲ ਵਜਾ ਦੇਵੇ ਤੇ ਸੁਣ.. ਤੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਜਾ ਕੇ ਆਰਾਮ ਕਰ।
(ਨੌਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਫੁਰੇ ਨੂੰ ਮੈਕਬਥ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੂਹਰੇ ਘੁਮਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਮੈਕਬਥ : (ਹੈਰਾਨ) ਹੈਂ ਇਹ ਕੀ?...ਛੁਰਾ ਲਗਦੈ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ... ਹਵਾ 'ਚ ਤੈਰ ਰਿਹੈ! (ਸਿਰ ਝਟਕਾਂਦਾ ਹੈ) ਇਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇਵੇਂ ਕਿਓਂ ਝਾਕ ਰਿਹੈ। ਮੁੱਠਾ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਏ। ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਿਹੈ! ਸੱਦਾ ਦੇ ਰਿਹੈ,..ਫੜ ਲਵਾਂ...!
(ਫੁਰੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਦਾ ਹੈ, ਝਪਟਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਚੁੜੇਲਾਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੰਦੀਆਂ। ਫੁਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।)
ਆ... ਉਰੇ ਆ... ਮੇਰੇ ਕੋਲ.. (ਫੇਰ ਝਪਟਦਾ ਹੈ) ਨੇੜੇ ਕਿਓਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਪਰ ਓਹਲੇ ਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। (ਫੁਰੇ ਨੂੰ) ਏ ਏ ਸੱਚ...ਸੱਚ ਦੱਸ ਤੂੰ ਹੈ ਵੀ ਜਾਂ ਐਵੇਂ ਭੁਲੇਖਾ ਈ ਏਂ! ਬੂਠੀ ਘਾੜਤ, ਮਨ ਦੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਲਝਾ ਰਹੀ ਏ, ਪਰ ਫੇਰ ਤੂੰ ਐਂ..ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਵੇਂ ਆ ਸਕਦੈਂ! ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾਂ! ਨਹੀਂ, ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਛਲੇਡਾ ਏਂ! ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਭੱਠੀ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਕੋਈ ਫਿਤਨਾ।
(ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਛੁਰਾ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।)
ਇਹ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਈ ਏ; ਉੱਝ ਦਾ ਉੱਝ, ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਮੇਰੇ ਫੁਰੇ ਵਰਗਾ, ਫੜਫੜਾਉਂਦਾ, ਠੋਸ ਤੇ ਧੜਕਦਾ! ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹੈਂ! ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਰਾਹ ਹੈ।..
(ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਫੁਰੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਦੌੜਦਾ ਹੈ।)
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ!
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਦੇਖ.. ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਆਂ!
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਤੇਰੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ...

- ਸਾਰੀਆਂ : ਤੇਰਾ ਹਥਿਆਰ... ਵੇਖ...ਵੇਖ... (ਹੱਸਦੀਆਂ)
- ਮੈਕਬਥ : (ਪਸੀਨੋ-ਪਸੀਨੀ) ਹਾਂ.. ਤੂੰ ਠੀਕ ਕਹਿ ਰਿਹੈਂ।.. ਤੂੰ ਹੀ ਤਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਤਾਈਂ... ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ...ਵਰਤਣਾ ਤੇ ਪੈਣਾ ਈ ਏ! (ਨੋਕਰਾਂ ਖਾ-ਖਾ ਕੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ) ਓਫ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਿਵੇਂ ਮੂਰਖ ਬਣਾ ਰਹੀਆਂ ਮੈਨੂੰ! ਮੇਰੇ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਈ ਮੌਜੂ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਮੇਰਾ..ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ, (ਛੁਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਚੀਖ ਉੱਠਦਾ ਹੈ) ਖੂਨ...ਖੂਨ..., ਇਸਦੀ ਧਾਰ 'ਚੋਂ ਤਾਂ ਖੂਨ ਚੋ ਰਿਹੈ। ਹੁਣੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਸੀ, ਮੁੱਠਾ ਵੀ ਬੇਦਾਗ,।..ਫੇਰ ਇਹ!।..ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ! ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ,।...ਫਰੋਬ...ਧੋਖਾ। ਮੇਰਾ ਡਰ ਈ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹੈ।
- ਚੁੜੇਲ ੧ : (ਕੜਕ ਕੇ) ਗ਼ੌਰ ਨਾਲ ਦੇਖ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਚੋਰੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ) ਹਾਂ, ਸਾਫ਼ ਤਾਂ ਦਿਖ ਰਿਹੈ!
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਖੂਨ... ਇਹ ਖੂਨ... ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਈ ਸੀ।
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਹੋ ਵੀ ਚੁੱਕੈ।
- ਸਾਰੀਆਂ : ਹਾਂ... ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਵੀ ਚੁੱਕੈ।
- ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ... ਹੋ ਵੀ ਚੁੱਕਾ... ਮੈਨੂੰ ਹਿੰਮਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਏ।
- ਸਾਰੀਆਂ : ਏਹੋ ਵੇਲਾ ਏ....ਏਹੋ।
- ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ, ਅੱਧਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਸੌਂ ਰਿਹੈ। ਚੁੱਪ-ਚਾਪ! ਕਾਇਨਾਤ 'ਚ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਏਹੋ ਵੇਲਾ ਏ। (ਖਿਝ ਕੇ) ਤੇ ਏਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਇਹ ਸਰਾਪੇ ਸੁਫਨੇ ਨੀਂਦ ਦਾ ਬੁਰਕਾ ਫਾੜ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਨੱਚ ਰਹੇ ਨੇ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ।
(ਨਗਾੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਵਾਰੋ-ਵਾਰੀ ਉਸਦੇ ਮੋਹਰਿਓਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਹਨ।) ਪਿਸ਼ਾਚਣਾਂ ਆਪਣੇ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਰਿਝਾਉਣ 'ਚ ਰੁੜੀਆਂ। ਬਲੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਦੇਵੀ... ਸਰੀਰ ਧਾਰ...ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ...ਦੱਬੇ ਪੈਰ...ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਪੁਲਾਂਘਾਂ ਪੁੱਟਦੀ.... (ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ ਚੁੜੇਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਹੈ) ਸ਼ਿਕਾਰ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਏ। ਪ੍ਰੇਤ ਛਾਇਆ ਵਾਂਗ ਬੇ-ਆਵਾਜ਼..ਚੰਨ ਵੀ ਉਸਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣ ਲਈ ਛੁਪ ਗਿਐ। ਘੁੱਪ ਹਨ੍ਹੇਰੇ 'ਚ ਡੱਡੂਆਂ, ਬਘਿਆੜਾਂ ਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇ ਰਹੀਆਂ! ਇਹੋ ਸਮਾਂ ਹੈ! (ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਥਾਪੜਦੇ ਹੋਏ) ਹੇ ਧਰਤੀਏ! ਕਾਬੂ ਰੱਖ

ਆਪਣੇ 'ਤੇ...ਕਾਬੂ! ਕੰਨ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈ! (ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉੱਠਦਾ ਹੈ) ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਸੁਣ। ਨਾ ਸੁਣ ਇਹ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਨੇ (ਕੰਬਦਾ) ਇਸ ਖੜਾਕ ਨੂੰ ਪੀ ਜਾ! ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਰੋੜ ਦਾ ਖੜਾਕ ਵੀ ਸਾਰੀ ਖੇਡ ਖਰਾਬ ਕਰ ਸਕਦੈ! (ਗੌਰ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ) ਤੇਰੇ ਇਹ ਰੋਮ... ਇਹ ਫੁੱਲ...ਪੱਥਰ... ਮੇਰਾ ਰਾਜ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਨੇ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ।

(ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੂਹਰੇ-ਮੂਹਰੇ ਫੁਰਾ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੁੜੇਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ 'ਚ ਫੁਰੇ ਦੀ ਡੋਰ ਹੈ।)

(ਹਫ਼ਦਾ ਹੈ) ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਸੁੱਕ ਰਿਹੈ, (ਖੁਦ ਨੂੰ ਟੋਂਹਦੇ ਹੋਏ) ਠੰਡਾ ਯੱਖ ਹੋ ਰਿਹਾਂ ਮੈਂ!

- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਇਹ ਤੇਰੀ ਸੋਚ ਏ ਬੁਜਦਿਲ।
 ਚੁੜੇਲ ੨ : ਤੂੰ ਯੋਧਾ ਏਂ।
 ਸਾਰੀਆਂ : ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ੋਭਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।
 ਮੈਕਬਥ : ਪਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਤਾਂ।..
 ਚੁੜੇਲ ੩ : ਸਭ ਤੇਰਾ ਡਰ ਏ।
 ਚੁੜੇਲ ੧ : ਮਨ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ।
 ਚੁੜੇਲ ੨ : ਤੇਰਾ ਭੈਅ ਹੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਏ।
 ਸਾਰੀਆਂ : ਤੇ ਤੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ।
 ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ, ਇਹ ਵਿੱਚਾਰ ਮੈਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ, ਹਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਸੋਚਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹੋ ਸਮਾਂ ਏ... ਇਹੋ... (ਘੜਿਆਲ ਵੱਜਦਾ ਹੈ) ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਏ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਨਰਕ ਜਾਂ ਸੁਰਗ.. ਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਉਹ ਸੁੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ... ਤੇ ਬਸ, ਇੱਕੋ ਵਾਰ 'ਚ ਸਭ ਤਮਾਮ! (ਖੜ੍ਹਾ-ਖੜ੍ਹਾ ਸੁੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਹਫ਼ਣ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਫੁਰੇ ਸਮੇਤ ਉਸਦੇ ਗਿਰਦ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਗਾੜੇ 'ਤੇ ਠਹਾਕੇ ਮਾਰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਹੱਥ 'ਚ ਜਾਮ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸੁੰਨ ਹੋਏ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹੈ।) ਕੀ ਹੋਇਆ?
- ਮੈਕਬਥ : (ਤ੍ਰਭਕਦਾ ਹੈ) ਹੀਅ! ਹੀ... ਕੁਝ ਨਹੀਂ! ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ?
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਨਸ਼ੇ 'ਚ ਧੁੱਤ ਪਏ ਨੇ; ਘਰਾੜੇ ਤਾਂ ਏਥੇ ਤਾਈਂ ਸੁਣਦੇ...

- ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਹੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਦਾ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਉਸਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ) ਹੈਂਅ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬ 'ਚ ਜ਼ਹਿਰ ਘੋਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਬੇਵਕੂਫ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇ ਮੌਤ ਵਿਚਾਲੇ ਝੁਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।
- ਮੈਕਬਥ : ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੰਜਰ?
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਲੁਕੇ ਦਿੱਤੇ... ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਿੱਛੇ। (ਜਾਣ ਲਗਦਾ) ਸਭ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਐ ਨਾ! ਭੁੱਲੀਂ ਨਾ ਕੁਝ!
- ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ! ਇਹੋ ਸਮਾਂ ਏ! ਚੰਗਾ , ਹੁਣ ਮੈਂ ਜਾਨਾਂ। (ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਪਿੱਛੋਂ) ਧਿਆਨ ਨਾਲ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ। (ਇੱਕੋ ਘੁੱਟ 'ਚ ਸਾਰੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਇਸੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਕੀਤਾ ਤੇ ਇਹੋ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਦਲੇਰੀ ਭਰ ਰਹੀ ਏ! ਇਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਈ... ਤੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਲਾਂਬੂ ਲਾਉਂਦੀ ਜਾਂਦੀ। (ਬਿੜਕ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ) ਕੌਣ ਏ (ਕੰਨ ਲਾ ਕੇ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਉੱਲੂ ਦੀ ਚੀਖ ਸੁਣ ਕੇ ਹੱਸਦੀ ਹੈ।) ਸ਼ੀ...ਅ... ਰਾਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਵੀ ਸਲਾਮੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਨੂੰ! (ਵਿਅੰਗ 'ਚ) ਅੰਤਮ ਸਲਾਮੀ! ਹੁਣ ਤਾਈਂ ਤਾਂ ਮੈਕਬਥ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ..ਵੇਖਾਂ ਤਾਂ ਸਹੀ.. (ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਬਾਹਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੀ ਹੈ।) ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਨੇ..., ਦਿਖਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ..ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਅੰਦਰ! (ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਉਹ ਦੋਹੇਂ ਤਾਂ ਉਵੇਂ ਈ ਪਏ ਲਗਦੇ ਨੇ...ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਜਿਉਂਦੇ ਨੇ ਕਿ ਮੋਏ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਪਿੱਛੋਂ) ਕੌਣ ਏ? ਕੌਣ ਏ ਉੱਥੇ?
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਹਾਏ ਮੈਂ ਮਰ ਗਈ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਗ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਕੀ ਬਣੂ? ਜੇ ਉਹ ਬਚ ਗਿਆ ਤੇ...ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਮਾਰੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਨੂੰ ਆਪ ਈ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ, ਪਰ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੇ ਪਿਓ ਵਰਗਾ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਹਾਏ-ਹਾਏ..., ਇਹ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ..., ਮੈਨੂੰ ਸੋਚਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੀਦਾ। (ਖੜਕ ਸੁਣਕੇ) ਕੌਣ ਏ..
- ਮੈਕਬਥ : (ਸਾਹੋ-ਸਾਹੀ ਹੋਇਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ਮੈਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ..ਮੈਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ...ਤੂੰ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ..
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ-ਹਾਂ!..ਉੱਲੂ ਬੋਲਿਆ ਸੀ ਤੇ ਬੀਡੇ ਵੀ।
- ਮੈਕਬਥ : ਕੀ...ਸੁਣਿਆ ਤੂੰ!..ਕਦੋਂ (ਚੀਖਦਾ)
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਸਹਿਮੀ) ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ!

- ਮੈਕਬਥ : ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਭੱਜਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਏਧਰ,..ਆਪਣੇ ਈ ਘਰ 'ਚ...ਚੋਰਾਂ ਵਾਂਗ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ-ਹਾਂ! ਉਦੋਂ ਈ!...ਪਰ ਤੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਭੁੱਲਿਆ ਤਾਂ ਨਹੀਂ?
- ਮੈਕਬਥ : ਮੈਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ,.. ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ... (ਉਸਨੂੰ) ਨਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ 'ਚ ਕੌਣ ਸੀ?
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਛੋਟਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ
- ਮੈਕਬਥ : (ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ) ਓਫ਼ ਹੋ ਕਿੰਨਾ ਘਿਨਾਉਣਾ ਹੈ ਏਹ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਮੂਰਖਾਂ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰ।...ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਦਿਮਾਗ 'ਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇ ਸਭ ਕੁਝ!
- ਮੈਕਬਥ : ਉਹ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਸੀ ਨਾ (ਕੰਬ ਜਾਂਦਾ) ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇੱਕ ਜਣਾ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਈ। ਦੂਜਾ.. ਚੀਖਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ.... ਖੂਨ.....ਖੂਨ! ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਗਾ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਸੁਣਿਆ..ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਮੈਂ ਤੇ! ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤੇ ਵੱਖ ਲੈ ਕੇ ਮੁੜ ਸੌਂ ਗਏ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਉਹ ਤੇ ਦੋਹੇਂ ਇੱਕੋ ਮੰਜੇ ਤੇ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸੀ।
- ਮੈਕਬਥ : ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰੀਂ ਰੱਬਾ।” ਦੂਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਆਮੀਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ ਲਹੂ ਭਿੱਜੇ ਹੱਥਾਂ ਸਣੇ! ਨਾ ਹੂੰ...ਨਾ ਹਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹੋਂ!
(ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਦੇ ਮੋਢੇ ਫੜ੍ਹ ਕੇ ਝੰਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਖੁਦ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।)
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਕਿਹਾ ਨਾ... ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੀ ਸੋਚੀਦੀਆਂ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਪਰ ਮੈਂ ਬੋਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਸਕਿਆ? ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੇ ਗਲੇ 'ਚ ਈ ਫਸ ਕੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਰੱਬ ਦੀ ਮੇਹਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਸੀ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਚੀਖ ਕੇ) ਚੁੱਪ ਰਹਿ! (ਮੈਕਬਥ ਡਰਿਆ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ) ਦੇਖ...ਸਾਨੂੰ ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ।
- ਮੈਕਬਥ : ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਸਾਂ-ਸਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ... (ਆਪ ਹੀ ਚੀਖਦਾ ਹੈ) ਜਾਗੋ.. ਉੱਠੋ... ਉੱਠੋ...ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਹੋ ਗਿਆ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਮੈਕਬਥ ਸੰਭਲ, ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਏਂ ਤੂੰ! ਸੰਭਲ।

- ਮੈਕਬਥ : (ਉਸੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ) ਮੈਂ ਨੀਂਦ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤੈ! (ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਦੈ) ਖੂਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਮੈਂ ਉਸ ਮਾਸੂਮ ਬਾਲੜੀ ਦਾ! (ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਪੂਰੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲਾ ਧੱਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਛੁੱਟਦੀ ਹੈ। ਮੈਕਬਥ ਰੋਣਹੱਕਾ ਹੋਇਆ ਮੁੜ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਚ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।) ਨੀਂਦ ਜੋ ਸੋਚਾਂ 'ਚ ਉਲਝੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਗੁੰਝਲਾਂ 'ਚ ਆਪਣੀਆਂ ਕੂਲੀਆਂ-ਕੂਲੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਫੇਰਦੀ ਤੇ...ਉਸਨੂੰ ਰੇਸ਼ਮ ਵਾਂਗ ਮੁਲਾਇਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਲੱਕ ਭੰਨਵੀਂ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਸਾ-ਕੋਸਾ ਜਿਹਾ ਸਨਾਨ। ਜਿਓਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਥੱਕਿਆ ਹਾਰਿਆ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਬੁੱਕਲ 'ਚ ਆ ਵੜੇ। ਮੌਤ ਵਰਗੀ ਨਿੱਘੀ ਤੇ ਨਰਮ-ਨਰਮ ਬੁੱਕਲ ਤੇ ਫੇਰ ਸੱਜਰੀ ਸਵੇਰ ਵਾਂਗ ਫੇਰ ਉੱਠ ਖੜੋਏ, ਤਾਜ਼ਾ ਤੇ ਨਰੋਇਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੀਂਦ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। (ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ) ਦਿਲ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੀ ਮਲੂਮ, ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਅਦੁੱਤੀ ਦਾਤ। ਜਿਸ ਬਾਝੋਂ ਸਾਰੀ ਹਯਾਤੀ ਬੇਸੁਆਦੀ ਏ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤੈ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮਝ 'ਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। (ਸਿਰ ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ.... (ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ) ਜਾਗੋ... ਸੋਵੋ ਨਹੀਂ! ਸੁਣ, ਸਾਰੇ ਮਹੱਲ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜ ਰਹੀਆਂ! ਤੁਹਾਡੇ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਨੀਂਦ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਹੋਸ਼ ਕਰ..... ਹੋਸ਼! ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏ ਤੂੰ! ਤੈਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ!
- ਮੈਕਬਥ : ਉਹ ਹੁਣ ਕਦੇ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ..ਕਦੇ ਨਹੀਂ! ਨੀਂਦ ਰਹੀ ਨਹੀਂ... ਕਤਲ ਹੋ ਗਿਆ ਉਸਦਾ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਕੌਣ ਐ... ਕੌਣ ਏ ਐੱਥੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਰਿਹੈਂ। ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਐਸ ਵੇਲੇ ਤਗੜਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। (ਮੈਕਬਥ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਹੀ ਦੇਖੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਝੁੰਝਲਾ ਕੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ) ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੀਮਾਰ ਸੋਚਾਂ ਨੂੰ ਮਨ 'ਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇ! ਇਹ ਗੰਦਾ ਖੂਨ ਈ ਤਾਂ ਜਾਮਨ ਏ ਨਾ, ਬਸ! ਐਨੀ ਗੱਲ, ਚੱਲ ਤੇ ਧੋ ਲੈ ਇਸਨੂੰ! (ਮੈਕਬਥ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੋਂਦਾ ਹੈ) ਤੂੰ ਇਹ ਖੰਜਰ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਚੁੱਕ ਲਿਆਇਆਂ! ਸੁੱਟ ਕੇ ਆ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਕੰਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਉੱਥੇ!..ਇਹ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ...
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਬੁਜ਼ਦਿਲ! ਉਰਾਂ ਫੜ੍ਹਾ ਇਹ ਮੈਨੂੰ। ਓ ਮਰਿਆਂ ਤੇ ਸੁੱਤਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਏ। ਨਿਰੀਆਂ ਮੂਰਤਾਂ ਬਸ, ਤੇ ਤੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਡਰੀ ਜਾਂਦੈਂ..ਜਿਵੇਂ ਉਹ

ਕੋਈ ਦਿਓ ਹੋਣ। (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਲਾਸ਼ 'ਚੋਂ ਖੂਨ ਤਾਂ ਚੱਲ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਮਲ ਦਿਆਂਗੀ। ਸ਼ੱਕ ਸਿੱਧਾ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦੈ। (ਜਾਂਦੀ ਹੈ।)

ਮੈਕਬਥ : ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਿਐ... ਕੌਣ ਹੋਏਗਾ?...ਓਫ਼... ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹੈ। ਮਾਸਾ ਜਿਹਾ ਖੜਕਾ ਵੀ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਕੱਢ ਲੈਂਦੈ। (ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ) ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕਰਾਂ। ਕਿੱਥੇ ਸੁੱਟਾਂ? ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਸੂਲਾਂ ਵਾਂਗ ਚੁੱਭਦੇ...! ਓ ਜਲ ਦੇਵਤਾ...ਕੀ ਤੇਰੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ 'ਚ ਇੰਨਾ ਪਾਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ... ਜੇ ਏਸ ਰੱਤੀ ਭਰ ਖੂਨ ਨੂੰ ਧੋ ਸਕੇ! ਨਹੀਂ ਸਾਗਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਪਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿ..ਦੂਰ ਰਹਿ ਮੈਥੋਂ, ਮੇਰੇ ਇਹ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਨਿਰਮਲ ਨੀਲੇ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪਲੀਤ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਖੂਨ ਵਰਗਾ...ਸੂਹਾ ਤੇ ਗੰਧਲਾ।

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਪ੍ਰਵੇਸ਼) ਹੱਥ ਤਾਂ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਵੀ ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਨੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਲਿਬੜੇ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਮਰੀਅਲ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਏ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ 'ਤੇ...ਕੋਈ ਆ ਰਿਹੈ। (ਬਿੜਕ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ) ਦੱਖਣ ਵਾਲੇ ਪਾਸਿਓਂ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ 'ਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦੈ। (ਮੈਕਬਥ ਹਾਲੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਖਿਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।) ਓ..ਹੋ...! ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ। ਬਾਲਟੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਪਾ... ਤੇ ਬਸ... ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨੀ ਲੱਗਣਾ। ਤੇਰੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਗੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨੀ ਕੀ ਲਕਵਾ ਮਾਰ ਗਿਐ। ਛੇਤੀ ਕਰ... ਉਹ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਨੇ। ਸੋਚਾਂ 'ਚ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ। (ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ) ਮੂਰਖ ਨਾ ਬਣ ਚੱਲ ਏਥੋਂ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਏਥੇ ਦੇਖ ਲਿਐ ਤਾਂ ਮੁਸੀਬਤ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।)

ਮੈਕਬਥ : ਆਪਣੇ ਕੁਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂ।

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਤੁਰ ਵੀ ਹੁਣ!

ਮੈਕਬਥ : ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵਾਂ! ਛੁਟਕਾਰਾ! (ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਕਬਥ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਉਠੋ... ਜਾਗੋ...ਵੇਖੋ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਗਾ ਰਹੀਆਂ ਨੇ।

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਮੂਰਖ ਨਾ ਬਣ! ਚੱਲ ਏਥੋਂ!

ਮੈਕਬਥ : (ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ) ਤੁਸੀਂ ਉੱਠ ਸਕਦੇ ਹੋ, ...ਸੱਚ! (ਵਿਲਕਦਾ ਹੈ) ਕਾਸ਼! ਸੱਚੀਓਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਠ ਸਕਦੇ.....

(ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਉਸਨੂੰ ਧੂਹ ਕੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।)
ਗੀਤ : (ਪਾਉਣਾ ਹੈ) ਸੌ ਮੂੰਹੀ ਨਾਗਣ ਸੁਕਦੀ ਇਉਂ ਰਾਤ ਸੀ ਹੋਈ
ਚਾਦਰ ਉੱਡੀ ਅਰਸ਼ ਦੀ ਭੋਂਇ ਰੰਡੀ ਹੋਈ
ਹੜ੍ਹ ਚੜਿਆ ਅਣਹੋਣੀਆਂ ਇਉਂ ਧਾਹ ਕੇ ਆਈਆਂ
ਛਿਣ-ਛਿਣ ਰੂਪ ਵਟਾਂਦੀਆਂ ਕਲਜੋਗਣ ਜਾਈਆਂ
ਮਨ ਦੀ ਬੇੜੀ ਛਾਨਣੀ ਕਦ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵੇ
ਲੁੰ ਲੁੰ ਡੋਬੇ ਖਾਂਵਦਾ ਤਨ ਖੁਰਿਆ ਜਾਵੇ।

ਐਕਟ ਦੂਜਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੂਜਾ

ਦਰਬਾਨ : (ਨਸ਼ੇ 'ਚ ਹੈ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਦਾ ਹੈ।) ਓ ਹੁਣ ਕਿਹੜਾ ਆਣ ਮਰਿਆ? ਖੜਖੜ ਲਾਈ.... ਧਰਮ ਨਾਲ ਜੇ ਕਿਤੇ ਮੈਂ ਹੁੰਦਾ ਨਾ ਨਰਕ ਦਾ ਦਰਬਾਨ ਤਾਂ ਚਾਬੀ ਘੁਮਾ-ਘੁਮਾ...ਘੁਮਾ-ਘੁਮਾ ਮੇਰਾ ਤੇ ਗੁੱਟ ਘੁੰਮ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਜਣਾ-ਖਣਾ ਮੂੰਹ ਚੁੱਕੀ ਤੁਰਿਆ ਆਉਂਦਾ ਏਧਰ ਨੂੰ... (ਕੜਕ ਕੇ) ਉਇ ਇਹ ਕੋਈ ਨਰਕ ਐ! ਖੜਕਾਓ..., ਖੜਕਾਈ ਜਾਓ, ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਤੇਲ ਫੁਕਦਾ। ਹੁੰਐ.....ਕਿਸਾਨ ਹੋਣਾ, ਕਰਜੇ ਦਾ ਮਾਰਿਆ..., (ਖੀ ਖੀ ਕਰਕੇ ਹੱਸਦਾ ਹੈ।) ਖੁਦਕਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਆਇਆ। ਆਜਾ ਭਾਈ ਆ ਜਾ, ਚੰਗੇ ਵੇਲੇ ਆਇਆਂ, ਅੱਜਕੱਲ ਏਥੇ ਵੀ ਮੰਦੀ ਆ! ਲੰਘਿਆ।...! (ਗੌਰ ਨਾਲ) ਐਂ...ਕੀ ਕਿਹਾ ਨਰਕ ਐ! ਓਇ ਨਰਕ ਨਹੀਂ ਤੇ ਫਾਹਾ ਲੈ ਕੇ ਹੋਰ ਤੂੰ ਨਾਨਕੇ ਆਇਆਂ। ਐ ਲੈ ਪਰਨਾ ਤੇ ਪਸੀਨਾ ਪੂੰਝ ਲੈ..ਕਿਵੇਂ ਮੁੜਕੇ-ਮੁੜਕੀ ਹੋਇਆ, (ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦਾ) ਅੰਨਦਾਤਾ..., (ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਮੁੜ ਖੜਕਦਾ ਹੈ, ਖਿੜ ਕੇ) ਓ ਥੋਨੂੰ ਪਏ ਛਨਿਚਰ...(ਸੰਭਲ ਕੇ) ਹੋ ਤੇਰੀ... ਏਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਰਬਾਰੀ ਵਕੀਲ ਲਗਦਾ...(ਸਿਰ ਝਟਕ ਕੇ) ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ...ਸਰਕਾਰੀ, ਕਦੇ ਏਸ ਡੰਡੀ ਤੇ ਕਦੇ ਓਸ ਡੰਡੀ, (ਝੁਮਦਾ) ਦੋਹੇਂ ਢੇਰੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਜੀ ਦੋਹੇਂ ਢੇਰੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ, ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੱਲੇ! ਹੰਐ ਵਈ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਨੀ ਮਿਲੀ ਢੇਈ ਸੁਰਗਾਂ 'ਚ, ਲੰਘਿਆ ਧਰਮੀਆ ਤੂੰ ਵੀ ਲੰਘਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆ ਜੋ ਮਹਾਂਪੁਰਖੋ, ਵਿਰਾਜੋ! ਐਂ.... (ਉਛਲਦੇ ਹੋਏ ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ) ਮਾਡਰਨ ਟੇਲਰ.....ਦਰਜੀ.....(ਸੈਣਤ ਮਾਰਕੇ) ਕਿਹਦੀ ਝੱਗੀ 'ਚੋਂ ਟਾਕੀ ਮਾਰੀ...ਹੁੰ..ਆ ਜਾ ਤੇਰਾ ਕਬਾਬ ਬਣਾਈਏ, ਭੱਠੀ ਭਖਦੀ ਏ, ਲਾ ਲੈ ਪ੍ਰੈਸ, ਕਰ ਲੈ ਗਰਮ। (ਪਿੱਛੋਂ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੋੜ ਦਿਓ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਸਾਲੀ ਠੰਡ ਈ ਬਾਲੀ ਆ! ਹੁਣ ਕੌਣ ਮਰ ਗਿਐ, ਸੋਹਰੀ ਦੇ ਸਾਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਦਿੰਦੇ! (ਉੱਠਦੇ ਹੋਏ) ਓ ਕੌਣ ਏਂ ਤੂੰ। ਜਿਹਨੂੰ ਦੇਖੋ ਕਾਹਲਾ, (ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ) ਏਦਾਂ ਦਾ ਈ ਹੁੰਦਾ ਭਾਈ

ਨਰਕ! ਅੱਗ ਵੀ ਸਾਲੀ...ਏਥੇ ਸਿਓਨੇ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੀ ਐ! ਚੱਲ..ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਈ ਚੌਂਕੀਦਾਰੀ ਨਰਕਾਂ ਦੀ। (ਫਾਟਕ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ) ਜਾਓ..., ਜੋ ਆਵੇ ਸੋ ਰਾਜ਼ੀ ਜਾਵੇ। ਦੇਖੀਓ ਬਾਈ ਕਿਤੇ ਮੈਨੂੰ ਈ ਨਾ ਭੁੱਲ ਜਾਈਓ.....

(ਮੈਕਡਫ ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਚ ਘੁਸਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰਾਬੀ ਦਰਬਾਨ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਟਕਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਮੈਕਡਫ : (ਕੜਕ ਕੇ) ਐਨੀਂ ਦੇਰ ਲਗਦੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ 'ਚ। ਘੱਟ ਡੱਫ ਲਿਆ ਕਰੋ!

ਦਰਬਾਨ : (ਮੁਸਤੈਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੌਂਹ ਜਨਾਬ ਤੜਕੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਤਾਂ ਪਏ ਆਂ ਜੀ! ਫੇਰ ਦਾਰੂ ਦਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਈ ਐ ਹਜ਼ੂਰ... ਸਾਲੀ ਤਿੰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਐਂ ਭੰਬਾਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਚੜ੍ਹਦੀ...

ਮੈਕਡਫ : (ਹੱਸਦਾ) ਅੱਛਾ..., ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ਾਂ..

ਦਰਬਾਨ : ਦੇਵੀ ਦੀ ਸੌਂਹ ਜੀ (ਨੱਕ 'ਤੇ ਉਂਗਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ) ਇੱਕ ਤਾਂ ਇਹ, ਦੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਲਾਲ ਸੂਹੀ ਹੋਈ ਪਈ, ਸੁਹਰੀ। ਦੂਜੀ ਨੀਂਦਰ ਤੇ ਤੀਜਾ ਮੂਤ। (ਹੱਸਦਾ) ਕਮਾਲ ਦੀ ਸ਼ੈਅ ਐ ਜੀ। (ਨਸ਼ੇ 'ਚ ਝੁਮਦਾ) ਕੰਜਰ ਦੀ ਬੀਅ ਐ ਪੂਰੀ...ਫੂਕ ਵੀ ਛਕਾਉਂਦੀ ਤੇ...ਲੱਤਾਂ ਵੀ ਖਿੱਚਦੀ। ਉਂਗਲ ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ.. ਲਾਈ ਤੁਰੀ ਜਾਂਦੀ.. ਕਰ.... ਕੁਝ ਕਰ..ਕਰਦਾ ਨੀ ਕੁਝ! ਪਰ ਕਰਨ ਜੋਗਾ ਕੁਝ ਛੱਡਦੀ ਨੀ ਪੱਲੇ।

(ਸਾਰੀ ਪਾਰਟੀ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਮਸ਼ਕਰੀਆਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।)

ਸਭ ਸਾਲਾ ਭੰਭਲਭੂਸਾ...ਬੰਦਾ ਬੜਕ ਵੀ ਮਾਰਦਾ...ਮੌਕ ਵੀ ਮਾਰਦੈ...(ਤਾੜੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।) ਇੱਕੋ ਸਾਹੇ। ਕਮਾਲ...ਖੜ੍ਹਾ ਵੀ ਕਰਦੀ....ਧੱਕਾ ਵੀ ਦਿੰਦੀ। ਆਪੇ ਬਣਾਉਂਦੀ...ਢਾਹੁੰਦੀ... ਮੁੱਕਦੀ ਗੱਲ ਜਨਾਬ ਈਮਾਨ ਨੀ ਛੱਡਦੀ ਬੰਦੇ ਦਾ। ਚੌਰਾਹੇ ਖਲਾਰ ਕੇ। ..ਛੱਟਦੀ ਛੱਜ 'ਚ ਪਾ ਕੇ..., ਮਾਰਦੀ ਮੂੰਹ ਭਰਨੇ।

(ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਾਰ ਨਾਲ ਮੂੰਹਰੇ ਨੂੰ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।)

ਮੈਕਡਫ : ਇਹਦੇ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਡੈਲ ਘੁੰਮੇ ਪਏ... (ਹੱਸਦਾ)

ਦਰਬਾਨ : ਘੁਮਾਇਆ ਸਰਕਾਰ ਘੁਮਾਇਆ, ਉੱਲੂ ਵੀ ਬਣਾਇਆ। ਪਰ ਆਪਾਂ ਕਿਹੜੀ ਘੱਟ ਕੀਤੀ...ਮਾੜੇ ਆਪਾਂ ਵੀ ਨੀ,..ਹਾਂ ਕਦੇ ਇਹ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਥੱਲੇ... ਤੇ ਕਦੇ ਮੈਂ ਥੱਲੇ ਇਹ ਉੱਤੇ। (ਉਠਦਾ ਹੋਇਆ) ਫੇਰ ਮੈਂ

- ਮਾਰਿਆ ਸੌਹਰੀ ਨੂੰ ਵਗੂ ਕੇ ਪਰ੍ਹਾਂ.... (ਲੜਖੜਾ ਜਾਂਦਾ)
- ਮੈਕਡਫ : ਓ ਦੇਖੀਂ... ਦੇਖੀਂ ਪਤੰਦਰਾ। ਲੈ ਜਾਓ ਉਏ ਇਹਨੂੰ। (ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ)
ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਚਦੀ ਕੰਬਖਤਾਂ ਨੂੰ। (ਮੈਕਬਥ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।)
ਮੈਕਬਥ! ਇਹ ਸੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਹਾਲੇ ਤਾਈਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਰੌਲਾ ਸੁਣ ਕੇ
ਉੱਠਿਆ ਹੋਣਾ.... (ਮੈਕਬਥ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਉੱਠ
ਗਏ?
- ਮੈਕਬਥ : ਨਹੀਂ! ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ 'ਚ ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ! ਕਿਓਂ?
- ਮੈਕਡਫ : ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੜਕੇ ਈ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਲੇਟ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਠਾਣਾ ਪਵੇਗਾ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਘਬਰਾਹਟ ਲਕਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ। ਆਓ...ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਚੱਲਦਾਂ।
- ਮੈਕਡਫ : ਹੈ ਤੇ ਖੇਚਲ! ਪਰ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਖੇਚਲ ਵੀ ਤੇ ਨਸੀਬ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ
ਮਿਲਦੀ....
- ਮੈਕਬਥ : (ਮੂਹਰੇ ਤੁਰਦਾ ਹੈ) ਸੌ ਵਾਰ ਸਿਰ ਮੱਥੇ ਜੀ, ਕਿਹੜਾ ਰੋਜ਼-ਰੋਜ਼ ਮਿਲਣਾ
ਮੌਕਾ! (ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਉਹ ਰਿਹਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ.... ਸਾਹਮਣੇ!
- ਮੈਕਡਫ : (ਝਿਝਕਦਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ) ਕੀ ਕਰਾਂ, ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਸਤਾਖੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪ ਹੀ
ਮੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਲਾਈ ਸੀ। ਉਠਾਉਣਾ ਤਾਂ ਪਵੇਗਾ।
(ਮੈਕਡਫ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮੈਕਬਥ ਪਿੱਛੋਂ ਝਾਤੀ
ਮਾਰਦਾ ਹੈ।)
(ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਲਿਉਨੇਕਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)
- ਲਿਉਨੇਕਸ : ਕੀ ਮਹਾਰਾਜ ਹੁਣੇ ਜਾ ਰਹੇ ਨੇ...ਇੰਨੀ ਸਵਖਤੇ...
- ਮੈਕਬਥ : (ਚੌਂਕਦਾ ਹੈ) ਹੰਅ...! ਹਾਂ ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਇਹੋ ਸੀ। (ਸੰਭਲਦਾ ਹੈ)
- ਲਿਉਨੇਕਸ : ਓ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਓ ਜਨਾਬ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਬੁਠੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ) ਹੋਰ... ਰਾਤ ਦੀ ਸੁਣਾਓ ਤੁਸੀਂ, ..ਰਾਤ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ
ਰਹੀ ਤੁਹਾਡੀ।
- ਲਿਉਨੇਕਸ : ਪੁੱਛੋ ਨਾ ਜੀ, ਏਨਾ ਨੂੰਰੀ ਝੱਖੜ ਮੈਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤ 'ਚ ਕਦੇ ਨੀ
ਦੇਖਿਆ! (ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ) ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਈ ਕੀ ਐ
ਹਾਲੇ!
- ਮੈਕਬਥ : ਨਹੀਂ, ਹੇ ਹਾਂ.. (ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖਣ ਲਗਦਾ ਹੈ) ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਰਾਤ ਤਾਂ
ਸੱਚਮੁੱਚ ਈ...ਅਜੀਬ ਸੀ..ਡਰਾਉਣੀ!
- ਮੈਕਡਫ : (ਬਾਹਰੋਂ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ਗਜ਼ਬ ਖੁਦਾ ਦਾ....., ਕਹਿਰ ਹੋ

- ਗਿਆ...ਕੁਫਰ।
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਕੀ ਹੋਇਆ!
- ਮੈਕਡਫ : ਕਿਆਮਤ...! ਪਰਲੋ ਹੋ ਗਈ... ਪਰਲੋ!
- ਮੈਕਬਥ : ਹੋਇਆ ਕੀ ਏ..ਸੁੰਹੋਂ ਤਾਂ ਬੋਲ।
- ਮੈਕਡਫ : (ਫੁੱਟ ਪੈਂਦਾ ਹੈ) ਮਹਾਰਾਜ... (ਵਾਕ ਅਧੂਰਾ ਛੱਡਦਾ ਹੈ)! ਮੇਰੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਨੂੰ ਲਕਵਾ ਮਾਰ ਗਿਆ। ਦਿਲ ਛਲਣੀ ਹੋਇਆ ਪਿਆ, ... (ਚੀਖਦਾ ਹੈ) ਭਾਣਾ ਵਾਪਰ ਗਿਆ...ਭਾਣਾ!
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਤੇਰਾ ਮਤਲਬ...ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ...
- ਗੀਤ : ਮਨ ਮਾਇਆ ਦੇਹੋਂ ਰਲੇ ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਰਚਾਇਆ,
ਦੰਦੀਂ ਜੀਭਾਂ ਚਿੱਥਦੀ ਮੱਤ ਸਾਰ ਨਾ ਪਾਇਆ!
ਮੰਦਰ ਹੋਇਆ ਜੀ ਸੱਖਣਾ ਤਨ ਖੰਡਰ ਕੀਤਾ,
ਸੰਨ੍ਹ ਲੱਗੀ ਸੀਨੇ ਜੋਤ ਦੇ ਹੋਈ ਫੀਤਾ ਫੀਤਾ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਕੜਕ ਕੇ) ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੈ! ਉਹ ਤੇ ਖੁਦ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਸਨ, ਜੀਵਨ ਜੋਤ! ਤੂੰ ਝੂਠ ਬਕਦੈਂ! (ਦੌੜ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਡਫ : ਮੈਥੋਂ ਨਾ ਪੁੱਛੋ! (ਰੋਣਹੱਕਾ) ਖੁਦ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖੋ..., ਕਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣਿਆ ਪਿਆ! (ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ) ਤੁਹਾਡਾ ਜਿਸਮ ਜੜ੍ਹ ਪੱਥਰ ਨਾ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ.. (ਦੇਹੋਂ ਦੌੜ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਕਡਫ ਚੀਖਦਾ ਹੈ) ਕੋਈ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਓ!.. ਖੂਨ... ਗੱਦਾਰੀ! ਬੈਂਕੋ...ਯੁਵਰਾਜ ਜਾਗੋ..? ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਉੱਠੋ...ਇਸ ਮੌਤ ਵਰਗੀ ਨੀਂਦ ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਓ.....,ਜਾਗੋ! ..ਤੇ ਦੇਖੋ ਕਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਦਿਹਾੜਾ ਏ..ਹਰ ਕੋਈ ਇਓਂ ਤੁਰਿਆ ਆ ਰਿਹੈ...ਜਿਓਂ ਕਬਰਾਂ 'ਚੋਂ ਪ੍ਰੇਤ ਉੱਠਦੇ..., ਉਫ ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼.....
(ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਘੜਿਆਲ ਖੜਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।)
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਦੌੜੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ) ਕੀ ਹੋਇਐ? ਇਹ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਘੜਿਆਲ ਕੌਣ ਵਜਾ ਰਿਹੈ। ਸਾਰੇ ਮਹੱਲ 'ਚ ਹੁੜਦੰਗ ਮਚਾਇਆ ਪਿਆ! (ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਲ ਤੱਕ ਕੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।) ਕੀ ਹੋਇਆ ਕੁਝ ਤਾਂ ਦੱਸੋ ਗੱਲ ਕੀ ਏ ? ਕਿਉਂ ਉਠਾਇਐ ਸੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ!
- ਮੈਕਡਫ : ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ! ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਦਿਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੁਹਰਾਵਾਂਗਾ...ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਗਲਾ ਨਹੀਂ ਘੁੱਟ ਸਕਦਾ।

- (ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਹੈਰਤ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਹਰਿਆਂ ਵੱਲ ਤੱਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੈਂਕੋ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਡਫ : ਓ...ਬੈਂਕੋ! ਬੈਂਕੋ ਮੇਰੇ ਮਿੱਤਰ ...ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਕਤਲ ਹੋ ਗਿਆ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਚੀਖਦੀ ਹੈ) ਕੀ...? ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ ਤੁਸੀਂ? ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਮਹੱਲ 'ਚ...
ਬੈਂਕੋ : (ਪਥਰਾਇਆ ਜਿਹਾ) ਮੈਕਡਫ...ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ...ਕਹਿ ਦੇ ਇਹ ਝੂਠ ਹੈ ਮੈਂ... ਤੇਰੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾਂ...
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਪਰ... ਇਹ... ਏਥੇ... ਸਾਡੇ ਘਰ 'ਚ..., ਨਹੀਂ..ਨਹੀਂ.....
ਬੈਂਕੋ : (ਠੋਸ ਅੰਦਾਜ਼ 'ਚ) ਜਗ੍ਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ...ਕਤਲ ਤਾਂ ਕਤਲ ਈ ਏ! ਖੂਨ ਤਾਂ ਹਰ ਥਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਜਾਂਦੈ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਪ੍ਰਵੇਸ਼) ਓ ਮੇਰਿਆ ਰੱਬਾ! ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਮਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਘੜੀ ਭਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸ ਬੁਲੰਦੀ 'ਤੇ ਸੀ...ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਵੀ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਰਸ਼ਕ ਕਰਦੇ...ਤੇ ਬਿੰਦ 'ਚ ਸਭ ਸੁਫਨਾ ਹੋ ਗਿਆ...ਕੁਝ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਏਥੇ....ਏਸ ਸੰਸਾਰ 'ਚ...ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਖਿਡੌਣੇ...ਸਭ ਚਲਣਹਾਰ...। ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਦੋਸਤੀ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਭ ਕੁਝ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਾਲ ਨੇ ਨਿਗਲ ਲਿਆ। ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੋਮਾ ਸੁੱਕ ਗਿਆ...ਹੁਣ ਪਿੱਛੇ ਕੀ ਬਚਿਆ! (ਖੁਦ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ) ਮੈਂ ਏਸਦਾ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਕੀ ਕਰਾਂ ਇਸ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਠੀਕਰੇ ਦਾ। (ਵਿਲਕਦਾ ਹੈ। ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਉਸਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੈਂਕੋ ਸ਼ਾਂਤ ਸਭ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਮੈਲਕਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।) ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ...ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹਾਦਸਾ ਵਾਪਰ ਗਿਆ। ਤੇਰੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਸੋਮਾ ਸੁੱਕ ਗਿਆ!
(ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਏਧਰ-ਓਧਰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।)
- ਛੋਟਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ : ਕੀ ਹੋਇਆ...
- ਮੈਕਬਥ : ਭਾਣਾ ਵਰਤ ਗਿਆ, ਸੱਜਰੀ ਬਹਾਰ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਗਈ ਪੱਤਝੜ...ਬੇਰੁੱਤੀ ਔੜ ਨੇ ਖੂਹ ਸੋਕ ਦਿੱਤਾ ਆਸਮਾਨ ਦਾ!
- ਛੋਟਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ : ਕੁਝ ਗੜਬੜ ਲਗਦੀ..
- ਮੈਕਡਫ : ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ...ਸਾਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੇ...ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤੈ।
- ਛੋਟਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ : ਕੀ...? ...ਕਿਸਨੇ?
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਲਗਦਾ ਤਾਂ ਇਹੋ ਐ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਗ-ਰੱਖਿਅਕ ਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਬਣ ਗਏ। ਕੁਝ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ...ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ-ਮੂੰਹ, ਵਸਤਰ ਸਭ ਲਹੂ ਨਾਲ ਲਿਬੜੇ ਪਏ ਨੇ। ਖੂਨ ਨਾਲ ਸਣੇ ਫੁਰੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ

- ਸਿਰ੍ਹਾਣਿਓਂ ਮਿਲੇ ਨੇ। (ਚੁੱਪੀ) ਜਦ ਬਾੜ ਈ ਖੇਤ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲੱਗ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਿਸਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦੈ! ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦੈ ਉਹ ਨੀਮ-ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ 'ਚ ਸਨ!
- ਮੈਕਬਥ : ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਹੰਨਮ ਰਸੀਦ ਕਰ ਦਿੱਤੈ।
- ਮੈਕਡਫ : (ਭੜਕ ਕੇ) ਕੀ...? ਇਹ ਤੂੰ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹੈਂ?
- ਮੈਕਬਥ : ਚਾਂਦੀ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ... ਲੋਥ ਬਣਿਆ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਿਆ... ਤੇ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਣਾਂ ਵਰਗਾ ਸੁਨਹਿਰੀ ਖੂਨ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ...! ਥਾਂ-ਥਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜ਼ਖਮ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਚ ਛੁਰਾ ਘੋਪ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਓਧਰ ਉਹ ਹਤਿਆਰੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਨਸ਼ੇ 'ਚ ਧੁੱਤ...ਖੂਨ 'ਚ ਲਥਪਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੁਰੇ! ਕੌਣ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ? (ਸਭ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਝਾਕਦੇ ਹੋਏ) ਜਿਸ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਚ ਦਿਲ ਧੜਕਦੈ ਤੇ ਬਾਹਾਂ 'ਚ...ਤਲਵਾਰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਤਾਕਤ...ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਤਾਂ ਹੱਕ ਹੈ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਉਛ! ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਚਕਰਾ ਰਿਹੈ!
- ਮੈਕਡਫ : ਦੇਖੋ ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ !
(ਮੈਕਬਥ ਤੇ ਲਿਉਨੇਕਸ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)
(ਯੁਵਰਾਜ ਛੋਟੇ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਲਕਮ : ਅਸੀਂ ਚੁੱਪ ਕਿਉਂ ਹਾਂ! ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਉੱਜੜ ਗਿਆ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਉਂ ਖੜ੍ਹੇ ਆਂ ਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਮਾਰੀ !
- ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ : ਕਿਹਾ ਵੀ ਕੀ ਜਾ ਸਕਦੈ! ਇਹ ਵੇਲਾ ਹੰਝੂ ਵਹਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ! ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਖ਼ਤਰਾ..., ਖਵਰੇ ਮੌਤ ਕਿਹੜੇ ਖੁੰਝੇ ਲੁਕੀ ਸਾਡੀ ਰਾਹ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੋਵੇ! ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਸਾਨੂੰ ਏਥੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦੈ।
- ਮੈਲਕਮ : ਠੀਕ ਕਹਿ ਰਿਹੈਂ ਤੂੰ! ...ਵੇਲਾ ਕੀਰਨੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਪੀ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ।
(ਬੈਂਕੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)
- ਬੈਂਕੋ : ਯੁਵਰਾਜ ਮੇਰੇ ਖ਼ਿਆਲ 'ਚ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲ ਲੈਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਨੰਗੇ ਪਿੰਡੇ ਠੰਡ ਲੱਗਣ ਦਾ ਵੀ ਡਰ ਹੈ।...ਤੇ ਮੁੜ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਇਸ ਘ੍ਰਿਣਤ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਡਰ ਤੇ ਝਿਝਕ ਨੇ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਜਕੜ ਲਿਆ। ਪਰ

- ਮੈਂ ਰੱਬ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ-ਨਾਜ਼ਰ ਜਾਣ ਕੇ... ਇਹ ਕਸਮ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ
ਸਾਹਮਣੇ...ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਜਿਸ਼ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਨ
ਲੜਾ ਦਿਆਂਗਾ ਆਪਣੀ!
- ਮੈਕਡਫ : ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਈ ਸਮਝੋ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਪ੍ਰਵੇਸ਼) ਹਾਂ-ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹਾਂ!
- ਮੈਕਡਫ : ਤੁਰੰਤ ਸਭ ਨੂੰ ਖਾਸ ਦੀਵਾਨ 'ਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਓ। ਉੱਥੇ
ਈ ਮਿਲਾਂਗੇ।
(ਸਭ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)
- ਮੈਲਕਮ : (ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ) ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ
ਚਾਹੀਦਾ। ਮੱਕਾਰੀ ਬੂਠੇ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ 'ਚ ਮਾਹਿਰ ਹੁੰਦੀ ਏ! ਮੈਂ ਤੇ
ਸੋਚ ਲਿਆ...ਇੰਗਲੈਂਡ
ਜਾਵਾਂਗਾ!
- ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ : ਤੇ ਮੈਂ ਆਇਰਲੈਂਡ! ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ 'ਚ ਵੀ ਫੁਰੇ ਲਿਸ਼ਕਦੇ
ਦਿਸਦੇ ਨੇ। ਅੱਡੋ-ਅੱਡ ਜਾਣ 'ਚ ਈ ਬਚਾਅ ਐ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ
ਨਹੀਂ!
- ਮੈਲਕਮ : ਕਾਤਿਲ ਦਾ ਹਾਲੇ ਤਾਈਂ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ! ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਕਿਸੇ
ਮਹਿਫੂਜ਼ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦੈ।
- ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ : ਤੂੰ ਠੀਕ ਕਹਿ ਰਿਹਾ! ਅਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਵਾਰਿਸ ਹਾਂ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ
ਆਪਣਾ ਖੂਨ! ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕੱਲ੍ਹ ਤਾਈਂ ਸਾਡਾ ਸੁਭਾਗ ਸੀ, ਅੱਜ
ਬਦ-ਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਬਣ ਗਈ ਐ!
- ਮੈਲਕਮ : ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਏਥੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਨਹੀਂ! ਬਸ
ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਬਚਾ ਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਓ!
- ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ : ਹਾਂ! ਹੋਰ ਹੈ ਵੀ ਕੀ ਬਚਾਉਣ ਨੂੰ... (ਦੋਹੇਂ ਏਧਰ-ਓਧਰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ।)
- ਮੈਲਕਮ : ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਿਣਕ ਨਹੀਂ ਪੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ!
- ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ : (ਰੋਣਹੱਕਾ) ਰੱਬ ਰਾਖਾ!
(ਦੋਹੇਂ ਗਲੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵੱਲ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੀਜਾ : ਐਕਟ ਦੂਜਾ

- ਗੀਤ : ਅਰਸ਼ੀਂ ਧੂੜ ਉਡਾਂਵਦਾ ਤਿੱਖੀ ਤੇਜ਼ ਜਿਹਦੀ ਪਰਵਾਜ਼,
ਅੱਜ ਚੂਹੇ ਖਾਣੀਆਂ ਖਾ ਲਿਆ ਇੱਕ ਸਿਓਨੇ ਰੰਗਾ ਬਾਜ।
ਲਓ ਧਰਤੀ ਮਕਤਲ ਹੋ ਗਈ ਕੁੱਖੋਂ ਜਣਦੀ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ,
ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰੇ ਉਤਰੀ ਕੋਈ ਕੂੜ ਅਮਾਵਸ ਆਣ।
ੜਾਹੀ ੜਾਹੀ ਮੱਚ ਗਈ ਜਿਉਂ ਪਰਲੋ ਭਈ ਜਹਾਨ,
ਹੋਏ ਮੁੜਕੋ-ਮੁੜਕ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਹੱਲੇ ਸੱਤੇ ਅਸਮਾਨ।
- ਬਜ਼ੁਰਗ : ਸੱਤਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਪੈਂਡਾ,ਕੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਇਸ ਪਿੰਡੇ 'ਤੇ
ਹੰਡਾਇਆ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੀ ਖੌਫ਼ਨਾਕ ਘੜੀਆਂ, ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਅਨੋਖੀਆਂ
ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੇ ਹਾਦਸੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਢੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਤੱਕੇ ਤੇ ਬਿਸਾਰ ਦਿੱਤੇ।
ਪਰ ਇਸ ਇਕੱਲੀ ਰਾਤ 'ਚ ਬੰਦੇ ਦੀ ਏਸ ਘਿਨਾਉਣੀ ਕਰਤੂਤ ਨੇ ਸਭ
ਬੌਣਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
- ਰੌਸ : ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅਣਹੋਣੀਆਂ ਈ ਅਣਹੋਣੀਆਂ। ਓਹ ਵੇਖੋ...ਓਧਰ ਸਿਖਰ
ਦੁਪਹਿਰੇ ਘੁੱਪ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਨੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਸੰਘੀ ਘੁੱਟ ਦਿੱਤੀ! ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਹ
ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਦੀ ਜਿੱਤ ਏ ਜਾਂ ਸੂਰਜ ਈ...ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਮਾਰੇ ਮੂੰਹ ਲੁਕੇ ਕੇ ਬਹਿ
ਗਿਐ। ਲਗਦੈ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਅਲਖ ਮਿਟਾਉਣ 'ਤੇ ਤੁਲ ਗਏ ਨੇ
ਉਹ ਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਈ ਸ਼ਾਇਦ ਕਤਲਗਾਹ ਸਮਝ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਦੇਖੋ
ਤਾਂ ਸਹੀ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਧੁਆਂਖੀ ਪਈ ਕਬਰ ਵਾਂਗ ਪੀਲੀ ਪੈਂਦੀ ਜਾ ਰਹੀ
ਏ।
(ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ 'ਚ ਲਾਲਟੈਨਾਂ ਫੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।)
- ਬਜ਼ੁਰਗ : ਆਸਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਬਾਜਾਂ ਨੂੰ ਉੱਲੂ ਖਾ ਰਹੇ ਨੇ! ਸ਼ਾਹੀ ਘੋੜਿਆਂ ਨੇ ਸਾਰੇ
ਅਸਤਬਲ 'ਚ ਉਹ ਖੌਰੂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਰਹੇ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਂ, ਰੱਸੇ ਤੁੜਾ
ਲਏ, ਖੁਰਾਂ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਪੁੱਟਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੱਸ ਨਾ ਆਉਣ! ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀ
ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਜੰਗ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ।
- ਰੌਸ : ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਚਰਜ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੈ... ਸ਼ਾਹੀ ਨਸਲ ਦੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਇਹੋ
ਜਿਹੀਆਂ ਜੰਗਲੀ ਕਰਤੂਤਾਂ!
- ਬਜ਼ੁਰਗ : ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਈ ਵੱਢ ਖਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

ਰੌਸ : ਮੈਂ ਤੇ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸਭ!
 ਬਜ਼ੁਰਗ : ਉਹ ਮੈਕਡਫ ਆ ਰਿਹੈ! ਚੱਲ ਉਸਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਆਂ ਖਬਰ-ਸਾਰ।
 (ਮੈਕਡਫ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼)
 ਰੌਸ : ਸੁਣਾ ਭਾਈ ਕੀ ਖਬਰ ਏ ਸੰਸਾਰ ਦੀ।
 ਮੈਕਡਫ : (ਦੁਖੀ) ਕਿਉਂ..ਤੂੰ ਦੇਖ ਤਾਂ ਰਿਹਾਂ ਸਭ।
 ਰੌਸ : (ਝਿੱਝ ਪੈਂਦਾ) ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਸੀ... ਕੋਈ ਸੂਹ ਲੱਗੀ।
 ਮੈਕਡਫ : (ਘੁਰਦੇ ਹੋਏ) ਹੱਤਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮੈਕਬਥ ਨੇ ਮਾਰ ਈ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ
 ਹੋਰ ਕੀ ਬਚਿਆ...?
 ਰੌਸ : ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੱਟਿਆ ਕੀ?
 ਮੈਕਡਫ : ਹੋ ਸਕਦੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਲਾਲਚ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੋਵੇਂ
 ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਤਾਂ ਗਾਇਬ ਨੇ। ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਸੂਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਈ ਘੁੰਮਦੀ
 ਏ।
 ਰੌਸ : ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਅਣਹੋਣੀ ਏ..ਟਹਿਣੀਆਂ ਆਪਣੇ ਈ ਮੁੱਢ ਨੂੰ ਖਾਣ
 ਲੱਗੀਆਂ।
 ਬਜ਼ੁਰਗ : ਹੂੰ...! ਰਾਜ-ਕਾਜ ਦਾ ਭਾਰ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਈ ਸਾਂਭਣਾ ਪਏਗਾ!
 ਮੈਕਡਫ : (ਟੋਂਹਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਘੋਖਦੇ ਹੋਏ) ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਤਾਂ
 ਹੋ ਵੀ ਚੁੱਕਾ। ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਲਈ ਉਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਜਾ ਰਿਹੈ!
 ਬਜ਼ੁਰਗ : ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਲਾਸ਼।...
 ਮੈਕਡਫ : ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਉਸਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਸੰਗ ਦਫਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਏ...ਉਹੀ
 ਕਬਰਿਸਤਾਨ....
 ਰੌਸ : (ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ) ਕੀ ਤੂੰ ਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹੈਂ?
 ਮੈਕਡਫ : (ਨਰਮੀ ਨਾਲ) ਨਹੀਂ ਮਿੱਤਰ! ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਜਾਣਾ ਪੈਣਾ!
 ਰੌਸ : (ਉਤਸ਼ਾਹ) ਹਾਂ-ਹਾਂ, ਠੀਕ ਐ ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਾਵਾਂਗਾ।
 ਮੈਕਡਫ : (ਹੌਕਾ ਭਰਦਾ ਹੋਇਆ) ਖਾਹਿਸ਼ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਇਹੋ ਏ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ
 ਠੀਕ-ਠਾਕ ਨਿਬੜ ਜਾਏ...ਪਰ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾਂ
 ਸਾਨੂੰ ਰਾਸ ਆਏਗਾ!
 ਰੌਸ : (ਅਣਸੁਣੀ ਕਰਕੇ) ਚੰਗਾ ਬਜ਼ੁਰਗੋ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਚਲਦਾਂ ਫੇਰ..., ਖੁਦਾ
 ਹਾਫਿਜ਼!
 ਬਜ਼ੁਰਗ : ਰੱਬ ਤੇਰੇ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਰਹੇ। (ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)
 (ਰੌਸ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਾਹਲੀ 'ਚ ਆਪਣੀ ਲਾਲਟੈਨ ਉੱਥੇ ਈ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ)

ਹਨ। ਮੈਕਡਫ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਨ ਚੁੱਕ ਕੇ ਦੂਸਰੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਚ ਲਿਪਟੀਆਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਖੌਰੂ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਗੀਤ : ਤ੍ਰਾਹੀ-ਤ੍ਰਾਹੀ ਮੱਚ ਗਈ ਜਿਓਂ ਪਰਲੋ ਆਈ ਜਹਾਨ!

ਐਕਟ ਤੀਜਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਹਿਲਾ

(ਬੈਂਕੋ ਨੂੰ ਘੇਰੀ ਚੁੜੇਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੂਹਰਿਓਂ ਲਾਲਟੈਨ ਘੁਮਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਿਆਲਾਂ 'ਚ ਗੁੰਮ ਹੈ।)

ਬੈਂਕੋ : ਮੈਕਬਥ ਤੂੰ ਤੇ ਸਭ ਹਾਸਿਲ ਕਰ ਲਿਆ। ਸੁਲਤਾਨ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਨੀਆਂ ਦੇ ਕਹੇ ਮੁਤਾਬਕ, ਪਰ ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਡਿੱਗ ਜਾਏਂਗਾ...ਇਹ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦਾ। (ਕੰਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਪਰ ਤੇਰੀ ਖੇਡ ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰੀ ਏ...ਤੇਰੀ ਔਲਾਦ ਵਾਰਿਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਸੌਫਾਗ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਏ, ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਣਗੇ ..ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਰਾਜ-ਵੰਸ਼। ਹਾਂ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਤਾਂ ਇਹੋ ਸੀ। (ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ) ਜੇ ਇਹ ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਏ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਸਵੰਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ-ਹਾਂ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ! (ਸਿਰ ਝਟਕਦਾ ਹੈ.) ਉਫ...ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਚੱਲ ਰਿਹੈ ਮੇਰੀ ਖੋਪੜੀ 'ਚ! ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਹਰਗਿਜ਼ ਨਹੀਂ! (ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਜੁਝਦਾ ਹੋਇਆ ਹੰਭ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਹੋ-ਸਾਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

(ਸ਼ਾਹੀ ਸਾਜਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਮੈਕਬਥ ਦੇ ਟੋਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।)

ਮੈਕਬਥ : (ਖੁਸ਼ੀ 'ਚ ਝੂਮਦਾ ਬੈਂਕੋ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।) ਓ...ਬੈਂਕੋ... ਮੇਰਾ ਯਾਰ! ਸਾਡਾ ਖਾਸ ਮਹਿਮਾਨ! ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ ਮੁੱਖ ਮਹਿਮਾਨ!

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਸੱਚੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਤਾਂ ਮਹਫਿਲ 'ਚ ਜਾਨ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਣੀ। ਹੁਣ ਕੁਝ ਰੰਗ ਬੱਝੇਗਾ।

ਮੈਕਬਥ : ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਜਸ਼ਨ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਐ ਤੇ ਖਾਸ ਸੱਦਾ ਏ ਤੇਰੇ ਲਈ..., ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ।

ਬੈਂਕੋ : (ਸੰਭਲਦੇ ਹੋਏ) ਮੇਰੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਤੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਗ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨੇ...ਇਹ ਬੰਧਨ ਅਟੁੱਟ ਨੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਸ ਹੁਕਮ ਦਿਓ।

ਮੈਕਬਥ : ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰੁਝੇਵਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ?

ਬੈਂਕੋ : (ਝਿਝਕਦੇ ਹੋਏ) ਹੈ ਤਾਂ ਸਹੀ..ਪਰ...

ਮੈਕਬਥ : ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਿਹੈਂ?

ਬੈਂਕੋ : ਜੀ! (ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਲੁਕੋਂਦੇ ਹੋਏ)

ਮੈਕਬਥ : ਹੂੰ! ਠੀਕ ਏ! ਵੈਸੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਖ਼ਾਸ ਲੋੜ ਸੀ। ਖੈਰ ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਣਾ ਈ ਏ ਤਾਂ ਭਲਕੇ ਸਹੀ! (ਘੋਖਵੀਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ) ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਜਾ ਰਿਹੈਂ?

ਬੈਂਕੋ : ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ, ਰਾਤ ਤਾਈਂ ਤਾਂ ਮੁੜ ਈ ਆਵਾਂਗਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਹੋ ਜਾਏ, ਘੰਟਾ-ਅੱਧ ਘੰਟਾ। ਉਸ ਲਈ ਪੇਸ਼ਗੀ ਮਾਫ਼ੀ ਚਾਹਾਂਗਾ...

ਮੈਕਬਥ : ਠੀਕ ਐ! ਪਰ ਭੁੱਲੀਂ ਨਾ... ਸ਼ਾਹੀ ਦਾਵਤ ਐ!

ਬੈਂਕੋ : ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗਾ ਹਜ਼ੂਰ!

ਮੈਕਬਥ : ਤੂੰ ਕੁਝ ਸੁਣਿਐ... ਮੇਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਬਾਰੇ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਏ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੇ ਆਇਰਲੈਂਡ 'ਚ ਸ਼ਰਣ ਲਈ ਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ!...ਪਿਤ੍ਰਘਾਤੀ, ਨੀਚ, ਹੱਤਿਆਰੇ, ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਾ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਵੀ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਏ। ਗੁਨਾਹ ਕਬੂਲਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ-ਕੀ ਬਕਵਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ। ਅਜੀਬ ਬੇਸਿਰ ਪੈਰ ਅਫ਼ਵਾਹਾਂ। (ਹੌਂਕਾ) ਖੈਰ ਛੱਡ ਫੇਰ ਕਦੀ ਕਰਾਂਗੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ। ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚਾਰਨੇ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ..., ਤੇਰੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਲੋੜ ਐ! ਖੈਰ! ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾ।..ਤੇ ਛੇਤੀ ਮੁੜਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕਰੀਂ! (ਬੈਂਕੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਓ ਹਾਂ...ਤੇਰਾ ਬੇਟਾ ਤਾਂ ਏਥੇ ਈ ਏ ਨਾ।

ਬੈਂਕੋ : (ਸ਼ੱਕ ਹੋਰ ਗੂੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਗੁਸਤਾਖੀ ਮਾਫ਼ ਜਨਾਬ! ਪਰ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਏ...

ਮੈਕਬਥ : ਔਹ! ਠੀਕ ਐ ਠੀਕ ਐ! ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਸੁਵੱਲੀ ਕਰੇ! ਘੋੜੇ ਤਾਂ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਲੈ ਲਏ ਐ ਨਾ.. ਜਾਓ...ਰੱਬ ਰਾਖਾ! (ਬੈਂਕੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮੈਕਬਥ ਦੂਰ ਤਾਈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ) ਤਾਂ ਹੁਣ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਮਾਲਕ ਆਪ ਹੈ, (ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ) ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਤ ਦੇ ਸੱਤ ਵਜੇ ਤਾਈਂ...ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੁਆਦ ਵੀ ਦੁੱਗਣਾ ਹੋ ਜਾਊ...ਠੀਕ ਹੈ ਨਾ!
(ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਕਬਥ ਬੇਚੈਨ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ। ਸੰਤਰੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਬਥ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਮੈਕਬਥ : ਉਹ ਆ ਗਏ!

ਸੰਤਰੀ : ਜੀ ਸਰਕਾਰ।

ਮੈਕਬਥ : ਦੋਹੇਂ ਆ ਨਾ!

ਸੰਤਰੀ : ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ..., (ਸ਼ਸ਼ੋਪੰਜ 'ਚ ਹੈ) ਪਿਛਲੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਖੜੇ ਨੇ।

ਮੈਕਬਥ : ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਓ...ਤੇ ਸੁਣੋ..ਜ਼ਰਾ ਇੱਜ਼ਤ ਮਾਣ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ।
 (ਪਸੀਨਾ ਪੂੰਝਦਾ ਹੈ) ਇਹ ਬੈਂਕੋ ਤਾਂ ਡਰ ਬਣ ਕੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਬਹਿ ਗਿਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ..ਕੁਝ ਵੀ! ਉਸਦਾ ਸਾਹੀ ਅੰਦਾਜ਼, ਬੇਖੌਫ਼ ਅੱਖਾਂ, ਸੂਝਬੂਝ ਸਭ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨੇ। ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨੇ। ਹੋਵੇ ਨਾ ਹੋਵੇ... ਉਸਦੀ ਤਾਂ ਬਸ ਹੋਂਦ ਈ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਏ,...ਖ਼ਤਰਾ! ਕੀ ਫ਼ਾਇਦਾ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਹੋਣ ਦਾ ਜਿਸਦਾ ਭਰੋਸਾ ਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ! (ਨਿਰਾਸ਼ਾ 'ਚ ਵਿਹਵਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਉਫ਼..., ਜਿਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਜ਼ਮੀਨ ਹੀ ਨਹੀਂ।..ਲਾਹਨਤ ਐ ਉਸ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ... ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ...ਬੈਂਕੋ ਲਈ...ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਬਣ ਜਾਣ। ਨਾ...ਮੈਂ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਮਖ਼ੌਲ ਉਡਾ ਰਿਹੈ, (ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਉਸਨੇ ਤਾਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਦਾ ਵੀ ਮੂੰਹ ਚਿੜਾਇਆ ਸੀ, (ਨਕਲ ਉਤਾਰਦੇ ਹੋਏ) ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰੇ..., ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਤੁਹਾਥੋਂ। ਕਿੰਨਾ ਬੌਣਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਤਾਂ ਇਹੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਔਲਾਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣੇਗੀ...ਨਵੇਂ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੇਗਾ...ਉਹ...ਮੈਂ ਨਹੀਂ...ਫੇਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹਾਂ ਮੈਂ! ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਤਾਂ ਇਹ ਤਾਜ ਐਵੇਂ ਬੋਝ ਐ। ਮੁੱਠੀ 'ਚੋਂ ਕਿਰਦੀ ਰੇਤ.....ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਫੜ੍ਹ ਈ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਚਾਹ ਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਏਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ। ਮੇਰਾ ਅੰਦਰ ਮੱਚ ਰਿਹੈ...ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੀ ਹਿੱਕ 'ਚ ਲਾਂਬੂ ਬਾਲਿਆ ਮੈਂ, ਆਪਣੀ..ਰੂਹ ਨੂੰ ਬੇਚ ਦਿਤਾ...ਕਿਸ ਲਈ...ਏਸ ਬੈਂਕੋ ਖ਼ਾਤਰ...ਉਹਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ! ਨਹੀਂ, ਹਰਗਿਜ਼ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿਆਂਗਾ! ਕਦੇ ਨਹੀਂ! ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਹ ਦਾ ਹਰ ਰੋੜਾ ਹੂੰਝ ਦਿਆਂਗਾ ਮੈਂ...ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। (ਖੜਾਕ ਸੁਣ ਕੇ) ਕੌਣ ਐ ਓਥੇ?
 (ਨੌਕਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਚੁੜੇਲਾਂ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਜਿਹੇ 'ਚ ਆ ਕੇ ਖੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ।)
 (ਮੈਕਬਥ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ) ਸੁਣ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਬੁਲਾਵਾਂ ਨਾ, ਬਾਹਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਹੀ ਰਹੀਂ। (ਚੁੜੇਲਾਂ ਵੱਲ) ਹੂੰ! ਯਾਦ ਏ ਨਾ ਕੱਲ੍ਹ ਜੋ ਵੀ ਗੱਲ ਹੋਈ ਸੀ।

ਚੁੜੇਲ ੧ : ਯਾਦ ਹੈ ਹਜ਼ੂਰ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ।

ਮੈਕਬਥ : ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੀ ਸੋਚਿਆ ਤੁਸੀਂ? (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੋਲ ਪੈਂਦਾ)

ਰੈ) ਕਿਹਾ ਨਾ...ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਹੋਣੀ ਲਈ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬੈਂਕੋ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ...ਬੈਂਕੋ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਭਿਣਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਝ ਜੇਲ੍ਹ 'ਚ ਸੜ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਵਜ੍ਹਾ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਕੀ-ਕੀ ਜ਼ੁਲਮ ਨਹੀਂ ਕਮਾਇਆ ਗਿਆ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ। ਕਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫ਼ਸਾਇਆ...ਵਰਤਿਆ, ਕੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਚੁੱਕਾਂ ਕਿ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੌਣ ਹੈ...ਬੈਂਕੋ, ਹਾਂ ਬੈਂਕੋ।

- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਜੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਹੀ ਚੁੱਕੇ ਹੋ....
- ਮੈਕਬਥ : (ਕੱਟਦੇ ਹੋਏ) ਹਾਂ-ਹਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਏ, ਜਿਸ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ। ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ....., ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਐਨੇਂ ਬੇਗ਼ੈਰਤ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਐਵੇਂ ਈ ਭੁਲਾ ਦਿਓ, ਹਊ ਪਰੇ ਕਰ ਦਿਓ। ਜਿਸ ਸ਼ਖਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭਿਖਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ! ਇਹ ਹਾਲਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਝੱਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਮੈਥੋਂ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਮੰਗ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਬਰ ਪੁੱਟ ਰਿਹੈ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸੇ ਲਈ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਦੇ ਓ, ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਹੱਤਿਆਰੇ ਲਈ। ਇੰਨੇ ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਤੁਸੀਂ।
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਅਸੀਂ ਵੀ ਆਖਰ ਇਨਸਾਨ ਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ। (ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਅੱਖ ਦਬਦੀਆਂ ਹਨ)
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਵੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੱਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ...
- ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ! ਇਨਸਾਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਪਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ! (ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ) ਬੁਲੀ, ਸ਼ੇਸ਼ਨ, ਬੀਸਾ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਸਪੇਨੀਅਲ, ਡਾਬਰਮੈਨ, ਲੰਡਰ...ਅਵਾਰਾ...ਸਭ ਕੁੱਤੇ ਨੇ। ਪਰ ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਰੱਸੇ ਨਹੀਂ ਬੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਆਪੋ-ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ ਐ ਸਭ ਦੀ, ਗੁਣ ਦੇ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਲ। ਸਮਝਦੇ ਓ ਨਾ, ਮੁੱਲ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਪੱਲੇ ਕੀ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ, ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੈਂਦਾ। (ਹੱਸਦਾ) ਸ਼ਕਲੋਂ ਤਾਂ ਸਭ ਇੱਕੋ ਈ ਨੇ..ਕੀ ਕੁੱਤਾ ਤੇ ਕੀ ਬੰਦਾ, ਪਰ ਬੰਦਾ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦੈ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ (ਗੰਭੀਰ)ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਬਣਿਐ। ਤਾਂਹੀਓ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਹਲੂਣਾ ਦੇ ਰਿਹਾਂ....ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਵੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਹ ਦਾ ਕੰਡਾ ਵੀ ਨਿਕਲ ਜਾਏਗਾ। ਜਦੋਂ ਤਾਈਂ ਉਹ ਜਿਉਂਦਾ ਏ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ। ਉਸਦਾ ਖੂਨ ਹੀ ਮੇਰੇ ਸੀਨੇ ਠੰਡ ਪਾ ਸਕਦੈ! ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ

- ਇਮਤਿਹਾਨ 'ਚੋਂ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਰਹੋਗੇ, ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ 'ਚ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕ ਖ਼ਾਸ ਕੀਮਤ ਹੋਵੇਗੀ।
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਦਰ-ਦਰ ਦੀਆਂ ਠੋਕਰਾਂ ਤੇ ਬਦਨਸੀਬੀ ਦੇ ਥਪੇੜਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੜ੍ਹ-ਪੱਥਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਬਦਲੇ ਦੀ ਅੱਗ 'ਚ ਮੱਚ ਰਿਹਾਂ ਮੈਂ, ...ਸਾਰੇ ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਸਾੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਕਰ ਸਕਦਾਂ।
- ਚੁੜੇਲ ੧ : (ਉਸਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹੋਏ) ਬਸ-ਬਸ...ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ ਵੀ ਕੋਈ ਤੈਥੋਂ ਗੁੱਝੀ ਨਹੀਂ। ਮੁਕੱਦਰ ਨੇ ਕੀ-ਕੀ ਮਖੌਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਮੈਂ ਹੰਭ ਗਿਆਂ, ਟੁੱਟ ਚੁੱਕਾਂ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਬਿਹਤਰੀ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਆਸ 'ਚ ਵੀ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾਂ!
- ਮੈਕਬਥ : ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਮਾਗ 'ਚ ਬਿਠਾ ਲਓ ਬੈਂਕੋ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਅਸਲ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ..(ਦੋਹੇਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਂਦੀਆਂ ਹਨ) ਤੇ ਮੇਰਾ ਵੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਸਾਹ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ 'ਚ ਛੋਕ ਕਰਦੈ..ਨਫ਼ਰਤ 'ਚ ਉਬਲਦਾ ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾਂ। ਮੈਂ ਚਾਹਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ਰੇਆਮ ਉਸਦਾ ਫ਼ਸਤਾ ਵੱਢ ਦਿਆਂ, ਦਿਲ 'ਚ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਇਹੋ ਆਉਂਦਾ...ਪਰ ਮੈਂ ਇੰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਸਾਡੇ ਦਰਮਿਆਨ ਕੁਝ ਦੋਸਤ ਨੇ...ਸਾਂਝੇ ਮਿੱਤਰ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ 'ਚ ਡਿੱਗ ਜਾਣ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਸਹੇੜ ਸਕਦਾਂ। ਜਿਸ ਘੜੀ ਦੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ 'ਚ ਮੈਂ ਤਿਲ-ਤਿਲ ਮਰ ਰਿਹਾਂ, ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਾਂ ਉਸ ਘੜੀ ਮੈਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹੋ ਸਿਆਸਤ ਹੈ..ਕਈ ਓਹਲੇ ਰੱਖਣੇ ਪੈਂਦੇ। ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਲੈ ਰਿਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਦਾ ਵੀ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਤੇ ਕੰਮ ਵੀ ਹੋ ਜਾਏ।
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਤੁਸੀਂ ਫ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ, ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੋਗੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੀ ਜਾਨ ਈ ਕਿਉਂ ਨਾ ਚਲੀ ਜਾਏ! (ਮੈਕਬਥ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਕੇ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਅੱਖ ਮਾਰਦੀ ਹੈ)
- ਮੈਕਬਥ : ਸ਼ਾਬਾਸ਼!..ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ ਚਮਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾਂ! ਘੰਟੇ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂਗਾ ਕਿ (ਅੱਖ ਬਚਾਅ ਕੇ ਏਧਰ-ਓਧਰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ) ਲੁਕਣਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਘਾਤ ਲਾ ਕੇ.... ਐਣ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਅੱਜ ਰਾਤ ਹੀ! ਹਾਂ (ਯਾਦ ਕਰਕੇ) ਉਹ ਥਾਂ ਵੀ ਏਥੋਂ...ਮਹੱਲ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਐਣ...ਸਫ਼ਾਈ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦੈ! ਐਂ ਨਾ ਹੋਏ ਕਿਤੇ ਕੋਈ

ਸਬੂਤ ਰਹਿ ਜਾਏ ਪਿੱਛੇ। ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਏਗਾ,
ਉਹ ਬਚਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਏ,
ਉਸਦੇ ਬਾਪ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ। ਉਸੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵੱਢ-ਵੱਢ ਖਾ ਰਹੀ
ਏ ਮੈਨੂੰ। ਜਾਓ ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਮਨ ਬਣਾਓ ਆਪਣਾ, ਜਾਓ।

- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਅਸੀਂ ਤੇ ਬਣਾ ਲਿਆ, ਬਸ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਐ ਜੀ...
ਚੁੜੇਲ ੧ : ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਧੰਦਾ ਹੀ ਇਹੋ ਐ!
ਮੈਕਬਥ : ਜ਼ਿਆਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ...ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਵਾਂਗਾ।
(ਦੋਹੇਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ)
ਮੈਕਬਥ : ਇਹ ਵੀ ਨਿਬੜਿਆ!...ਅਲਵਿਦਾ ਬੈਂਕੋ! ਤੇਰੀ ਰੂਹ ਤੇ ਹੁਣ ਬਸ
ਘੜੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਹੁਣੀ ਏ। ਸਵਰਗ ਜਾਂ ਨਰਕ.. ਜੋ ਵੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਮੁਕੱਦਰਾਂ
'ਚ...ਬਸ ਅੱਜ ਰਾਤ ਈ।

ਫੇਡ ਆਊਟ

ਐਕਟ ਤੀਜਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੂਜਾ

(ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਸੋਚਾਂ 'ਚ ਡੁੱਬੀ ਅਚੇਤ ਹੀ ਆਪਣੇ ਢਿੱਡ 'ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਲੇਸ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਬੇਚੈਨੀ ਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਆ ਉਸਦੀ ਹਰ ਹਰਕਤ 'ਚੋਂ ਡੁੱਲ੍ਹ-ਡੁੱਲ੍ਹ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।)

ਨੌਕਰ : (ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ਮਹਾਰਾਣੀ ਸਾਹਿਬਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ?

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਚੌਂਕਦੀ ਹੈ) ਹੰਅ!..ਕੀ ਬੈਂਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ?

ਨੌਕਰ : ਜੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਸਾਹਿਬਾ। ਪਰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਹੀ ਮੁੜ ਆਏਗਾ ਉਹ....

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਕਹੋ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੇਹਲ ਦੇ ਕੁਝ ਪਲ ਮਾਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਆਂ ਮੈਂ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਏ।

ਨੌਕਰ : ਜੋ ਹੁਕਮ ਮਹਾਰਾਣੀ ਸਾਹਿਬਾ।

(ਨੌਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਖੁਦ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ) ਕੀ ਖੱਟਿਆ ਮੈਂ ਮਲਿਕਾ ਬਣਕੇ? ਸਭ ਕੁਝ ਬੁਝਿਆ-ਬੁਝਿਆ ਖਾਲੀ-ਖਾਲੀ। ਮੈਂ ਜੋ ਚਾਹਿਆ ਮੇਰੀ ਮੁੱਠੀ 'ਚ ਐ, ਪਰ ਐਨਾ ਖੋਖਲਾ..., ਥੋਥਾ..., ਇਹ ਤਾਂ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਡਦਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਮੈਂ ਸਭ ਤਬਾਹ ਕਰ ਲਿਆ...ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ! ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਉਹੀ ਠੀਕ ਸੀ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਹਿਫੂਜ਼ ਤਾਂ... (ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਸੰਭਲਦੀ ਹੈ। ਮੈਕਬਥ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼) ਤੁਸੀਂ ਇੰਝ ਮੈਥੋਂ ਭੱਜਦੇ ਕਿਓਂ ਹੋ ਮੇਰੇ ਸਰਤਾਜ! ਕਿਹੜੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ-ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਮੱਲ ਲਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ! ਆਖਰ ਜੋ ਹੋਣਾ ਸੀ ਹੋ ਗਿਆ! ਹੁਣ ਕੀ ਫਾਇਦਾ... ਫਾਲਤੂ ਇਹ ਬੋਝ ਢੋਣ ਦਾ।

ਮੈਕਬਥ : ਸੱਪ ਸਿਰਫ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਇਆ; ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਫੇਰ ਫੁੱਟ ਚੁੱਕੇਗਾ! ਮੈਂ ਇੱਸ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਸੁੰਘ ਸਕਦਾਂ, ਸਾਡੇ ਇਸ ਘੁਰਣੇ 'ਚ.....ਕੁਝ ਸੁਰਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਏਥੇ! ਛਿਣ-ਛਿਣ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। (ਲੇਡੀ ਧਰਵਾਸ ਦੇਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਰ੍ਹਾਂ ਧੱਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।) ਕਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੁੱਕਲ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਿਓ...ਮੈਂ..ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਡਰ

ਨਹੀਂ, ਜੋ ਹੋਊ ਦੇਖੀ ਜਾਊ। (ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਵੱਲ ਦੇਖਕੇ)...ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਹੇਂ ਜਹਾਨ ਰੋੜ੍ਹ ਦਿੱਤੇ... ਆਪਣੇ ਈ ਹੱਥੀਂ। ਏਦੂੰ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਅਸੀਂ ਵੀ ਮਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾ ਮਿਲੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਕਿਸ ਲਈ...ਇਹ ਸਭ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨ ਲਈ। (ਤੜਫਦਾ ਹੈ) ਇੰਨੇ ਤਸੀਹੇ ..ਕੀ ਨਿਕਲੇਗਾ ਇਨ੍ਹਾ ਚੋਂ! (ਵਿਅੰਗ 'ਚ) ਖੁਸ਼ੀ? ਖਾਣਾ-ਪੀਣਾ ਸਭ ਸੂਲਾਂ ਵਾਂਗ ਚੁਭਦਾ। ਡਰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਕੁਤਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ... ਅੰਦਰੋਂ। ਸੁੱਤੇ-ਜਾਗਦੇ ਕਿਤੇ ਚੈਨ ਨਹੀਂ। ਸਵੇਰ -ਸਾਰ ਹੜਬੜਾ ਕੇ ਉੱਠ ਬੈਠਦਾਂ, ਨਰਕਾਂ ਦੇ ਸੁਫਨੇ ਹਲੂਣ ਦਿੰਦੇ ਤੇ ਓਧਰ ਉਹ ਡੰਕਨ...ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਕਬਰ 'ਚ.....ਆਰਾਮ ਨਾਲ...ਬੇਖੋਫ਼! ਸਭ ਤਾਪ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਏ,...ਕੋਈ ਪੀੜ ਉਸ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੀ! ਕਿੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਏ, ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਫੂਹ ਸਕਦਾ। ਸਾਜਿਸ਼ਾਂ, ਜ਼ਹਿਰ ਭਰੇ ਪਿਆਲੇ, ਹਮਲਾਵਾਰਾਂ ਦੇ ਹਥਿਆਰ...ਸਭ ਬੇਕਾਰ, ਹੁਣ ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਿਗਾੜ ਸਕਦਾ।

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਉਫ਼ ਹੋ! ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ ਹੁਣ, ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਸਹੀ ਕੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਖ਼ੁਦ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੋ...ਦੇਖੋ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।

ਮੈਕਬਥ : ਹੰਅ! ...ਹਾਂ-ਹਾਂ, (ਹੌਕਾ) ਉਹੀ ਤਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾਂ! ਤੂੰ ਵੀ ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖੀਂ। ਹਾਂ.....ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੋਰ, ਬੈਂਕੋ ਨਾਲ ਖ਼ਾਸ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਾਲਾ ਸਲੂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਖਣੀ-ਚਾਖਣੀ, ਹਰ ਗੱਲ ਤੋਂ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ 'ਚ ਉਸਦੀ ਕਿੰਨੀ ਬੁੱਕਤ ਹੈ। ਸੁਣ ਰਹੀ ਏਂ ਨਾ ਤੂੰ! ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਖ਼ਤਰੇ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਪਾਖੰਡ ਤਾਂ ਕਰਨੇ ਈ ਪੈਣਗੇ, ...ਭਾਵੇਂ ਆਪਣਾ ਮਾਨ-ਸਨਮਾਨ ਸਭ ਛਿੱਕੇ ਈ ਕਿਓਂ ਨਾ ਟੰਗਣਾ ਪਵੇ। (ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਝਾਕਦੇ ਹੋਏ) ਚੇਹਰੇ ਨੂੰ ਨਕਾਬ ਵਾਂਗ ਵਰਤਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਨਾ ਝਾਕ ਸਕੇ! (ਬੇਚੈਨ)

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਬਸ ਤੁਹਾਡੀ ਓ ਫ਼ਿਕਰ ਰਹਿੰਦੀ..ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਮਾਂ ਈ ਨਹੀਂ... ਆਪਣੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਔਲਾਦ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ!

ਮੈਕਬਥ : (ਅਣਸੁਣੀ ਕਰਕੇ) ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ 'ਚ ਸੈਂਕੜਿਆਂ-ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਬਿੱਛੂ ਡੰਗ ਮਾਰਦੇ...ਇੱਕੋ ਵੇਲੇ...ਏਥੇ..(ਸਿਰ ਫੜ੍ਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ) ਏਥੇ! ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ...ਬੈਂਕੋ ਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹਾਲੇ ਜਿਉਂਦੇ ਨੇ।

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ...ਪਰ ਅਮਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ!
(ਚੁੱਪੀ)

ਮੈਕਬਥ : ਇਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਐ...ਉਹ ਵੀ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਨੇ। (ਮੁਸਕਰਾਹਟ)
ਬਸ ਅੱਜ ਰਾਤ ਹੀ...ਇਸਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਜੁਗਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੁਝੀ-ਬੁਝੀ
ਜਿਹੀ ਘੂੰ-ਘੂੰ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਪਿਸ਼ਾਚਣਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਤੇ ਉਹ ਐਵੇਂ
ਏਧਰ-ਓਧਰ ਡੋਲਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ...ਇਹ ਕੰਮ ਵੀ ਨਿਬੜ ਜਾਏਗਾ।

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਡਰ ਕੇ) ਤੂੰ..., ਆਖ਼ਰ ਕਰਨਾ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੈਂ?

ਮੈਕਬਥ : ਹੋਸ਼ 'ਚ ਰਹਿਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਈ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ ਕਈ
ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਏ। ਤੂੰ ਏਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਸਿਰ ਨਾ
ਈ ਖਪਾਏਂ ਤਾਂ ਚੰਗਾ। ਬਾਅਦ 'ਚ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੇਰੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰੇਂਗੀ;
ਬਸ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਿਰੇ ਲੱਗ ਜਾਣ ਦੇ। (ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਹੋ ਕੇ ਅਰਦਾਸ
ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।)
ਆ...ਹੇ...ਮੱਸਿਆ ਦੀ ਕਾਲੀ ਬੋਲੀ ਰਾਤ...ਛੇਤੀ ਆ ਤੇ ਹੋਸ਼ ਦੇ ਇਸ
ਬੇਰਹਿਮ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਹੂੰਝ ਦੇ। ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਦੇ ਇਸ ਦੀਆਂ, ਮੈਂ ਕੁਝ
ਦੇਖਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਆਪਣੇ ਅਦਿੱਖ ਖੂਨੀ ਪੰਜਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸ
ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਤਾਰ-ਤਾਰ ਕਰਦੇ...ਜਿਸਦੇ ਡਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਜਾ
ਰਿਹਾਂ। (ਉੱਠ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ 'ਚ ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਵੇਖ-ਵੇਖ ਰੋਸ਼ਨੀਆਂ
ਮੰਦੀਆਂ ਪੈ ਰਹੀਆਂ। ਪੰਛੀ ਵੀ ਆਲੁਣਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਚੱਲੇ। (ਵਿਅੰਗ
'ਚ ਹੱਸਦਾ ਹੈ) ਚਾਨਣ ਤੇ ਨੇਕੀ ਦੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਉੱਘਣ ਲੱਗੇ। ਓਧਰ ਰਾਤ
ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਪਰ ਤੋਲਦੇ ਪਏ ਨੇ। ਤੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ,
(ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ) ਹੌਸਲਾ ਰੱਖ, ਨਾਲ ਰਹਿ ਮੇਰੇ। ਕਾਲਖ ਦਾ ਦਰਿਆ ਜਦ
ਚੜ੍ਹਦਾ ਏ ਤਾਂ ਕਾਲਖ ਈ ਸੋਖ ਸਕਦੀ ਏ ਉਹਨੂੰ! ਪਾਪ ਈ ਛੁਡਾ ਸਕਦੇ
ਨੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ! ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆ.....! (ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)

ਐਕਟ ਤੀਜਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੀਜਾ

(ਦੋਹੇਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਕਾਤਲਾਂ ਦੇ ਭੇਸ 'ਚ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਘਾਤ ਲਾਈ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ।
ਤੀਜੀ ਚੁੜੇਲ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਟੋਹ ਲਾਉਂਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।)

- ਗੀਤ : ਹੋਸ਼ ਦਾ ਸੂਰਜ ਢਲ ਗਿਆ, ਕਰਮਾਂ ਜਾਈ ਰਾਤ
ਸਭ ਤੁਰੇ ਪਰਦੇਸ ਨੂੰ ਤੇ ਕਾਗਾਂ ਹੱਥ ਸਰਕਾਰ।
ਥਾਂ-ਥਾਂ ਕਾਤਲ ਡੋਲਦੇ ਜਿਉਂ ਮਨ 'ਚ ਫਿਰਣ ਵਕਾਰ,
ਕੋਈ ਜਾਣ ਸਕੇ ਨਾ ਹੋਣੀਆਂ ਇਉਂ ਮਕੜੀ ਜਣਦੀ ਜਾਲ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥੀਂ ਲਾਈਆਂ ਫਾਹੀਆਂ ਉਹ ਕਿੰਤ ਉਤਰਣ ਪਾਰ,
ਬੇੜੀ ਬੇੜੀ ਬਣ ਗਈ ਜਾਲ ਹੋਏ ਸੰਸਾਰ!
(ਦੋਹੇਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਦੀ ਹੋ ਕੇ ਤੀਜੀ ਚੁੜੇਲ ਨੂੰ ਦਬੋਚ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਛੱਡੋ ਸਿਰ ਮੁੰਨੀਓ...ਮੈਂ ਆਂ!
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਤੂੰ...! ਤੂੰ ਏਥੇ ਕੀ ਕਰਦੀ ਏਂ?
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਕਿਸਨੇ ਭੋਜਿਆ ਤੈਨੂੰ?
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਤੁਹਾਡੇ ਉਸ ਪਤੰਦਰ ਨੇ..., ਨਿਗਾਹ ਰੱਖਣ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ!
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਹਾਏ ਨੀ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਂ..... (ਤਿੰਨੇ ਹੱਸਦੀਆਂ ਹਨ)
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਚਾਤਰ ਬਣਦਾ... ਚਾਤਰ!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਬੈਂਕੋ ਨੂੰ ਮਾਰਣ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਲਈ ਭੇਜਿਆ।
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਲੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਪਤਾ! ਬੇਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੀ ਕੋਈ ਵਜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ।
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਠੀਕ ਐ, ਤੂੰ ਵੀ ਰਹਿ ਜਾ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਪੱਛਮ 'ਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਏ। ਪੱਛੜ ਗਏ
ਰਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਹਲ ਏ ਠਿਕਾਣਿਆਂ 'ਤੇ ਪੁੱਜਣ ਦੀ। ਸਾਡਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵੀ
ਬਸ ਪਹੁੰਚਣ ਹੀ ਵਾਲਾ...
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਸ਼ੀ.....! ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ।
- ਬੈਂਕੋ : (ਪਿੱਛੋਂ) ਕੋਈ ਹੈ...ਜ਼ਰਾ ਮਸ਼ਾਲ ਜਗਾਓ!
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਾਕੀ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਤਾਂ ਕਦੋਂ ਦੇ ਮਹੱਲ 'ਚ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੇ!
- ਚੁੜੇਲ ੧ : (ਉੱਚੀ) ਉਹ ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਰਹੇ ਨੇ।
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਨਹੀਂ, ਸਾਰੇ ਇੰਝ ਹੀ ਕਰਦੇ ਨੇ। ਅੱਧੀ ਕੁ ਫ਼ਰਲਾਂਗ ਦਾ ਰਾਹ ਏਥੇ

ਬਹੁਤ ਈ ਉੱਚਾ-ਨੀਵਾਂ...ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਦਲ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ।

ਚੁੜੇਲ ੨ : ਮਸ਼ਾਲ ਬਾਲ ਛੇਤੀ!

ਚੁੜੇਲ ੩ : ਹਾਂ...ਉਹੀ ਹੈ!

ਚੁੜੇਲ ੧ : ਤਿਆਰ ਰਹੋ।

ਬੈਂਕੋ : (ਪ੍ਰਵੇਸ਼) ਲਗਦੈ ਬੜੇ ਕਹਿਰਾਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋਏਗੀ!

ਚੁੜੇਲ ੧ : ਹੋਣ ਦਿਓ ਫੇਰ ਕਹਿਰ!

ਚੁੜੇਲ ੨ : ਏਹ ਲਓ ਫੇਰ..... (ਦੋ ਪਾਸਿਓਂ ਹੱਲਾ)

ਬੈਂਕੋ : (ਚਿਖਦਾ) ਧੋਖਾ...! (ਫਲੀਐਂਸ ਮੂਹਰੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ, ਤੂੰ ਦੌੜ ਜਾ ਏਥੋਂ...ਜਾ...! ਬਦਲੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਏਗਾ....ਦੌੜ ਜਾ! (ਫਲੀਐਂਸ ਦੌੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਚੁੜੇਲ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਦੋਹਾਂ ਬੈਂਕੋ ਨੂੰ ਮਾਰਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਗੀਤ : ਕੋਈ ਦੇਖ ਸਕੇ ਨਾ ਹੋਣੀਆਂ ਇਉਂ ਮਕੜੀ ਜਣਦੀ ਜਾਲ...

ਚੁੜੇਲ ੧ : ਮਸ਼ਾਲ ਕਿਉਂ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੀ?

ਚੁੜੇਲ ੨ : ਕਿਉਂ? ਇਹੋ ਤਾਂ ਤਹਿ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਚੁੜੇਲ ੩ : ਇਹ ਤਾਂ ਲਗਦੈ ਗਿਐ! ਪਰ ਇਸਦਾ ਪੁੱਤਰ... ਉਹ ਸਪੋਲੀਆ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਬਚ ਕੇ।

ਚੁੜੇਲ ੧ : ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਖੁੰਝ ਗਏ। ਅਸਲੀ ਕੰਮ ਤਾਂ ਰਹਿ ਗਿਆ! (ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਖਚਰੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਾਨ ਹੈ।)

ਚੁੜੇਲ ੩ : ਚਲੋ-ਚਲੋ! ਨਿਕਲੋ ਪਹਿਲੋਂ ਇੱਥੋਂ। ਦੱਸੀਏ ਤਾਂ ਸਹੀ ਉਹਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਹੋਇਆ।
(ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)

ਐਕਟ ਤੀਜਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਚੌਥਾ

(ਮੈਕਬਥ ਦਾ ਦਰਬਾਰ)

- ਗੀਤ : ਮਹਿਫ਼ਲ ਸ਼ਾਹੀ ਸਜ ਗਈ ਗਲ ਆਣ ਮਿਲੇ ਸਰਦਾਰ। ਸਭੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਦਾਵ 'ਤੇ ਹੈ ਸ਼ਹਿ ਕਿਹਦੀ ਹੈ ਮਾਤ।
- ਮੈਕਬਥ : ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਤਹਿ-ਦਿਲੋਂ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਵਿਰਾਜਣ ਦੀ ਖੋਚਲ ਕਰੋ।
- ਸਾਰੇ : ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇਕਬਾਲ ਬੁਲੰਦ ਰਹੇ। ਇੰਨੀ ਇਜ਼ਤ-ਅਫ਼ਜ਼ਾਈ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰੀਆ।
- ਮੈਕਬਥ : ਮੈਂ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਕਿ ਏਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਹਾਂ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਮਲਿਕਾ ਵੀ ਤਸ਼ਰੀਫ਼ ਲੈ ਆਉਣ...
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੁਲਤਾਨੇ ਆਲੀਆ! ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਖ਼ਿਦਮਤ 'ਚ ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹਾਂ। ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਜਜ਼ਬਾਤ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ।
- ਮੈਕਬਥ : ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਸਹੀ ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ। ਸਭ ਬੈਠ ਗਏ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾਂਗਾ... ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚਕਾਰ! (ਮੈਕਬਥ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੇ ਕਾਤਲ 'ਤੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ!) ਅੱਜ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਯਕੀਨਨ ਯਾਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗੀ,...ਛੇਤੀ ਹੀ ਜਾਮ ਖੜਕਣਗੇ...ਦੌਰ 'ਤੇ ਦੌਰ ਚੱਲੇਗਾ..... (ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਜਾ ਕੇ) ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਇਹ ਖੂਨ ਦੇ ਛਿੱਟੇ...
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਬੈਂਕੋ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਉਤਸ਼ਾਹ) ਅਹਾ! ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੈ! (ਮੁੜ ਕਨਖੀਆਂ ਨਾਲ ਕਾਤਲ ਵੱਲ) ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ... ਸੱਚੀਂ ਉਹ ਇਸ ਜਹਾਨ ਤੋਂ ਕੂਚ ਕਰ ਗਿਆ?
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਖ਼ੁਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਧੌਣ ਲਾਹੀ ਐ ਸਰਕਾਰ।
- ਮੈਕਬਥ : ਤੇਰੇ ਫ਼ਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਲਾਜਵਾਬ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੇ ਸਿਰ ਲਾਹਿਆ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ। ਜੇ ਉਹ ਵੀ ਤੇਰੀ ਹੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੇਰੀ ਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ...ਤੂੰ... ਲਾਮਿਸਾਲ ਏਂ, ਮਹਾਨ ਫ਼ਨਕਾਰ!

ਚੁੜੇਲ ੧ : ਗੁਸਤਾਖੀ ਮਾਫ਼ ਹੋਵੇ ਮਹਾਰਾਜ.... (ਅੱਖਾਂ ਝੁਕਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ)
 ਮੈਕਬਥ : ਕੀ ਗੱਲ ਏ, ...ਬੋਲਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ।
 ਚੁੜੇਲ ੧ : ਉਹ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਬਚ ਕੇ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਪਰ...
 ਮੈਕਬਥ : (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਲਗਦਾ ਮੈਨੂੰ ਫੇਰ ਦੌਰਾ ਪੈ ਰਿਹੈ। ਸੋਚਿਆ ਕੀ ਸੀ ਤੇ ਹੋ ਕੀ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਚੌਪਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ! ਇੱਕੋ ਕਿਰਣ ਸੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਲੀ ਖਾਈ ਨੂੰ ਪੂਰ ਦਏਗੀ। ਮੈਂ ਮੁੜ ਤੋਂ ਪੂਰਾ-ਸੂਰਾ ਆਦਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਚੱਟਾਨ ਵਾਂਗ ਮਜਬੂਤ ਤੇ ਹਵਾ ਵਾਂਗ ਖੁੱਲ੍ਹਾ... ਆਜ਼ਾਦ! ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ ਹੁਣ ਉਸ ਲੰਗੜੇ ਦਿਓ ਵਰਗੀ ਏ ਜੋ ਆਪਣੇ ਹੀ ਡਰ ਦੀ ਗੁਫਾ 'ਚ ਕੈਦ ਹੈ, ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ..ਪਰ ਭੱਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
 ਚੁੜੇਲ ੧ : ਮਹਾਰਾਜ! ਸੰਭਲੋ ਸਰਕਾਰ....
 ਮੈਕਬਥ : ਬੈਂਕੋ ਤਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਨਾ?
 ਚੁੜੇਲ ੧ : ਯਕੀਨ ਕਰੋ ਸਰਕਾਰ, ਮੈਂ ਖੁਦ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਵੀਹ ਫੱਟ ਮਾਰੇ। ਮਰ ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਈ ਵਾਰ 'ਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਹਾਲੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਮੂਧੇ ਮੂੰਹ ਪਈ ਏ।
 ਮੈਕਬਥ : ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾ, ਭਲਕੇ ਫੇਰ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ। (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਬੈਂਕੋ ਤੇਰੀ ਸਿਰੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਫੇਂਹ ਦਿੱਤੀ..ਤੇ ਰਿਹਾ ਤੇਰਾ ਸਪੋਲੀਆ, ਹਾਲ ਦੀ ਘੜੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦਾ ਉਹ। ਘੋਲਣ ਦਿਓ ਵਿਸ਼ ਉਸਨੂੰ। ਵੇਲਾ ਆਉਣ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਾਂਗਾ ਉਸ ਨਾਲ ਵੀ।
 ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਕੋਲ ਆ ਕੇ) ਏਥੇ ਖੁੰਜੇ 'ਚ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਓ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠੋ। ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਦਾਅਵਤ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਦ ਏ।
 ਮੈਕਬਥ : ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਸੁਣ।
 ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ, ਉਹ ਸਭ ਬਾਅਦ 'ਚ! ਕੀ ਸੋਚਣਗੇ ਉਹ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਢੰਗ ਐ ਸ਼ਾਹੀ ਦਾਅਵਤ ਦਾ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾ ਲੈਂਦੇ। ਚਲੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ... (ਖਿੱਚ ਕੇ ਲਿਜਾਂਦੀ ਹੈ)
 ਗੀਤ : ਕਿਤੇ ਮੁਰਗੇ ਉੱਡਣ, ਬੱਕਰੇ, ਦਾਰੂ ਦੇ ਚਲਦੇ ਦੌਰ,
 ਕਿਤੇ ਰਿੱਝਣ ਗੁੱਝੀਆਂ ਸਾਜਿਸ਼ਾਂ ਤੇ ਖਾਹਿਸ਼ਾਂ ਆਦਮਖੌਰ।
 ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਵਾਪਿਸ ਮਹਿਫਲ 'ਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੋਈ) ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਗੜਬੜ ਕਰ ਦੇਣਾ!

- ਮੈਕਬਥ : (ਸੰਭਲਦੇ ਹੋਏ) ਹੰਅ..., ਹਾਂ, ਚੰਗੇ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕਰਾ 'ਤਾ ਤੂੰ। (ਮੇਹਮਾਨਾਂ ਨੂੰ) ਹਾਂ ਤੇ ਪਿਆਰਿਓ ਖੂਬ ਮਜ਼ੇ ਹੋ ਰਹੇ...ਮੌਜਾਂ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਹਤ ਤੇ ਹਾਜ਼ਮਾਂ ਦੋਹੋਂ ਦਰੁਸਤ ਰਹਿਣ! (ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਹੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।)
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਜਹਾਂਪਨਾਹ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਦਰਮਿਆਨ ਤਸ਼ਰੀਫ਼ ਤਾਂ ਰੱਖੋ।
- ਮੈਕਬਥ : ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਤਵੰਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨੇ...(ਹੌਕਾ) ਬਸ ਇੱਕ ਬੈਂਕੋ ਦੀ ਘਾਟ ਬੜੀ ਖਲ ਰਹੀ ਏ ਦਿਲ ਨੂੰ। (ਬੈਂਕੋ ਦਾ ਪ੍ਰੇਤ ਪਿੱਛੋਂ ਦਾਖਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਪਰ ਉਹ ਆਇਆ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਾਲੇ ਤਾਈਂ। ਇੰਝ ਸਾਡੀ ਦਾਅਵਤ ਠੁਕਰਾ ਕੇ ਦਿਲ ਦੁਖਾਇਆ ਸਾਡਾ।
- ਰੌਸ : ਇਹ ਤਾਂ ਸਰਾਸਰ ਵਾਅਦਾ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ੀ ਏ। ਸਰਕਾਰ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਮਾਣ ਬਖ਼ਸ਼ੇ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਬੈਂਕੋ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਠਠਬਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਪਰ ਏਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ! (ਬੈਂਕੋ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਥਾਂ ਤੇ ਰਾਖਵੀਂ ਏ ਸੁਲਤਾਨ। (ਸਭ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਚੁੱਕੀ ਹੈ)
- ਮੈਕਬਥ : (ਕੰਬਦਾ) ਪਰ ਕਿੱਧਰ, ਕਿੱਥੇ ? (ਲਹੂ-ਲਹਾਨ ਬੈਂਕੋ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ)
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਏਧਰ ਸਰਕਾਰ! ਹੈਂਅ, ਕੀ ਗੱਲ...? ਤੁਸੀਂ ਡਰ ਕਿਸ ਤੋਂ ਰਹੇ ਹੋ?
- ਮੈਕਬਥ : (ਡਰਦਾ ਹੋਇਆ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦਾ ਹੈ) ਕਿਸਨੇ ਕੀਤਾ ਇਹ...? ਕਿਸ ਨੇ...? ਜ਼ਰੂਰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ....
- ਰੌਸ : ਪਰ ਹੋਇਆ ਕੀ...?
- ਮੈਕਬਥ : (ਬੈਂਕੋ ਦੇ ਪ੍ਰੇਤ ਨੂੰ) ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਪਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖ ਆਪਣੀਆਂ ਇਹ ਲਹੂ ਚੋਂਦੀਆਂ ਜਟਾਵਾਂ...ਦੂਰ ਰੱਖ ਮੈਥੋਂ!
- ਰੌਸ : ਲਗਦਾ ਹੈ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਦੀ ਤਬੀਅਤ ਨਾਸਾਜ਼ ਹੈ! ਸਾਨੂੰ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ...!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ; ਤੁਸੀਂ ਤਸ਼ਰੀਫ਼ ਰੱਖੋ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਦੌਰਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ, ਹਾਂ, ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ। ਬਰਾਏ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੋ। ਇਹ ਬਸ ਹੁਣੇ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ 'ਚ। ਜਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਏਧਰ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿਓ ਬਸ...ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੌਰਾ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਲੰਬਾ ਖਿੱਚ ਸਕਦਾ। (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ

- ਵੰਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਕਿੰਨੀ ਡਰਾਉਣੀ ਸੂਰਤ ਹੈ! ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਵੀ ਕਾਲਜਾ ਫੱਟ ਜਾਏ! (ਬੈਂਕੋ ਨੂੰ ਘੂਰਦੇ ਹੋਏ ਕੰਬੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਡਰਾਂਗਾ..ਮੈਂ ਬੁਜ਼ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਆਂ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਉਫ ਮੇਰਿਆ ਰੱਬਾ..ਕੀ ਬਕਵਾਸ ਹੈ ਇਹ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇੱਥੇ। ਬਸ ਤੁਹਾਡਾ ਡਰ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੂਹਰੇ ਨੱਚ ਰਿਹਾ...
- ਮੈਕਬਥ : ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ..., ਉਹ ਵੇਖ ਉਹ....
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਕੀ ਵੇਖਾਂ? ਕੁਝ ਨਹੀਂ...ਵਹਿਮ ਏ ਨਿਰਾ। ਉਹ ਛੁਰਾ ਯਾਦ ਏ ਨਾ, ਜਿਹੜਾ ਤੈਨੂੰ ਡੰਕਨ ਤੱਕ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ! ਬਸ ਉਸੇ ਵਾਂਗ ਇਹ ਵੀ ਭਰਮ ਏ ਤੇਰਾ, ਕੋਰੀ ਕਲਪਨਾ। ਹੋਸਲਾ ਰੱਖ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਉਬਾਲ ਏ ਛੇਤੀ ਠੰਡਾ ਪੈ ਜਾਏਗਾ। ਡਰਿਆ ਬੰਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ-ਕੀ ਦੇਖਣ ਲੱਗਦਾ, ਸੱਚਾ-ਝੂਠਾ। ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ... ਇੰਝ ਕੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼ਕਲਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰ। ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਤੂੰ, ਜੋ ਇਉਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣ ਕੇ ਕੰਬਣ ਲੱਗੇ, ਸ਼ਰਮ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਐ। (ਮੁੜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਦੇਖ ਸਭ ਨਿਬੜ ਗਿਆ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਖਾਲੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਏ ਜਿਸਨੂੰ ਘੂਰੀ ਜਾ ਰਿਹਾਂ ਏ ਤੂੰ।
- ਮੈਕਬਥ : ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ..ਵੇਖ ਤਾਂ ਸਹੀ, ਉਹ ਵੇਖ ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ... ਓਧਰ..ਓਹ! ਨਹੀਂ ਦਿਖਦਾ। (ਬੇਯਕੀਨੀ 'ਚ) ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਹ। (ਬੈਂਕੋ ਦੇ ਪ੍ਰੇਤ ਨੂੰ) ਮੁੰਡੀ ਕੀ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਏ... ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲ। ਕੀ ਸੱਚੀਂ ਕਿਆਮਤ ਹੋ ਗਈ! ਕਬਰਾਂ ਨੇ ਮੂੰਹ ਟੱਡ ਲਏ ਲਗਦੇ! ਉਹ ਵੇਖੋ... ਮੁਰਦੇ ਉੱਠ-ਉੱਠ ਆ ਰਹੇ ਨੇ... ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦਫਨ ਕੀਤਾ! (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਰਝਾਂ ਮੂਹਰੇ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ।
(ਪ੍ਰੇਤ ਅਲੋਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ)
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਕੀ ਨਾਮਰਦਾਂ ਵਾਲਾ ਰੋਣਾ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋ! ਸੰਗ ਆਉਂਦੀ ਮੈਨੂੰ ਤੇ।
(ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)
- ਮੈਕਬਥ : ਉਹ ਏਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ। ਠੀਕ ਇਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਕਤਲ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਈ ਆਏ ਨੇ... ਮੁੱਢ ਕਦੀਮਾਂ ਤੋਂ ਈ! ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ! ਸੌ ਪਾਪੜ ਬੇਲੇ ਬੰਦੇ ਨੇ, ਕਾਨੂੰਨਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਏ ਕਿ ਕਿਤੋਂ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਆਏ, ਪਰ ਨਹੀਂ...ਖੂਨ ਦੇ ਦਰਿਆ ਤਾਂ ਵਗਦੇ ਈ ਰਹੇ। ਦਿਲ ਦਹਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼। ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਸੀ ਕਿ ਖੋਪੜੀ ਫਿੱਸੀ...

- ਭੇਜਾ ਬਾਹਰ... ਬੰਦਾ ਖ਼ਤਮ ਤੇ ਮਾਮਲਾ ਖ਼ਤਮ। ਹੁਣ ਤੇ ਸਭ ਉਲਟ-ਪੁਲਟ ਹੋਇਆ ਪਿਆ! ਵੀਹ-ਵੀਹ ਫੱਟ ਸਿਰ 'ਤੇ ਖਾ ਕੇ ਵੀ ਮੁਰਦੇ ਮੁੜ ਉੱਠ ਖਲੋਂਦੇ ਤੇ ਸਾਡੇ ਆਸਣ ਮੱਲ ਲੈਂਦੇ, ਧੱਕ ਕੇ ਪਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਦੇ ਸਾਨੂੰ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਣਹੋਣੀ ਏ! ਖੂਨ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਡੀ ਅਣਹੋਣੀ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ! ਉਠੋ-ਉਠੋ! ਮੇਹਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਲੋੜ ਹੈ!
- ਮੈਕਬਥ : ਉਹੋ..(ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਲ) ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਖ਼ੈਰ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਨਹੀਂ! ਐਵੇਂ ਦੌਰਾ ਜਿਹਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਕਦੇ-ਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ..ਇੱਥੇ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਨੇ...ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਜੋ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਨੇ। ਆਓ ਜਾਮ ਛਲਕਾਈਏ ਸਭ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ! ਭਰ ਦੇ ਪੂਰਾ ਭਰ ਦੇ, ਅੱਜ ਮੈਂ ਪੀਵਾਂਗਾ ਰੱਜ ਕੇ। ਇਹ ਜਾਮ ਬੈਂਕੋ ਦੇ ਨਾਮ!
- ਸਾਰੇ : ਜ਼ਰੂਰ...! ਅਸੀਂ ਵੀ ਪੀਵਾਂਗੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ!
- ਮੈਕਬਥ : ਕਿੰਨਾ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਜੇ ਬੈਂਕੋ ਵੀ ਏਥੇ ਹੁੰਦਾ। ਉਸਦੀ ਕਮੀ ਬੜੀ ਖਲਦੀ ਏ! (ਜਾਮ ਭਰਦਾ) ਇੱਕ ਜਾਮ ਬੈਂਕੋ ਦੀ ਸਿਹਤ ਦੇ ਨਾਮ। (ਬੈਂਕੋ ਦਾ ਪ੍ਰੇਤ ਫੇਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ਓ ਤੂੰ.....ਦੂਰ ਹੋ ਜਾ ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ! (ਕੰਬਦਾ ਹੈ) ਧਰਤੀ ਵੀ ਵੇਹਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਇਹਨੂੰ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਰਾ ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਢਾਂਚਾ...ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਝਪਕਦਾ। ਇੰਝ ਕੀ ਘੂਰਦਾਂ...ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਤੈਥੋਂ! (ਤਲਵਾਰ ਲੱਭਦਾ ਹੈ)
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਬੌਂਦਲਦੀ ਹੈ) ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦੇਵੋ! ਇਹ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਈ ਏ....! ਮਾਮੂਲੀ ਦੌਰਾ ਏ..ਤੁਸੀਂ ਪੀਓ...(ਖੁਦ ਵਰਤਾਉਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ) ਸਾਰਾ ਮਜ਼ਾ ਕਿਰਕਿਰਾ ਕਰਤਾ! ਲਓ... ਤੁਸੀਂ ਮੂਡ ਖ਼ਰਾਬ ਨਾ ਕਰੋ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਬੜਕ ਮਾਰਦਾ ਹੈ) ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਆ ਸਾਹਮਣੇ! ਇਹ ਕੀ ਭੂਤਨਿਆਂ ਵਾਂਗ ਰੂਪ ਪਲਟਦਾਂ ਘੜੀ-ਮੁੜੀ! (ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ) ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾਂ, ਕੁਝ ਵੀ! ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਰੂਪ ਡਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਮੈਨੂੰ! ਹਿੰਮਤ ਏ ਤਾਂ (ਗਰਜਦਾ ਹੈ) ਮੁੜ ਜਿਉਂਦਾ ਹੋ ਕੇ ਆ, ਤੇ ਫੇਰ ਦੇਖ ਕਿਸ ਫ਼ੌਲਾਦ ਦਾ ਨਾਂ ਏ ਮੈਕਬਥ! (ਡਰ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਕੋਈ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਖਿਡੌਣਾ ਏ! ਚੁੱਕ ਤਲਵਾਰ ਤੇ ਨਿੱਤਰ ਮੈਦਾਨ 'ਚ! ਜਿਹੜਾ ਥਿੜਕ ਜਾਏ ਖੁੱਕ ਦੇਈਂ ਮੂੰਹ 'ਤੇ! ਪਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿ...ਦੂਰ ਗਲੀਜ਼ ਪਰਛਾਵੇਂ। (ਬੈਂਕੋ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਤੇਰ ਫੇਰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਮੀਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੈਂਕੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ।) ਸੁਕਰ ਐ

- ਗਿਆ! ਜਾਨ 'ਚ ਜਾਨ ਆਈ। (ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਲ) ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਕੁਝ ਨਹੀਂ! ਬਸ ਤੁਹਾਡੇ ਏਸ ਰੌਲੇ ਨੇ ਨਾਸ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਚੰਗੀ ਭਲੀ ਮਹਿਫਲ ਦਾ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਝਿਜਕਦਾ ਹੋਇਆ) ਕੀ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੱਚੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ? ਅਸਮਾਨੋਂ ਉਤਰਦੀਆਂ ਅਚਾਨਕ... ਤੇ ਫੇਰ ਗਾਇਬ! ਜਿਵੇਂ ਭਾਫ਼ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਣ! (ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ) ਕੁਦਰਤੀ ਗੱਲ ਐ.. ਹੈਰਾਨੀ ਤਾਂ...! ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਦੇਖ ਕੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇੰਝ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਓ... ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਈ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ ਉਹ। ਸੋਚ ਕੇ ਈ ਕਾਂਬਾ ਛਿੜਦਾ!
- ਰੌਸ : ਕਿਹੜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮਹਾਰਾਜ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਜੋੜਦੀ ਆਂ! ਪੁੱਛੋ ਕੁਝ ਨਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਨੁੱਕਰ ਹੋਰ ਵੀ ਖ਼ਰਾਬੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਏ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ! ਤਬੀਅਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਬਿਗੜਦੀ ਓ ਜਾਂਦੀ ਏ! ਖਿਮਾਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ! ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ, ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਸ ਜਾਓ...ਹੁਣੇ!
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਬਖ਼ਸ਼ੋ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ-ਹਾਂ, ਬਸ ਠੀਕ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ ਹੁਣ! ਸ਼ੁਭ ਰਾਤਰੀ, ਰੱਬ ਰਾਖਾ! ਜਾਓ!
- (ਸਾਰੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਹਾਲਤ 'ਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)
- ਮੈਕਬਥ : (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਖੂਨ ਆਖਿਰ ਖੂਨ ਹੀ ਮੰਗਦਾ! ਸੁਣਿਆ ਏ ਨਾ ਅੰਤ ਬੁਰੇ ਦਾ ਬੁਰਾ! ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ! ਦੇਖੋ ਧਰਤੀ ਖਿਸਕ ਰਹੀ ਏ! ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ਬਾਨ ਉੱਗ ਆਈ! (ਚੁਫੇਰੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ) ਸਭੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਉਹੀ ਨੇ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ। ਉਹ ਪੰਛੀ, ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਖੜਖੜ, ਸਾਰੇ ਕਾਤਲ ਦੀ ਸੂਹ ਦੇ ਰਹੇ ਨੇ। ਖੂਨ ਲੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੀ ਹਿੱਕ ਪਾੜ ਕੇ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦਾ! (ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ) ਕੀ ਵੱਜਿਆ ਹੋਏਗਾ ਇਸ ਵੇਲੇ।
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਗੁੰਮਸੁੰਮ) ਪਤਾ ਨਹੀਂ...ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਝਦਾ ਦਿਨ ਏ ਕੇ ਰਾਤ! ਦੋਹੇ ਉੱਪਰੋ-ਥੱਲੀਂ ਹੋਏ ਲੱਗਦੇ! ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੌਣ ਕੀ ਏ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਉਸਨੂੰ ਅਣਸੁਣਿਆ ਕਰਕੇ) ਮੈਕਡਫ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸੱਦਾ ਕਬੂਲਣ ਤੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ! ਕੀ ਖ਼ਿਆਲ ਏ ਤੇਰਾ...ਹੂੰ, ਬਗ਼ਾਵਤ?
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ!

ਮੈਕਬਥ : ਨਹੀਂ...ਮੈਂ ਤਾਂ ਐਵੇਂ ਉੱਡਦੀ-ਉੱਡਦੀ ਸੁਣੀ ਏ। ਬੁਲਾਉਣਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਈ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। (ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ) ਤੂੰ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਸੂਹੀਆ ਰੱਖ ਛੱਡਿਆ... ਨੌਕਰ ਦੇ ਭੇਸ 'ਚ। ਤੜਕਸਾਰ ਹੀ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਕੋਲ। ਦੇਖਾਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਨੇ ਉਹ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਏ, ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣ ਕੇ ਰਹਾਂਗਾ। ਚਾਹੇ ਏਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇ...ਕਰਾਂਗਾ। ਆਪਣੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਆਪਣੇ ਭਲੇ ਲਈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ। ਮੈਂ ਲਹੂ ਦੀ ਦਲਦਲ 'ਚ ਲੱਥ ਚੁੱਕਾਂ। ਖੁੱਭ ਚੁੱਕਾਂ ਲੱਕ-ਲੱਕ ਤਾਈਂ, ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੁਣ! ਓਸ ਪਾਰ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ ਮੈਨੂੰ... ਹਰ ਹੀਲੇ। (ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਕੇ ਮੱਥਾ ਫੜ੍ਹ ਲੈਂਦਾ) ਅਜੀਬੋ-ਗ਼ਰੀਬ ਖ਼ਿਆਲ ਆਉਂਦੇ ਨੇ ਦਿਮਾਗ 'ਚ...ਸਕੀਮਾਂ...ਸੁਫ਼ਨੇ! ਬਾਹਾਂ ਫੜਕਦੀਆਂ...ਇਸਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਰੋਕੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ..ਮੈਨੂੰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ...ਤੁਰੰਤ!

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਹਤਾਸ਼) ਮੇਰੀ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਸੌਂ ਜਾਓ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੀਂਦ ਦੀ ਲੋੜ ਏ! ਡੂੰਘੀ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਨੀਂਦ ਲਵੋਗੇ ਤਾਂ ਆਪੇ ਸਭ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਮੈਕਬਥ : ਹਾਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ! ਸੌਣਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾਂ, ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸੌਣਾ ਚਾਹੀਦੈ। ਪਰ ਅੰਦਰਲੇ ਇਹ ਅਜੀਬੋ-ਗ਼ਰੀਬ ਡਰ ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਝਪਕਣ ਦਿੰਦੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਹਾਂ ਨਾ, ਇਸੇ ਲਈ। ਤਜਰਬਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਇਸ ਸਭ ਦਾ... ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਿੱਖ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਸਮਾਂ ਸਭ ਸਿਖਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸੌਂ ਵੀ ਸਕਾਂਗੇ!

ਫੇਡ ਆਉਟ।

ਐਕਟ ਤੀਜਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੰਜਵਾਂ

(ਬੀਆਬਾਨ ਇਲਾਕਾ। ਬਿਜਲੀ ਕੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਤਿੰਨੋਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਆਪਣੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਨੂੰ ਆ ਕੇ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ।)

- ਚੁੜੇਲਾਂ : ਖਿਮਾਂ ਮਹਾਰਾਣੀ ਸਾਹਿਬਾ, ਸਾਥੋਂ ਕੀ ਭੁੱਲ ਹੋਈ, ਤੁਸੀਂ ਨਰਾਜ਼ ਕਿਉਂ ਹੋ?
- ਮਹਾਰਾਣੀ : (ਕੜਕਦੀ) ਖ਼ਾਮੋਸ਼! ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਜਾਣਦੀਆਂ ਹੋ! (ਪਹਿਲੀ ਚੁੜੇਲ ਨੂੰ) ਤੇ ਤੂੰ ਨੀਂ ਬੜੀ ਚਾਤਰ ਬਣਦੀ ਏਂ, ਪਰ ਨਿਕਲ ਆਏ ਤੇਰੇ, ਬਹੁਤ ਦਲੇਰੀ ਆ ਗਈ...ਚੁੱਪ! ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਪਈ ਤੇਰੀ।
- ਚੁੜੇਲ ੧ : (ਕੰਬਦੀ) ਪਰ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਕੀ ਏ ਮੱਲਿਕਾ! ਮੇਰਾ ਕਸੂਰ...
- ਮਹਾਰਾਣੀ : ਇਹ ਜੋ ਕਤਲੋਗਾਰਦ ਤੁਸਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਏ ਆਪਣੇ ਲੱਗਦੇ ਉਸ ਮੈਕਬਥ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਭਿਣਕ ਤੱਕ ਨਹੀਂ! ਮੈਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਣੀ, ਮੱਲਿਕਾ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ। ਜਿਸਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਦੀ ਦੇ ਜੰਗਲ 'ਚ ਪੱਤਾ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਦਾ। ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਥੋਂ ਈ ਓਹਲਾ ਰੱਖਿਆ, ਚੇਤੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ (ਰੋਣਹੱਕੀ) ਮੇਰੇ ਹੁਨਰ ਦੀ ਇੰਝ ਬੇਕਦਰੀ ਕੀਤੀ, ਮੇਰਾ ਹਿੱਸਾ ਖੋਹਿਆ ਮੈਥੋਂ!
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਖਿਮਾਂ ਮੱਲਿਕਾ ਖਿਮਾਂ!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਭੁੱਲ ਹੋਈ ਸਾਥੋਂ!
- ਮਹਾਰਾਣੀ : ਭੁੱਲ...ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਖ਼ੁਦਗਰਜ਼ ਲੌਂਡੇ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਈਰਖਾ ਤੇ ਘ੍ਰਿਣਾ 'ਚ ਅੰਨਾ ਹੋਇਆ ਪਿਆ। ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੇਰੀ ਖ਼ਾਤਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਏ ਉਹ ਸਭ। ਹਰਗਿਜ਼ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਜਿਵੇਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਨੇ! ਆਪਣੇ ਸੁਆਰਥ ਲਈ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ। ਹਾਲੇ ਵੀ ਵੇਲਾ ਏ ਗ਼ਲਤੀ ਸੁਧਾਰਣ ਦਾ। ਜਾਓ, ਤੇ ਭਲਕੇ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਾਲੀ ਖਾਈ 'ਚ ਮਿਲੋ ਮੈਨੂੰ, ਪਤਾਲ ਲੋਕ 'ਚ! ਉਹ ਆਏਗਾ ਉੱਥੇ, ਆਪਣੀ ਹੋਣੀ ਜਾਨਣ ਖ਼ਾਤਰ। ਉਦੋਂ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ। ਤਮਾਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਹਵਾ ਦੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾਂਗੀ, ਜਦੋਂ ਤਾਈਂ ਇਹ ਖ਼ੂਨੀ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਸਿਖਰ

'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜਦੀ। ਉਸਦੀ ਹੋਣੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਲਿਖਾਂਗੀ ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਕੱਲ ਆਥਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਓ ਚੰਨ ਦੀ ਕੰਨੀ 'ਤੇ ਤਰੇਲ ਦਾ ਤੁਪਕਾ ਲਟਕਦਾ ਦਿਖਦਾ...ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਚ ਲਵਾਂਗੀ ਉਸਨੂੰ, ਜਾਦੂ ਟੋਣਿਆਂ ਨਾਲ ਰੱਤ ਨਿਤਾਰਾਂਗੀ ਉਸਦੀ, ਫੇਰ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਪਰੀਆਂ ਪੁੰਗਰਣਗੀਆਂ ਉਸ ਚੋਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੁੰਧਿਆ ਦੇਵੇਗਾ। ਭਰਮ ਜਾਲ 'ਚ ਉਲਝਿਆ ਉਹ ਮੌਤ ਨੂੰ ਮਖੌਲਾਂ ਕਰੇਗਾ, ਹੋਣੀ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਏਗਾ। ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੀ ਘੁੰਮਣਘੇਰੀ 'ਚ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਮਾਰਦਾ... ਹਰ ਸਿਆਣਪ ਨੂੰ ਛਿੱਕੇ ਟੰਗ ਸੁੱਟੇਗਾ। ਕੋਈ ਡਰ ਭੋ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ...ਮਹਿਫੂਜ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ...ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਸੁਰਖਿਅਤ...ਹਵਾਈ ਡਰ ਖੜੇ ਕਰ ਦਿੰਦੀ, ਕਿਤੇ ਇਉਂ ਨਾ ਹੋ ਜਏ..ਜੇ ਐਂ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ! ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਹ ਐਲਾਨੇ ਜੰਗ ਕਰ ਦਿੰਦਾ! (ਠਹਾਕਾ) ਇਹੋ ਬੰਦੇ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਏ... (ਰਹਸਮਈ ਅੰਦਾਜ਼ 'ਚ) ਅਮਰ ਹੋਣ ਦੀ ਮ੍ਰਿਗਤ੍ਰਿਸ਼ਣਾ..... (ਠਹਾਕਾ) ਇਹੋ ਬੰਦੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਜਾਮਨ ਏ! ਓ ਵੇਖੋ..... ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਘੁੰਡ 'ਚੋਂ ਉਹ ਨਿਕਤੀ ਜਿਹੀ ਪਰੀ ਮੈਨੂੰ ਸੈਨਤਾਂ ਮਾਰ ਰਹੀ ਏ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਈ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰੋਗੀਆਂ ਜਾਓ.....!

ਚੁੜੇਲ ੧ : ਛੇਤੀ ਕਰੋ ਨੀ.....ਉਹਨੇ ਤਾਂ ਅੱਖ ਦੇ ਫੋਰ 'ਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ!
ਇਹ ਢੇਰੀਆਂ ਇਹ ਢੇਰੀਆਂ ਨੈਣੀਂ ਵਸਣ ਹਨ੍ਹੇਰੀਆਂ,
ਨਾ ਉਹਦੀਆਂ ਨਾ ਏਹਦੀਆਂ ਬਸ ਧੋਖਾ ਹੇਰਾਫੇਰੀਆਂ!
(ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਐਕਟ ਤੀਜਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਛੇਵਾਂ

(ਲਿਉਨਾਕਸ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਰਦਾਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।)

ਲਿਉਨਾਕਸ : ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਮਾਮੂਲੀ ਇਸ਼ਾਰੇ ਈ ਨੇ...ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਸਲੀ ਮਾਮਲਾ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਡੂੰਘਾ ਏ ਇਸ ਨਾਲੋਂ।

ਸਰਦਾਰ ੧ : ਫ਼ਾਲਤੂ ਉਲਝਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ...?

ਸਰਦਾਰ ੨ : ਸਾਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਲਿਉਨਾਕਸ : (ਖਿਝ ਕੇ) ਤੁਸੀਂ ਤੰਦ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਓ ਏਥੇ ਤਾਣਾ ਈ ਉਲਝਿਆ ਪਿਆ ਸਾਰਾ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕਤਲ ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ! (ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ) ਮੈਕਬਥ ਦੀ ਉਹ ਘਬਰਾਹਟ...ਉਹ ਰੋਣੀ ਸੂਰਤ।

ਸਰਦਾਰ ੧ : ਕੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਇਸ ਕਲਜੁਗੀ ਔਲਾਦ ਤੋਂ! ਇੰਨਾ ਘਿਣਾਉਣਾ ਜੁਰਮ। ਕੌਣ ਸੋਚ ਸਕਦਾ!

ਸਰਦਾਰ ੨ : ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਸਕਦੇ।

ਲਿਉਨਾਕਸ : ਫੇਰ ਤੇ ਬੈਂਕੋ ਦਾ ਖੂਨ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਈ ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ! ਉਹ ਵੀ ਤਾਂ ਭੱਜ ਗਿਆ।

(ਸਾਰੇ ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)

ਸਰਦਾਰ ੧ : ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੌਣ ਕਿੱਥੇ ਸ਼ਹਿ ਲਾਈ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ। ਬੈਂਕੋ ਵੀ ਤੇ ਇੰਝ ਹੀ ਮਰਿਆ।

ਲਿਉਨਾਕਸ : ਇੰਨਾ ਸਿੱਧਾ-ਪੱਧਰਾ ਨਹੀਂ ਸਭ ਕੁਝ। ਗਿਣੀ-ਮਿੱਥੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਏ। ਯਾਦ ਏ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਨਸ਼ੇ 'ਚ ਝੋਕੀ ਹੋਏ ਬਾਡੀਗਾਰਡਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਸੁੱਟੇ ਸੀ ਉਸਨੇ! ...ਤੇ ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਪਖੰਡ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ...ਗੁੱਸੇ 'ਚ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ।

ਸਰਦਾਰ ੨ : ਉਸ ਹਾਲਤ 'ਚ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਵੀ ਇੰਝ ਹੀ ਕਰਦਾ! (ਸਫ਼ਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ) ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ...ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿੰਨਾ ਆਪ-ਮੁਹਾਰਾ ਸੀ, ਕਿੰਨਾ ਕੁਦਰਤੀ!

- ਲਿਉਨਾਕਸ : (ਕੱਟਦੇ ਹੋਏ) ਤੇ ਸੋਚਿਆ ਸਮਝਿਆ ਵੀ। ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ, ਜੇ ਹੋਸ਼ 'ਚ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਹ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਕੁਝ ਹੋਰ ਉਗਲ ਦਿੰਦੇ।
- ਸਰਦਾਰ ੧ : ਹਾਂ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ।
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼ੁਕਰ ਏ ਰੱਬ ਦਾ ਕਿ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹੇ! ਨਹੀਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਉਹੋ ਹਸ਼ਰ ਹੋਣਾ ਸੀ।
- ਸਰਦਾਰ ੨ : ਪਰ ਸਭ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨ 'ਤੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਨਾਂ ਹੈ! ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਈ ਮੂਹਰੇ ਆਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ। ਇਹੋ ਹਸ਼ਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕਸਾਈਆਂ ਦਾ।
- ਲਿਉਨਾਕਸ : (ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਅਣਸੁਣੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਹੈ ਸਕਦਾ ਏ ਬੈਂਕੋ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਦਿਮਾਗ 'ਚ ਵੀ ਇਹੋ ਗੱਲ ਹੋਵੇ! ਇਸੇ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਉਹ ਭੱਜਿਆ ਹੋਵੇ!
- ਸਰਦਾਰ ੧ : (ਹੌਂਕਾ) ਮੇਹਰ ਕਰੀਂ ਰੱਬਾ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਉਸਦਾ ਅਗਲਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੁਣ ਮੈਕਡਫ ਹੈ।
(ਚੁੱਪੀ)
- ਸਰਦਾਰ ੨ : ਹਾਂ, ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਹੀ ਦਾਅਵਤ 'ਚ ਸ਼ਿਰਕਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
- ਸਰਦਾਰ ੧ : (ਲੰਮਾ ਹੌਂਕਾ) ਫੇਰ ਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪ ਹੀ ਮੁਸੀਬਤ ਸਹੇੜੀ।
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਰੱਬ ਜਾਣੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਹੈ ਕਿੱਥੇ?
- ਸਰਦਾਰ ੨ : ਯੁਵਰਾਜ ਨੇ ਤਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਦਰਬਾਰ 'ਚ ਪਨਾਹ ਲਈ ਹੈ। ਸੁਣਿਆ ਬੜਾ ਈ ਨਿੱਘਾ ਸੁਆਗਤ ਹੋਇਆ ਉਸਦਾ ਉੱਥੇ!
- ਸਰਦਾਰ ੧ : ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੜਾ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਸਭ ਪਤਾ ਉਸਨੂੰ ਕਿ ਕੌਣ ਏਸ ਰਿਆਸਤ ਦਾ ਵਾਜਿਬ ਵਾਰਿਸ ਹੈ।
- ਸਰਦਾਰ ੨ : ਮੈਕਡਫ ਨੇ ਵੀ ਮਦਦ ਲਈ ਗੁਹਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਫੌਜ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ! (ਚੁੱਪੀ) ਰੱਬ ਕਰੇ ਸੁਣੀ ਜਾਵੇ ਉਸਦੀ! ਮੁਲਖ ਦਾ ਅਮਨ-ਅਮਾਨ ਮੁੜੇ, ਰਾਤਾਂ ਦੀ ਨੀਂਦ ਬਹਾਲ ਹੋਵੇ!
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਹੁਣ ਤੇ ਸੰਘੋਂ ਬੁਰਕੀ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦੀ। ਸੁਫਨਿਆਂ 'ਚ ਵੀ ਲਹੂ ਚੌਂਦੇ ਛੁਰੇ ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦੇ। ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਦਾ ਸੁਆਦ ਕੀ ਹੁੰਦਾ...ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਈ ਗਏ ਹਾਂ!
- ਸਰਦਾਰ ੧ : ਕੀ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਪਤਾ ਏਸ ਸਭ ਦਾ।
- ਸਰਦਾਰ ੨ : ਸੱਦਾ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਉਸਨੇ ਪਰ ਮੈਕਡਫ ਸਾਫ਼ ਮੁੱਕਰ ਗਿਆ। ਏਧਰ ਮੈਕਬਥ ਦੇ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਵਾਰ ਐ। ਅੱਗ ਬਬੂਲਾ

- ਹੋਇਆ ਜੰਗ ਦੀ ਤਿਆਰੀ 'ਚ ਰੁੱਝਾ।
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਮੈਕਡਫ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਏ ਫ਼ੇਰ ਤਾਂ!
- ਸਰਦਾਰ ੨ : ਮੈਕਬਥ ਦੇ ਏਲਚੀ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਉਸਨੂੰ, ...ਭਈ ਸੋਚ ਲੈ, ਮਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਪਛਤਾਉਣਾ ਪੈ ਜਾਏ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਲਗਦੈ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ।
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਪਰ ਵਧੇਰੇ ਚੌਕਸ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਏ ਉਸਨੂੰ। ਮੈਕਬਥ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਜਿੰਨਾ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕੇ, ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਭੱਜ ਜਾਵੇ। ਇਸੇ 'ਚ ਸਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਭਲਾਈ ਏ ਤੇ ਮੁਲਖ ਦੀ ਵੀ।
- ਸਰਦਾਰ ੧ : ਹਾਂ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਖ਼ਬਰ ਤਾਂ ਉਸ ਤਾਈਂ ਪੁੱਜਣੀ ਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
- ਸਰਦਾਰ ੨ : ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਚੁਕੰਨੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
- ਲਿਉਨਾਕਸ : ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅੱਜਕੱਲ ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੁੜਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ (ਹੌਂਕਾ) ਬੇਚਾਰਾ ਬੈਂਕੋ।
(ਸਭ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)

ਐਕਟ ਚੌਥਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਹਿਲਾ

(ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਗੁਫਾ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਕੜਾਹਾ ਅੱਗ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਿੱਝ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਿਜਲੀ ਕੜਕਦੀ ਹੈ। ਤਿੰਨੋਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਦੌੜੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹਵਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ।)

- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਨੀ ਜਲਦੀ ਕਰੋ ਨੀ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਸਹੀ ਮੇਰੀ ਡੱਬਖੜੱਬੀ ਮਾਣੋ, ਸੋਹਣੀ ਮਾਣੋ, ਨੋਹਣੀ ਮਾਣੋ ...ਮਿਆਉਂ-ਮਿਆਉਂ ਕਰਦੀ ਮਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਏ! ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਬੋਲ ਚੁੱਕੀ ਏ ਵਿਚਾਰੀ!
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਤੇ ਓਧਰ ਵੇਖੋ ਖਾਂ ਮੇਰਾ ਮੋਹਣਾ ਜੰਗਲੀ ਸੂਰ ਭੁੱਖਣ ਭਾਣਾ ਕਿਵੇਂ ਝਾੜੀਆਂ ਓਹਲੇ ਹਿਣਕੀ ਜਾਂਦਾ...ਚਾਰ ਵਾਰ ਹੁਆਂਕ ਚੁੱਕਾ!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : (ਸਭ ਤੋਂ ਕਾਹਲੀ) ਛੇਤੀ ਕਰੋ ਨੀ...ਜਲਪਰੀ ਪਈ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰਦੀ! ਬਿਗੁਲ ਵੱਜਿਆ, ਵੇਲਾ ਢੁੱਕਿਆ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ ਸ਼ੁਰੂ...
(ਨਗਾੜੇ ਦੀ ਚੋਟ 'ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ੋਰ ਕਰਦੀਆਂ ਨੱਚਦੀਆਂ, ਕੜਾਹੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਤੇ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਫੂਹ-੨-

ਏਸ ਕੜਾਹੇ ਬਲ-ਬਲ ਜਾਈਏ, ਸਾਂਝ ਸਵੇਰੇ ਸੀਸ ਨਵਾਈਏ;

ਖੂਨ ਦੀ ਚੂਲੀ ਚੰਮ ਦੀ ਧੂਣੀ, ਅੱਗ ਦੀ ਜੀਭਾ ਜਲੇ ਸਲੂਣੀ;

ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਫੂਹ-੨-

ਅਜਗਰ ਦੇ ਸਿਰ ਲਾਓ ਘੋਟਾ, ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਓ ਨੀਲਾ ਥੋਥਾ,

ਚਾਮਚੜਿੱਕ ਦਾ ਸੱਜਾ ਪੰਜਾ, ਲਾਲ ਲੰਗੂਰ ਜੋ ਹੋਵੇ ਲੰਗਾ,

ਅੱਕ ਭਭੂਤੀ ਲੈ ਦੋ ਰੱਤੀ, ਅੱਖ ਇੱਲ ਦੀ ਤੱਤੀ-ਤੱਤੀ,

ਲਾਲ ਨਿਸ਼ਾਦਰ ਛੜੇ ਦੀ ਚਾਦਰ, ਦੁੱਧਮੂੰਹੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਆਂਦਰ!

ਭੇਂਟਾ ਕਰੋ ਕਬੂਲ ਹੇ ਸੁਆਮੀ!

ਸੰਕਟ ਦੂਣਾ ਕਰੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ!

ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਫੂਹ-੨-

ਕੁਫਰ ਕੁਆਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਜਾਇਆ, ਚੀਚੀ ਭੇਂਟ ਸਹੇ ਦੀ ਲਿਆਇਆ,

ਪੂੰਛ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਗਧੇ ਦਾ ਗੁਰਦਾ, ਸੱਪ ਦੀ ਜੀਭ ਨੇਵਲਾ ਮੁਰਦਾ,

ਗਿਦੜ ਸਿੰਢੀ ਬਿੱਛੂ ਬੂਟੀ, ਭੂਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲੀ ਚਿਉਂਟੀ,
ਬਾਜ ਦੀ ਚੁੰਝ ਮਖੀਲ ਦੇ ਡੰਗ, ਭੋਂਟਾ ਕਰੋ ਕਬੂਲ ਨਿਸ਼ੰਗ!
ਨਜ਼ਰ ਮੇਹਰ ਦੀ ਕਰੋ ਹੇ ਕਾਦਰ,
ਸੰਘਣੀ ਕਰੋ ਪੁੰਦ ਦੀ ਚਾਦਰ!

ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਫੁਹ-੨-
ਸਿੱਲ ਦੀ ਜੋਂਕ ਖੋਫ ਦਾ ਦਲੀਆ, ਸੱਕ ਦੇ ਛੋਂਕ ਲਵਾ ਮੇਰੇ ਵਲੀਆ,
ਰੁਚ-ਰੁਚ ਤੈਨੂੰ ਭੋਗ ਲਵਾਈਏ, ਸੱਪ ਦੀ ਬਰਮੀ ਦੁੱਧ ਚੜਾਈਏ,
ਗ੍ਰਹਿਣੇ ਚੰਨ ਦੀ ਗ੍ਰਾਹੀ ਕਰੀਏ, ਪਾਪਾਂ ਜਣੀ ਵੈਤਰਣੀ ਤੱਰੀਏ,
ਦਮਦਮ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਏ, ਦੰਭ ਹਨੇਰ ਗੁਬਾਰ ਮਚਾਈਏ!
ਜਾਦੂ ਕੂੜ ਦਾ ਜਾਲ ਵਿਛਾਈਏ, ਟੂਣਾ ਚੌਣਾ ਦੂਣ ਸਵਾਈਏ!
ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਫੁਹ-੨-

- ਮਹਾਰਾਣੀ : (ਦੌੜਦੀ ਆਉਂਦੀ) ਸਦਕੇ ਨੀ ਮੈਂ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾਂ, ਬਲਿਹਾਰੀ ਨੀਂ ਮੈਂ
ਲਵਾਂ ਬਲਾਵਾਂ! (ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ) ਜੁਗ ਜੁਗ ਜੀਓ ਨੀ
ਮੇਰੀਓ ਸਿਰਮੁੰਨੀਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਬਣਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜ਼ਰੂਰ
ਮਿਲੇਗਾ। ਆਓ ਹੁਣ ਪਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਘੋਰਾ ਘੱਤੀਏ, ਜਾਦੂਈ ਦੇਗ ਦੀ
ਪਰਿਕਰਮਾ ਕਰੀਏ ਤੇ ਅਖੀਰੀ ਵਾਰ ਉਹ ਮੰਤਰ ਦੁਹਰਾਈਏ
- ਸਾਰੀਆਂ : ਏਸ ਕੜਾਹੇ ਬਲ-ਬਲ ਜਾਈਏ, ਸਾਂਝ ਸਵੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਏ!
ਖੂਨ ਦੀ ਚੂਲੀ ਚੰਮ ਦੀ ਪੂਣੀ, ਅੱਗ ਦੀ ਜੀਭਾ ਜਲੇ ਸਲੂਣੀ!
ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਫੁਹ-੨-
(ਸੰਗੀਤ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਨ੍ਰਿਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਅਚਾਨਕ ਸੰਗੀਤ ਰੁਕਦਾ ਹੈ।)
- ਚੁੜੇਲ ੨ : (ਖੜਕ ਸੁਣਦੀ ਹੋਈ) ਮੇਰੀ ਸੱਜੀ ਹਥੇਲੀ 'ਤੇ ਖੁਰਕ ਪਈ ਹੁੰਦੀ! ਕੋਈ
ਬਦਰੂਹ ਏਧਰ ਨੂੰ ਆ ਰਹੀ ਏ। (ਬੁਹਾ ਖੜਕਦਾ) ਖੋਲ੍ਹੋ-ਖੋਲ੍ਹੋ...ਜਿਹੜਾ
ਵੀ ਹੈ...ਬੁਹਾ ਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੋ!
(ਮੈਕਬਥ ਦੀ ਆਮਦ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਦੀਓ ਜਣੀਓ ਜਾਦੂਗਰਨੀਓ...ਹਨੇਰ ਦੀਓ ਜਾਈਓ ਬਦਰੂਹੋ!
ਹੁਣ ਕੀ ਮਤਾ ਪਕਾਉਂਦੀਆ ਓ ਏਥੇ?
- ਸਾਰੀਆਂ : ਦੰਭ...ਹਨੇਰ...ਪੁੰਦ ਚੁਫੇਰ! ਕੋਈ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਏਸਦਾ, ...ਬੇਨਾਮ! (ਠਹਾਕਾ)
- ਮੈਕਬਥ : ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾਂ, ਹੇ ਤੂਫਾਨੀ ਰੂਹੋ...ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਚਾਹੇ ਜੋ

ਵੀ ਕਰੋ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ 'ਚੋਂ ਧਰਮ ਦਾ ਬੀਜਨਾਸ਼ ਕਰ ਦੇਵੋ। ਝੰਗ ਉਗਲਦੇ ਤੂਫਾਨਾਂ 'ਚ ਬੇੜਿਆਂ ਦੇ ਬੇੜੇ ਰੋੜ੍ਹ ਦਿਓ, ਫੁਕ ਦਿਓ ਹਰੀਆਂ ਕਚੂਰ ਫ਼ਸਲਾਂ ਨੂੰ, ਪੂੜ 'ਚ ਮਿਲਾ ਦਿਓ, ਦਰਖਤਾਂ ਨੂੰ ਜੜ੍ਹੋਂ ਪੁੱਟ ਸੁੱਟੋ, ਮਹੱਲ-ਮੁਨਾਰੇ ਸਭ ਥੇਹ ਕਰ ਦਿਓ, ਗੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੜ੍ਹ ਨੀਹੋਂ ਉਖਾੜ ਕਬਰਾਂ ਬਣਾ ਛੱਡੋ, ਤੀਲਾ-ਤੀਲਾ ਕਰ ਉਡਾ ਦਿਓ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ, ਭੰਨ ਛੱਡੋ ਭਾਵੇਂ ਚੌਂਕੀਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਧੌਣਾਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਕੁੱਖ ਨੂੰ ਕਰ ਦਿਓ ਕੱਲਰ ਭੌਂ ਵਾਂਗ ਬਾਂਝ, ਨਾਸ਼ ਮਾਰ ਦਿਓ ਹਰ ਜਿਉਂਦੀ ਸ਼ੈਅ ਦਾ, ਜਾਰੀ ਰੱਖੋ ਜੱਦ ਤਾਈਂ ਖੁਦ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਢਿੱਡ ਨਹੀਂ ਭਰ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਦੂਈ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਤੱਕੋ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਹੋਣੀ ਦੱਸ ਦਿਓ! ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ.. ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿਓ ਮੇਰਾ। (ਕੰਬੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਬੋਲ... ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏਂ ਤੂੰ!
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਫ਼ਰਿਆਦ ਕਰ!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂਗੀਆਂ ਅਸੀਂ!
- ਚੁੜੇਲ ੧ : ਦੱਸ, ਸਾਡੇ ਮੂੰਹੋਂ ਸੁਣੇਗਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪੀਰਾਂ ਦੇ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਹੈਰਾਨ) ਤੁਹਾਡੇ..ਪੀਰ! ਹਾਂ-ਹਾਂ ਬੁਲਾਓ, ਸੱਦਾ ਦਿਓ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ! ਮੈਂ ਵੀ ਤਾਂ ਦੇਖਾਂ!
- ਚੁੜੇਲ ੧ : (ਹੁੰਕਾਰਦੀ ਹੈ) ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਉਹ ਸੂਰਨੀ ਜਿਹੜੀ ਜੰਮਦਿਆਂ ਈ ਹੜੱਪ ਕਰ ਗਈ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ...ਉਹਦੇ ਖੂਨ ਦੀ ਚੂਲੀ ਦੇਗ 'ਚ ਪਾਓ। ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਚੜ੍ਹਾਓ ਜੱਲਾਦ ਦੇ ਛੁਰੇ 'ਚੋਂ ਚੌਂਦੀ ਚਰਬੀ ਦਾ! ਆਹੂਤੀ ਦਿਓ!
- ਸਾਰੀਆਂ : ਆਓ ਆਓ ਬੇਤਾਲੀਓ ਹਵਾਓ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਆਓ ਪਤਾਲੋਂ ਆਓ, ਮੇਲੁਦੀਆਂ ਆਓ ਖੇਲੁਦੀਆਂ ਆਓ ਆਓ ਆਓ! ਆਓ ਤੇ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਜਾਹਰਾ ਕਰੋ! ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਕਰੋ!
- (ਤੂਫਾਨਾਂ ਦੀ ਗੜਗੜਾਹਟ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਮੈਕਬਥ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਬਥ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਾਹ ਲਾਂਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਤ ਉਸ ਨਾਲ ਖੇਡਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : (ਹਫ਼ਿਆ ਹੋਇਆ) ਹੇ ਜਾਦੂਈ ਆਤਮਾ.... ਇਹ ਕੀ ਹੈ?
- ਚੁੜੇਲ ੧ : (ਕੜਕ ਕੇ) ਬੋਲੋ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣੋ। ਉਹ ਸਭ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਜਾਣੀਜਾਨ...!
- ਆਤਮਾ : ਸੂਰਮਾ... ਬਹਾਦਰ...ਮੈਕਬਥ... ਯਾਦ ਰਹੇ ਬਸ ਮੈਕਡਫ਼! (ਉਸਦੇ

- ਗਿਰਦ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ) ਸੌਂਦੇ ਜਾਗਦੇ ਬਸ ਮੈਕਡਫ...., ਬਚ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚ!
 ਬਸ, ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ।
 (ਹੱਸਦੀ ਹੋਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)
- ਮੈਕਬਥ : ਤੂੰ ਜੋ ਵੀ ਏਂ, ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਤੇਰਾ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ। ਚੰਗੇ ਵੇਲੇ ਚੁਕੰਨਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ੱਕ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੀ। ਠੀਕ ਫੜਿਆ ਤੂੰ, (ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਬਸ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੋਰ...
- ਚੁੜੇਲ ੧ : (ਕੜਕ ਕੇ) ਉਹ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਬੱਧੀ ਨਹੀਂ। ਓ ਵੇਖ ਓਧਰ...(ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੀ ਹੈ) ਉਸਤੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਸਮਰੱਥ!
- ਆਤਮਾ ੨ : (ਹੱਸਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ) ਸੁਣ ਮੈਕਬਥ ਸੁਣ! ਧਿਆਨ ਲਗਾ ਕੇ ਸੁਣ!
 ਮੈਕਬਥ : ਕਾਸ਼ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਹੀ ਕੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ... ਤੇ ਮੈਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਤੈਨੂੰ।
 ਆਤਮਾ ੨ : ਦਲੇਰ ਬਣ, ਖੁੰਖਾਰ..ਫੌਲਾਦ ਦਾ ਜਿਗਰ। ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਕੀੜੇ ਨੇ ਸਭ... ਮਕੌੜੇ, ਮਸਲ ਦਿਓ! ਕੋਈ ਔਰਤ ਦਾ ਜਣਿਆ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਫੂਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਤੇਰੀ ਵਾਹ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਤੱਕ ਸਕਦਾ! (ਜਾਂਦੀ ਹੈ)
- ਮੈਕਬਥ : ਫੇਰ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਤਸੱਲੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ! ਭਰੋਸਾ ਵੀ ਕੀ ਏ! ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ, ਤੈਨੂੰ ਤੇ ਮਰਨਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ ਮੈਕਡਫ...ਹਰ ਹਾਲ 'ਚ! ਫੇਰ ਹੀ ਯਕੀਨ ਹੋਏਗਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਲੇ ਇਹ ਡਰ ਸਭ ਝੂਠੇ ਨੇ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਸੌਂ ਸਕਾਂਗਾ! (ਲੰਮਾ ਹੌਂਕਾ) ਡੂੰਘੀ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਨੀਂਦ। ਤੂਫਾਨਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ 'ਚ ਵੀ ਮੈਂ ਸੌਂਵਾਂਗਾ।
 (ਤੀਜੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼। ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤਾਜ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ 'ਚ ਇੱਕ ਟਹਿਣੀ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਇਹ ਕੀ ਏ? ਕੋਈ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਲਗਦੈ... ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ! ਹਾਂ, ਇਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਤਾਂ ਤਾਜ ਵੀ ਏ!
- ਸਾਰੀਆਂ : ਮੈਕਬਥ! ਸ਼ੀਅਅ...ਸੁਣ, ਸਿਰਫ ਸੁਣ, ਬੋਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰ।
 ਆਤਮਾ ੩ : ਸ਼ੇਰ ਬਣ ਸੂਰਮਿਆ, ਸ਼ੇਰ...! ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਡਰਦਾ ਕਿਸਤੋਂ ਐਂ ਤੂੰ। ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਹਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ...., ਜਦੋਂ ਤਾਈਂ ਵੀਰਨਾਮ ਦਾ ਜੰਗਲ ਪੂਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਤੇਰੇ ਖ਼ਿਲਾਫ ਉੱਠ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦਾ! ਉਦੋਂ ਤਾਈਂ ਤੂੰ ਅਜਿੱਤ ਹੈਂ (ਜਾਂਦੀ ਹੈ)
- ਮੈਕਬਥ : (ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ) ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜੰਗਲ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਕੌਣ ਰੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਖ਼ਿਲਾਫ ਭੜਕਾ

ਸਕਦਾ, ਇਹ ਤਾਂ ਅਣਹੋਣੀ ਏ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪੁੱਟ ਸਕਦੇ ਨੇ! ਕਿੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਏ, ਬਾਗੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ। ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜੱਦ ਤਾਈਂ ਜੰਗਲ ਖੁਦ ਮੇਰੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਖਲੋਂਦਾ! ਮੈਕਬਥ ਪੂਰੀ ਉਮਰ ਭੋਗੇਗਾ, ਆਖ਼ਰੀ ਸਾਹਾਂ ਤੱਕ ਹਕੂਮਤ ਕਰੇਗਾ। (ਚੁੱਪੀ! ਸੋਚਦਾ ਹੈ) ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਹਾਲੇ ਵੀ ਕਿਉਂ ਐਂ ਪੜਕਦਾ, ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਇਹ ਤਾਂ ਦੱਸੋ...ਕੀ ਬੈਂਕੋ ਦੀ ਔਲਾਦ ਰਾਜ ਕਰੇਗੀ! ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ।

- ਸਾਰੀਆਂ : ਮੂਰਖ ਹੋਰ ਜਾਨਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰ।
- ਮੈਕਬਥ : ਇੰਝ ਨਾ ਕਹੋ, ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ! ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਰੱਬ ਦੀ ਮਾਰ! ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਰ ਕੇ ਵੀ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ! ਇਹ ਕੜਾਹਾ ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਚ ਧਸਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ! ਇਹ ਰੌਲਾ ਕਾਹਦਾ, ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕੁਝ ਤੇ ਦੱਸੋ! (ਹੱਥ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨੋਂ ਖਚਰੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਚੁੜੇਲ ੧ : (ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਸੈਣਤ ਮਾਰ ਕੇ) ਹੱਥ ਜੋੜਦਾ ਏ ਸੂਰਮਾ, ਦੱਸ ਦੇ!
- ਚੁੜੇਲ ੨ : ਤੂੰ ਦੱਸ!
- ਚੁੜੇਲ ੩ : ਨਾ ਤੂੰ ਈ ਦੱਸ! (ਉਸਨੂੰ ਚਿੜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਸਾਰੀਆਂ : ਲੈ ਵੇਖ ਲੈ ਫੇਰ! ਆਪਣੀ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖ ਲੈ! ਖੋਭ ਲੈ ਆਪਣੇ ਦਿਲ 'ਚ ਸੂਲਾਂ! ਹਿਰਦੈ ਆਪਣਾ ਡੋਬ ਲੈ! ਆਓ ਬਣ ਪਰਛਾਈਆਂ ਛਾਈਏ, ਅੰਬਰਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਤਾਰੀਆਂ ਲਾਈਏ!
- (ਤੇਜ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਾਰੋ-ਵਾਰੀ ਅੱਠ ਸਮਰਾਟ ਮੈਕਬਥ ਦੇ ਮੋਹਰਿਓਂ ਦੀ ਲੰਘਦੇ ਹਨ। ਆਖ਼ਰੀ ਸੁਲਤਾਨ ਦੇ ਹੱਥ 'ਚ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਬੈਂਕੋ ਦਾ ਭੂਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : (ਪਹਿਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ) ਉਛ! ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹਦੇ ਵਰਗਾ! ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਪਰਛਾਈਂ ਏ ਬੈਂਕੋ ਦੀ! (ਅੱਖਾਂ ਮੀਚਦਾ) ਤੇਰਾ ਤਾਜ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਚੁਭ ਰਿਹਾ ਏ, ਲੜ ਰਿਹਾ ਏ ਮਿਰਚਾਂ ਵਾਂਗ! (ਦੂਜੇ ਵੱਲ) ਇਹ ਵੀ ਉਸੇ ਵਰਗਾ, ਉਹੋ ਸੁਨਹਿਰੀ ਵਾਲ, ਉਹੋ ਤਾਜ! (ਵਾਰੋ-ਵਾਰੀ ਸਭ ਨੂੰ ਤੱਕਦਾ ਹੈ) ਇਹ ਵੀ ਉਹੋ! (ਚੀਖਦਾ) ਓ... ਗੰਦੀਓ ਭੂਤਨੀਓ! ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੀ ਵਿਖਾਇਆ ਮੈਨੂੰ! ਕਿਉਂ? (ਅੱਖਾਂ ਨੋਚਦਾ ਹੈ) ਤੀਜਾ..., ਚੌਥਾ ਵੀ ਏ? ਮੇਰੀਆਂ ਪੁਤਲੀਆਂ ਫਟ ਰਹੀਆਂ! ਕੀ ਕਿਆਮਤ ਤੱਕ ਇਹ ਲੜੀ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟੇਗੀ! ਓ ਵੇਖੋ... ਹੋਰ ਆਇਆ! ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ..., ਨਹੀਂ

ਦੇਖਾਂਗਾ! ਸੱਤਵਾਂ ਗਿਆ..., ਅੱਠਵਾਂ ਵੀ ਹੈ! ਇਸਦੇ ਹੱਥ 'ਚ ਤਾਂ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਵੀ ਏ! (ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ) ਓ ਮੇਰਿਆ ਰੱਬਾ..., ਇਹ ਕੀ! ਇਹ ਮੈਂ ਕੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾਂ, ਇਹ ਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਨੇ! ਹੱਥਾਂ 'ਚ ਸੁਨਹਿਰੇ ਸ਼ਾਹੀ ਦੰਡ ਦੀ ਛੜੀ ਲਈ ਉਹ ਤੁਰੇ ਆ ਰਹੇ ਨੇ, ਝੰਡੇ ਝੂਲਦੇ...! (ਰੋਣਹੱਕਾ) ਇੰਨਾ ਡਰਾਉਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼! ਸੱਚ ਏ..., ਇਹ ਸਭ ਸੱਚ ਏ! ਉਹ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਬੈਂਕੋ ਵੀ ਤੁਰਿਆ ਆ ਰਿਹਾ, ਲਹੂ ਲੁਹਾਨ ਬੈਂਕੋ, ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ..., ਇਹ ਸਾਰੇ ਉਸਦੀ ਔਲਾਦ ਨੇ, ਹਾਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ! ਬਸ! ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਬਸ ਕਰੋ! (ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਹੈ) ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ। (ਪੂਰੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚੀਖਦਾ ਹੈ)
(ਤਿੰਨੋਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਮੁੜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦੂਰ ਹਵਾ 'ਚ ਡੋਲਦੀਆਂ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।)

ਚੁੜੇਲ ੧ : ਹੋਣੀ ਤੇ ਹੋਣੀ ਏ, ਹੋ ਕੇ ਰਹਿਣੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਇਹ ਮੈਕਬਥ ਕਿਉਂ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਜਿਹਾ ਖੜ੍ਹਾ ਏ! ਆਓ ਤਾਂ ਸਹੀ, ਇਹਦੀਆਂ ਸੁੱਤੀਆਂ ਕਲਾਂ ਜਗਾਈਏ। ਖੁਸ਼ੀਆਂ 'ਚ ਝੂਮਦੇ ਗਾਉਂਦੇ ਖਵਾਬ ਜਗਾਈਏ!

ਚੁੜੇਲ ੨ : ਮੈਂ ਹਵਾਵਾਂ 'ਚ ਸੰਗੀਤ ਘੋਲਦੀ ਆਂ! ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਉਹੋ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ!

ਚੁੜੇਲ ੩ : ਚਲੋ ਨੀ ਬਣਾਓ ਗੋਲ ਘਤਾਰਾ, ਮਤੇ ਮੁੜ ਇਹ ਕਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨੀ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਇਆ!
(ਨਿੱਤ ਕਰਦੀਆਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਰੋਸ਼ਨੀ ਫੈਲਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮੈਕਬਥ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।)

ਮੈਕਬਥ : ਹੰ... ਗਈਆਂ, ਕਿੱਧਰ ਗਈਆਂ? (ਹੈਰਾਨੀ 'ਚ ਸਿਰ ਝਟਕਦਾ ਹੈ) ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਨ ਐ..., ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਸਾਹ-ਸੱਤ ਈ ਕੱਢ ਲਏ ਇਸਨੇ, ਜਾਨ ਈ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਲਗਦੀ। ਇਹ ਘੜੀ ਮੇਰੀ ਹਿੱਕ 'ਚ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਰੜਕਦੀ ਰਹੇਗੀ। (ਦਸਤੱਕ) ਆ ਜਾਓ ਜੋ ਵੀ ਹੈ।

ਲਿਉਨਾਕਸ : ਕੀ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ?

ਮੈਕਬਥ : ਕੀ ਤੂੰ ਦੇਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ..., ਉਹ ਚੁੜੇਲਾਂ..., ਹੁਣੇ ਈ ਇੱਥੇ ਸੀ।

ਲਿਉਨਾਕਸ : ਜੀ ਨਹੀਂ ਹਜ਼ੂਰ... ਮੈਂ ਤੇ...

ਮੈਕਬਥ : (ਕੱਟਦਾ ਹੈ) ਕੀ ਤੇਰੇ ਮੋਹਰਿਓਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘੀਆਂ...

ਲਿਉਨਾਕਸ : (ਘਬਰਾਉਂਦਾ) ਮੈਂ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹਜ਼ੂਰ!

ਮੈਕਬਥ : (ਹੱਥ ਮਲਦਾ ਹੋਇਆ) ਕੀੜੇ ਪੈਣ ਉਸ ਹਵਾ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਤਰਦੀਆਂ

ਫਿਰਦੀਆਂ ਇਹ! (ਅਚੇਤ ਹੀ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਹੈ) ਨਰਕਾਂ 'ਚ ਜਾਣੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਿਹੜੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ। (ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਲਿਉਨਾਕਸ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।) ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ।..., ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ...., ਇਹ ਤਾਂ ਪਲਟਣ ਲਗਦੀ ਏ ਪੂਰੀ! (ਘਬਰਾਹਟ)

ਲਿਉਨਾਕਸ : ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਫਿਕਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਦੋ-ਤਿੰਨ ਘੁੜਸਵਾਰ ਨੇ, (ਝਿਜਕਦਾ) ਸੂਹੀਏ.... ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਨੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਖ਼ਿਦਮਤ 'ਚ!

ਮੈਕਬਥ : ਕੀ ਸੁਨੇਹਾ?

ਲਿਉਨਾਕਸ : (ਇੱਕਦਮ) ਮੈਕਡਫ ਇੰਗਲੈਂਡ ਭੱਜ ਗਿਆ!

ਮੈਕਬਥ : (ਸਿਰ ਖੁਰਕਦੇ ਹੋਏ) ਇੰਗਲੈਂਡ...?

ਲਿਉਨਾਕਸ : ਜੀ ਸਰਕਾਰ...! (ਡਰਦੇ ਹੋਏ) ਇੰਗਲੈਂਡ!

ਮੈਕਬਥ : (ਹੌਂਕਾ)...ਮੇਰੀਏ ਕਿਸਮਤੇ! ਤੂੰ ਤੇ। ..ਬੁਝ ਲਿਆ ਪਹਿਲਾਂ ਈ। (ਇਸ਼ਾਰਾ ਸਮਝ ਕੇ ਲਿਉਨਾਕਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਬਥ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਹੈ।) ਹਵਾਈ ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ, ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕੁਝ... ਤੁਰੰਤ! ਕਾਲ ਬਹੁਤ ਬਲਵਾਨ ਏ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿਆਂਗਾ। (ਮੁੱਠੀਆਂ ਭੀਚਦਾ ਹੈ) ਹੂੰ..। ..., ਏਧਰ ਫੁਰਣਾ ਫੁਰਿਆ ਤੇ ਓਧਰ ਪੂਰਾ..., ਨਾਲ ਦੀ ਨਾਲ। ਸੋਚਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ, ਹਾਲੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗੜਿਆ, ਤੁਰੰਤ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ! ਬਸ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਛੁੱਟੀ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ... ਜੋ ਵੀ ਚਾਹੁਣ ਕਰਨ... ਤੁਰੰਤ! ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਉਸਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਚਾਨਕ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸੰਭਲਣ, ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ ਸਭ ਨੂੰ। (ਤੈਸ 'ਚ) ਬਸ ਸ਼ੇਖਚਿੱਲੀ ਵਾਲੇ ਗੱਪੜ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਏ..., ਇਸਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਜੋਸ਼ ਠੰਡਾ ਪੈ ਜਾਏ, ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ ਹਨੇਰੀ ਵਾਂਗ। ਦੇਖ ਲਿਆ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਕਰਾਂਗਾ ਹੁਣ। (ਬੁਲੰਦ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ) ਕਿੱਥੇ ਨੇ ਉਹ ਸੁਨੇਹਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਏਥੇ ਭੇਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ! (ਸੰਨਾਟਾ)

ਐਕਟ ਚੌਥਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੂਜਾ

(ਮੈਕਡਫ਼ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ। ਮੈਕਡਫ਼ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਰੌਸ।)

- ਪਤਨੀ : ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕੀ ਗੁਨਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਉਸਨੇ, ਜੋ ਦੇਸ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਈ ਨੱਸਣਾ ਪੈ ਗਿਆ।
- ਰੌਸ : ਦੇਖੋ ਬੀਬਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਬਰ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਪੈਣਾ....
- ਪਤਨੀ : ਪਰ ਜਦ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਕਿਉਂ....! ਇੰਝ ਭੱਜਣਾ ਤੇ ਸਰਾਸਰ ਪਾਗਲਪਣ ਏ। ਬੰਦੇ ਦਾ ਡਰ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਸਿਰ-ਪੈਰ ਈ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਗ਼ੱਦਾਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ..., ਮੁਜਰਿਮ।
- ਰੌਸ : ਕੌਣ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਡਰ ਹੀ ਏ! ਹੋ ਸਕਦਾ ਇਸੇ 'ਚ ਸਿਆਣਪ ਹੋਵੇ ਉਹਦੀ!
- ਪਤਨੀ : ਸਿਆਣਪ...? ਘਰ-ਬਾਰ, ਬੀਵੀ-ਬੱਚੇ, ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰੀਆਂ ਸਭ ਛੱਡ ਕੇ ਭਗੌੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ..., ਚੰਗੀ ਸਿਆਣਪ ਏ! ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਮੋਹ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
- ਰੌਸ : ਨਾ ਮੇਰੀ ਬੀਬੀ ਭੈਣ, ਕਾਬੂ ਰੱਖ ਆਪਣੇ 'ਤੇ..., ਹੌਸਲਾ।
- ਪਤਨੀ : ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ... ਨਿਮਾਣੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ, ਘੋਸਲਾ ਛੱਡ ਕੇ ਨਹੀਂ ਭੱਜਦੀਆਂ, ਆਪਣੇ ਬੋਟਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਖ਼ਾਤਰ ਬਾਜਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਆਹ ਡਾ ਲਾ ਲੈਂਦੀਆਂ।
- ਰੌਸ : ਇੰਝ ਨਾ ਕਹੋ! (ਖੁਦ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਰੱਖਦਾ ਹੋਇਆ) ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਨੇ, ਮੈਕਡਫ਼ ਭਲਾ ਆਦਮੀ ਏ, ਇਨਸਾਫ਼-ਪਸੰਦ। ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਤੌਰ ਪਛਾਣਦਾ...
- ਪਤਨੀ : ਡਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੱਤ ਮਾਰ ਲਈ ਏ, ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਸਭ ਮੱਲ ਲਿਆ ਏ ਇਸ ਖੌਫ਼ ਨੇ, ...ਸਾਡਾ ਮੋਹ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ! ਹੋਰ ਕੀ ਵਜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਏ ਇੰਝ ਭੱਜਣ ਦੀ।
- ਰੌਸ : (ਭਾਵੁਕ) ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਮੇਰੀ ਭੈਣ! ਇਸਤੋਂ ਵੱਧ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ। ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗ਼ੱਦਾਰ ਕਹਿ ਕੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਈ ਨਾ ਚੱਲੇ! ਕੋਈ

ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ, ਅਫਵਾਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਹੜ੍ਹ ਆਇਆ ਪਿਆ, ਕਿਸ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰੇ ਬੰਦਾ, ਕਿਸ 'ਤੇ ਨਾ ਕਰੇ। ਤੂੰ ਸਹੀ ਏਂ, ਡਰ ਨੇ ਦਿਮਾਗ ਖਰਾਬ ਕਰ ਛੱਡਿਆ, ਕੁਝ ਸੁਝਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਜੀਬ ਹਾਲਤ ਨੇ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਵੀ ਸੱਚ ਲਗਦੀਆਂ! ਕੋਈ ਵਜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ, ਫੇਰ ਵੀ ਕੋਈ ਭੈਅ ਅੰਦਰੋਂ ਵੱਢ-ਵੱਢ ਖਾਈ ਜਾਂਦਾ। ਸੁੱਕੇ ਪੱਤੇ ਵਾਂਗ ਬੇਬਸ ਹਾਂ ਅਸੀਂ! (ਹੌਂਕਾ) ਚੰਗਾ ਮੇਰੀ ਭੈਣ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਚੱਲਦਾਂ, ਛੇਤੀ ਓ ਮੁੜਾਂਗਾ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹਾਲਾਤ ਕੀ ਮੋੜ ਲੈਣਗੇ। ਚੰਗਾ ਰੱਬ ਰਾਖਾ! (ਮੈਕਡਫ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ.)

- ਪਤਨੀ : ਪਿਓ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ-ਸੁੰਦਿਆਂ ਯਤੀਮ ਹੋ ਗਿਆ ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ!
- ਰੌਸ : (ਖੁਦ ਨੂੰ) ਮੈਂ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਮੁਰਖ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਇੱਥੇ..., ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੈਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗਾ ਖੁਦ ਨੂੰ। ਇੰਝ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਦੁਖੀ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਛੇਤੀ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ... (ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)
- ਪਤਨੀ : (ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾ ਕੇ ਕਲਪਦੀ ਹੈ) ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਤੇਰਾ ਪਿਓ ਤਾਂ ਛੱਡ ਗਿਆ ਤੈਨੂੰ, ਮਰ ਗਿਆ ਤੇਰੇ ਲਈ! (ਹੌਂਕਾ) ਹੁਣ ਕੀ ਬਣੇਗਾ ਤੇਰਾ! ਕਿਵੇਂ ਜੀਵੇਂਗਾ ਤੂੰ!
- ਬੱਚਾ : (ਭੋਲੇਪਣ 'ਚ) ਜਿਵੇਂ ਬੋਟ ਜਿਉਂਦੇ ਨੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ।
- ਪਤਨੀ : ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਲਾਲ..., ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹੇਂਗਾ ਤੂੰ!
- ਬੱਚਾ : ਇਹਦੇ 'ਚ ਕੀ ਏ ਅੰਮਾ..., ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਖਾ ਲਿਆ! ਤੇ ਫੇਰ ਏਸ ਟਹਿਣੀ ਤੋਂ ਓਸ ਟਹਿਣ..., ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਆਕਾਸ਼!
- ਪਤਨੀ : ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਵਿਚਾਰੇ ਪੰਛੀ..., ਸੌ ਜਾਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਤਾਂ! ਉਹ ਤਾਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਡਰੇ ਰਹਿੰਦੇ! ਤੈਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿਸੇ ਜਾਲ ਤੋਂ?
- ਬੱਚਾ : ਡਰ ਕਾਹਦਾ ਅੰਮਾ, ਇਹ ਜਾਲ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਿਗਾੜ ਸਕਦੇ! ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਆਪ ਈ ਫਸਦਾ..., ਹਾਂ, ਆਪੇ ਫਸੇਗਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ! (ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰ ਕੇ ਨੱਚਦਾ ਹੈ।) ਤੂੰ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਏ ਅੱਬਾ ਮਰੇ ਨਹੀਂ, ...ਉਹ ਜਿਉਂਦੇ ਨੇ।
- ਪਤਨੀ : (ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਤੱਕਦੀ ਹੈ.) ਕਿਹਾ ਨਾ ਮਰ ਗਿਆ ਉਹ, ਯਤੀਮ ਏਂ ਤੂੰ! (ਰੋਂਦੀ ਹੈ) ਕੀ ਕਰੇਂਗਾ ਤੂੰ ਇਸ ਦੁਨੀਆ 'ਚ। ...ਬਾਪ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ...

- ਬੱਚਾ : (ਲਾਡ ਨਾਲ) ਅੰਮਾ..., ਤੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਜੀਏਂਗੀ ਨਾ ਆਪਣੇ ਸ਼ੌਹਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ!
(ਹਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ) ਹੰ... ਬੋਲ!
- ਪਤਨੀ : ਹਟ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਕਿਤੋਂ ਦਾ! (ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ) ਮੈਂ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਤੜਕੇ ਈ
ਵੀਹ ਖਰੀਦ ਲਵਾਂ ਹੋਰ... ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਾਂ ਮੰਡੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਏ। (ਉਦਾਸ ਹੋ
ਜਾਂਦੀ ਹੈ।)
- ਬੱਚਾ : ਫੇਰ ਕੀ ਕਰੇਂਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਮੁੜ ਬੇਚ ਦੇਵੇਂਗੀ?
ਪਤਨੀ : (ਝਿੱਝੀ ਪੈ ਕੇ) ਚੱਲ! ਬੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਤੈਨੂੰ ਤੇ! (ਗਲ ਨਾਲ ਲਾ
ਲੈਂਦੀ ਹੈ) ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੋ ਤਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ!
- ਬੱਚਾ : ਅੰਮਾ..., (ਡਰਦੇ ਹੋਏ) ਕੀ ਅੱਬੂ ਸੱਚੀਂ ਗ਼ੱਦਾਰ ਸੀ! (ਸੰਨਾਟਾ)
ਪਤਨੀ : ਹਾਂ...! (ਚੁੱਪੀ) ਗ਼ੱਦਾਰ ਸੀ ਉਹ।
ਬੱਚਾ : ਇਹ।.. ਗ਼ੱਦਾਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ?
ਪਤਨੀ : (ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਤੱਕਦੀ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਖੁਦ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ)
ਜਿਹੜਾ ਮੁੱਕਰ ਜਾਏ ਸੌਂਹ ਖਾ ਕੇ!
- ਬੱਚਾ : ਜਿਹੜੇ ਇੰਝ ਕਰਦੇ ਨੇ... ਉਹ ਸਾਰੇ ਗ਼ੱਦਾਰ ਨੇ?
ਪਤਨੀ : (ਖਿਝ ਕੇ) ਆਹੋ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਫਾਹੇ ਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਬੱਚਾ : ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਮੁੱਕਰੇ..., ਝੂਠ ਬੋਲੇ, ਸਭ ਨੂੰ!
ਪਤਨੀ : ਹਾਂ-ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ। (ਗੁੱਸੇ 'ਚ)
ਬੱਚਾ : ਤੇ ਲਾਏਗਾ ਕੌਣ ਫਾਂਸੀ?
ਪਤਨੀ : (ਰੋਣਹੱਕੀ) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਈਮਾਨ ਹੈ! ਤੇ ਤੂੰ... ਬਸ ਕਰ ਹੁਣ।
ਬੱਚਾ : ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਇਹ ਗ਼ੱਦਾਰ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਨੇ..., ਮੂਰਖ। ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ...,
ਸੌਂਹਾਂ ਤੋੜਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ..., ਕਿੰਨੇ ਈ ਨੇ..., ਹਜ਼ਾਰਾਂ-ਲੱਖਾਂ! ਉਹ ਸਾਰੇ
ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਈਮਾਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਟੰਗ ਦਿੰਦੇ!
- ਪਤਨੀ : ਓ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ! (ਘੁੱਟ ਕੇ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ) ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਰੱਬ ਦੀਆਂ
ਮੇਹਰਾਂ! ਕੀ ਬਣੂਗਾ ਤੇਰਾ... ਯਤੀਮ ਦਾ!
- ਬੱਚਾ : (ਸੋਚਦਾ ਹੋਇਆ) ਹੂੰਅ! ਜੇ ਅੱਬਾ ਸੱਚੀਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਰੋਂਦੀ
ਨਾ? ਪਰ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਈ। (ਸ਼ਰਾਰਤ ਨਾਲ) ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਛੇਤੀ ਹੀ
ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅੱਬਾ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਏ। (ਖਿੜਖਿੜਾ ਕੇ ਹੱਸਦਾ ਹੈ।)
- ਪਤਨੀ : (ਲਾਡ ਨਾਲ ਮਾਰਦੀ ਹੈ) ਤੌਬਾ-ਤੌਬਾ! ਕਿੰਨਾ ਬੜਬੋਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਲੰਗੂਰ
ਕਿਤੋਂ ਦਾ! (ਇੱਕ ਏਲਚੀ ਭੱਜਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।) ਕੌਣ ਏਂ ਤੂੰ? (ਡਰੀ
ਹੋਈ) ਅੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਆਇਆਂ?

- ਏਲਚੀ : ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ..., ਬਸ ਆਪਣਾ ਹਿਤੈਸ਼ੀ ਸਮਝੋ, ਰੱਬ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਕਰੇ..., ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਭੱਜ ਜਾਓ ਏਥੋਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਨ ਖਤਰੇ 'ਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ... ਪਰ ਮੌਤ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮੰਡਰਾ ਰਹੀ ਏ! ਕੀ ਕਰਾਂ, ਇੰਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਪੈਂਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੀ ਮੰਨੋ ਤਾਂ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਇਹ ਥਾਂ ਛੱਡ ਦਿਓ! ਮੈਂ ਵੀ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਸਕਦਾ। (ਦੌੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)
- ਪਤਨੀ : ਕਿੱਧਰ ਜਾਵਾਂ...! (ਪਥਰਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ.) ਮੈਂ... ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀ ਬਿਗਾੜਿਆ! (ਖੁਦ ਨਾਲ ਹੀ) ਕਿਉਂ ਐਵੇਂ ਜਨਾਨੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਏਂ, ਮਨ ਭਰਮਾਉਂਦੀ ਏਂ ਆਪਣਾ! ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਹੈ ਅਜੀਬ, ਖਰੇ ਨੂੰ ਖੋਟਾ ਤੇ ਖੋਟੇ ਨੂੰ ਖਰਾ ਦੱਸਦੀ ਏਂ। ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਸਲਾਮਾਂ ਤੇ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਮਸ਼ਕਰੀਆਂ! ਤੇ ਤੂੰ ਏਥੇ ਗੁਨਾਹ ਪੁੱਛਦੀ ਏਂ ਆਪਣਾ! (ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਕੇ) ਹਾਏ ਇਹ ਕੌਣ ਨੇ...!
 (ਕਾਤਲ ਆ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਧੌਣੋਂ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਨੇ। ਬੱਚਾ ਲੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)
- ਕਾਤਲ : ਕਿੱਥੇ ਐ ਤੇਰਾ ਆਦਮੀ?
- ਪਤਨੀ : ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਉਸ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ...
- ਕਾਤਲ : ਗ਼ੱਦਾਰ ਹੈ ਉਹ, ...ਬਾਗ਼ੀ ਸੂਅਰ। (ਉਹਦਾ ਗਲਾ ਘੁਟਦਾ ਹੈ)
- ਪਤਨੀ : ...ਨਾਲੀ ਦੇ ਕੀੜੇ, ...ਧਰਤੀ ਦੇ ਬੋਝ, ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ।
- ਬੱਚਾ : (ਕਾਤਲ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦਾ ਹੈ) ਝੂਠੇ ਬਦਮਾਸ਼..., ਲਮੂਤਰ...
- ਕਾਤਲ : ਤੇਰੀ ਤੇ... ਗੰਦੇ ਆਂਡੇ ਦੀ... ਮੈਂ..., ਠਹਿਰ ਖਾਂ ਜ਼ਰਾ..ਸੂਰ ਦੇ ਕੰਨ, (ਬੱਚੇ ਦੇ ਛੁਰਾ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਪਤਨੀ ਦੀ ਚੀਖ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।)
- ਬੱਚਾ : ਤੂੰ ਦੌੜ ਜਾ ਅੰਮੀ..., ਦੌੜ ਜਾ। (ਜੱਫਾ ਮਾਰ ਕੇ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।) ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸੌਂਹ ਦੌੜ ਜਾ ਏਥੋਂ! ਮੈਂ ਤੇ ਬਸ ਗਿਆ... (ਮੈਕਡਫ ਦੀ ਪਤਨੀ “ਖੂਨ ਖੂਨ” ਚੀਖਦੀ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਦੌੜਦੀ ਹੈ। ਕਾਤਲ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੌੜਦੇ ਹਨ।)

ਫੇਡ ਆਊਟ

ਐਕਟ ਚੌਥਾ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੀਜਾ

(ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਕਮਰਾ। ਮੈਲਕਮ ਤੇ ਮੈਕਡਫ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਜਿਹੇ ਬੈਠੇ ਹਨ।)

- ਮੈਲਕਮ : (ਚੁੱਪੀ ਤੋੜਦਾ ਹੈ) ਬਹੁਤ ਗੁਬਾਰ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਅੰਦਰ, ...ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕੋਨਾ ਦੇਖ..., ਕੋਈ ਨੁੱਕੜ ਜਿੱਥੇ ਇਕੱਲਿਆਂ ਬੈਠ ਕੇ ਰੋਣੇ ਰੋ ਸਕੀਏ, ਦਿਲ ਫੋਲ ਸਕੀਏ।
- ਮੈਕਡਫ : ਨਹੀਂ ਮਹਾਰਾਜ, ਇਹ ਵੇਲਾ ਤੇ ਸਮਸ਼ੀਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਦਾ ਹੈ। ਤਲਵਾਰ ਸੂਤ ਕੇ ਮਾਤਭੂਮੀ ਵੱਲ ਵਧਣ ਦਾ, ਜਿਹੜੀ ਹੱਤਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥ 'ਚ ਦਮ ਤੋੜ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਨਵੀਂ ਸਵੇਰ ਸੱਜਰੀਆਂ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦੇ ਕੀਰਨੇ ਸੁਣਦੀ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਏ। ਨਿੱਤ ਨਵੇਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ! ਯਤੀਮਾਂ ਦੀ ਵਧਦੀ ਫਸਲ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਖਾਂ ਸੁਣ-ਸੁਣ ਕੇ ਆਸਮਾਨ ਕੰਬ ਰਿਹੈ ਮਹਾਰਾਜ! ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਤੇ ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਮੱਚਦੀਆਂ ਪੀੜਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਹੋ ਗਿਆ!
- ਮੈਲਕਮ : ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਏ। ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਤੇ ਮੈਥੋਂ ਜੋ ਸਰਿਆ ਬਣਿਆ... ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਿਆ..., ਕਿਵੇਂ ਯਕੀਨ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਹਾ ਸਭ ਸਹੀ ਹੋਵੇ, ...ਪਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਡਰਦਾ। ਅੱਜ ਜਿਸਦਾ ਨਾਂ ਲੈਂਦਿਆਂ ਵੀ ਜੀਭ ਮੈਲੀ ਹੁੰਦੀ..., ਕਦੇ ਉਹ ਕਾਤਲ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਭਲਾਮਾਣਸ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਸਭ ਦਾ ਚਹੇਤਾ! ਤੂੰ ਵੀ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ! (ਚੁੱਪੀ) ਤੇ ਉਸਨੇ ਵੀ ਤਾਂ... ਹਾਲੇ ਤਾਈਂ ਤੇ ਛੂਹਿਆ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਤੈਨੂੰ। (ਹੌਂਕਾ) ਮੈਂ ਤੇ ਹਾਲੇ ਨਿਆਣਾ..., ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ! ਹੋ ਸਕਦਾ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਦੇਵੇਂ, ਫੜ੍ਹਾ ਦੇਵੇਂ! ਇੱਕ ਮਾਸੂਮ ਮੇਮਣੇ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇ ਕੇ ਤੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੈਂ ਉਸ ਰਾਖਸ਼ਸ ਨੂੰ, ਇਸ ਗ਼ਰੀਬੜੇ ਬਦਲੇ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਹਾਸਿਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਏਂ ਤੂੰ। ਸਿਆਸਤ ਤੇ ਇਹੀ ਏ ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਆਣਪ ਵੀ!
- ਮੈਕਡਫ : ਪਰ ਮੈਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ!
- ਮੈਲਕਮ : ਮੈਕਬਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਖ਼ਤੋ ਤਾਜ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਈਮਾਨ ਡੋਲ ਸਕਦੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਹੀ ਨੇਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮਾਫ ਕਰਨਾ ਦੋਸਤ

ਮੇਰੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ। (ਸੋਚਦਾ ਹੈ) ਤੂੰ ਤਾਂ ਉਹੀ ਰਹੇਗਾ ਜੋ ਤੂੰ ਹੈਂ। ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਆਸਮਾਨ ਤਾਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ..., ਤਾਰੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਚਮਕਦੇ ਨੇ। ਬਦੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਈ ਸੋਹਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਲਵੇ ਨੇਕੀ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ, ਉਸਦੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ਬੋਈ ਵੱਖਰੀ ਏ!

- ਮੈਕਡਫ : (ਹੌਂਕਾ) ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
- ਮੈਲਕਮ : ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ! ਕਿਵੇਂ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਬੀਵੀ-ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਦੱਸਿਆਂ। ਕੀ ਕਾਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਇਸ ਪਿੱਛੇ? ਕਿਹੜਾ ਟੀਚਾ ਜਿਸ ਲਈ ਤੂੰ ਮੋਹ-ਮਮਤਾ ਦੀ ਵੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਦੇਖ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਗਲਤ ਨਾ ਸਮਝ। ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਸ਼ੱਕ... ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਈ ਡਰ ਨੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਤੂੰ ਖਰਾ ਸੋਨਾ ਹੋਵੇਂ ਪਰ ਡਰਿਆ ਬੰਦਾ ਤਾਂ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਮਾਰਦਾ ਈ ਐ।
- ਮੈਕਡਫ : ਹੇ ਮੇਰੀ ਅਭਾਗੀ ਮਾਤਭੂਮੀ ਮੈਂ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ, ਤੇਰੇ ਜ਼ਖਮ ਦੇਖ ਕੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਰਾਖਸ਼ਸ ਆਪਣੀਆਂ ਨੀਹਾਂ ਪੱਕੀਆਂ ਕਰ ਰਿਹੈ, ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਨੇ ਤੇਰੀ ਇਜ਼ਤ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲਈ। ਨੇਕੀ ਹੱਥ ਚੂੜੀਆਂ ਨੇ... ਚੂੜੀਆਂ! ਖੁਦਾਹਾਫਿਜ਼ ਮਹਾਰਾਜ। (ਸੰਭਲਦਾ ਹੈ) ਪਰ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ, ਉਸ ਧਾੜਵੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਲਤਾੜੀ ਇਸ ਨਿਗੂਣੀ ਧਰਤੀ ਲਈ ਤਾਂ ਕੀ ਸਾਰੇ ਜਹਾਨ ਦੀ ਦੌਲਤ ਖਾਤਰ ਵੀ ਮੈਂ ਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਗੱਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
- ਮੈਲਕਮ : ਦੁਖੀ ਨਾ ਹੋਵੋ ਦੋਸਤ। ਮੈਂ ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਏ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਤਭੂਮੀ ਏਸ ਵੇਲੇ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਦੇ ਜੂਲੇ ਹੇਠ ਪਿਸ ਰਹੀ ਏ। ਉਸਦਾ ਵਿਰਲਾਪ..., ਲਹੂਲੁਹਾਨ ਪਿੰਡਾ ਤੇ ਹਰ ਸਵੇਰ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੀ ਉਗਦੀ ਨਵੀਂ ਫ਼ਸਲ, ਮੈਥੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਲੁਕਿਆ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਹੱਕ 'ਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਵੀ ਮਦਦ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਸਨੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਗੱਦਾਰ ਦਾ ਸਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਲਾਹ ਸੁੱਟਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਹਕੂਮਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਆਵੇ। ਮੁਲਕ

- ਹੋਰ ਮੁਸੀਬਤ 'ਚ ਫਸ ਜਾਵੇ, ਅਜਿਹੇ ਤਸੀਹੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਾ ਸਹੇ ਹੋਣ!
- ਮੈਕਡਫ : ਪਰ ਰਾਜਗੱਦੀ 'ਤੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬੈਠੋਗੇ!
- ਮੈਲਕਮ : ਇਹੋ ਤਾਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾਂ। (ਹੌਂਕਾ) ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਬੁਰਾਈ ਏ ਜੋ ਮੇਰੇ 'ਚ ਨਹੀਂ। ਮੇਰਾ ਤੇ ਅੰਗ-ਅੰਗ ਪਾਪਾਂ 'ਚ ਗੜ੍ਹਚਿਆ! ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣਗੇ ਮੈਕਬਥ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਦਾ ਬੱਚਾ ਈ ਲੱਗੇਗਾ, ਸਹੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵਰਗਾ ਮਾਸੂਮ।
- ਮੈਕਡਫ : ਅਸੰਭਵ! ਨਰਕਾਂ ਦੀ ਅੱਗ 'ਚੋਂ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲੱਭਣਾ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਏ!
- ਮੈਲਕਮ : ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਖੂਨ ਦਾ ਤਿਹਾਇਆ, ਮੱਕਾਰ, ਅੱਯਾਸ਼, ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਮੇਰੀਆਂ ਖਾਹਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਥਾਹ ਨਹੀਂ! ਇੱਕਦਮ ਮੂੰਹਜ਼ੋਰ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ, ਧੀਆਂ, ਮਾਵਾਂ..., ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਵੀ ਮੇਰੀ ਵਾਸਨਾ ਦਾ ਢਿੱਡ ਨਹੀਂ ਭਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਹਵਸ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਅੰਨੀ ਏ..., ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ। ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਵੀ ਰਾਹ 'ਚ ਆਏਗਾ ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਏਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਖਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਮੈਕਬਥ ਹਜ਼ਾਰ ਗੁਣਾ ਚੰਗਾ!
- ਮੈਕਡਫ : ਇਸ 'ਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅੰਨੀ ਹਵਸ ਤਬਾਹੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਹੈ, ਜੋ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਜਾਨਵਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਕਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀਆਂ ਉਲਟਾਈਆਂ, ਵਸਦੇ-ਰਸਦੇ ਤਖ਼ਤ ਉਜਾੜ ਸੁੱਟੇ। ਪਰ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਲੈਣ 'ਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹਰਜ਼ ਨਹੀਂ। ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਵੀ ਤਾਂ ਸਭ ਹੋ ਸਕਦਾ।... ਫੇਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਖਾਨਦਾਨੀ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਕਿਹੜੀ ਘਾਟ ਏ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ 'ਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਜਾਣ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਖੁਦ ਇਸ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਣਗੀਆਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਭੁੱਖ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਿਹੜੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਬਸ ਢਿੱਢੇਰਾ ਪਿੱਟਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਕਰਾਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਪਰਦਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੋ ਬਸ!
- ਮੈਲਕਮ : ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕ ਗੁਨਾਹਾਂ 'ਚ ਗਰਕ ਹਾਂ! ਲੋਭ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਰਗ-ਰਗ 'ਚ ਖੋਲਦਾ ਏ! ਜੇ ਮੈਂ ਸੁਲਤਾਨ ਬਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਤੁਹਾਡੀ ਖੈਰ ਨਹੀਂ। ਸੱਚ ਆਖਦਾਂ, ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ,

ਹੀਰੋ-ਜਵਾਹਰਾਤ, ਗਹਿਣੇ-ਗੱਟੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਘਰ-ਬਾਰ ਸਭ ਹੜੱਪ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਕੋਈ ਨੇਕੀ, ਨਿਆਂ..., ਕੁਝ ਵੀ ਮੇਰੀ ਦੌਲਤ ਦੀ ਭੁੱਖ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਅੜ ਸਕਦਾ। ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਇਸਦਾ ਢਿੱਡ ਭਰੇਗਾ ਇਹ ਹੋਰ ਭੜਕੇਗੀ, ਜੰਗਲ ਦੀ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਬੇ-ਲਿਹਾਜ਼। ਜਾਗੀਰਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਲਾ ਦਿਆਂ, ਚਾਹੇ ਬੇਦੋਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਖੂਨ 'ਚ ਹੀ ਨਹਾਉਣਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪਵੇ।

ਮੈਕਡਫ : ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਬੁਖਾਰ ਵਾਂਗ ਏ ਸੁਲਤਾਨ, ਚੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਉਤਰਿਆ! ਪਰ ਲਾਲਚ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀਆਂ..., ਰੂਹ ਤਾਈਂ ਨਪੀੜ ਲੈਂਦਾ। ਕਈ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਇਸ ਦੀ ਭੇਂਟ ਚੜ੍ਹ ਗਏ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਏ, ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਖਾਨ ਏ! ਜੋ ਵੀ ਸਾਡਾ ਏ ਉਹ ਵੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਲਕੀਅਤ ਏ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਬਦਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਤੁੱਛ ਹੈ।

ਮੈਲਕਮ : ਪਰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਵੀ ਲੱਛਣ ਨਹੀਂ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ, ਦ੍ਰਿੜਤਾ, ਧੀਰਜ, ਖਿਮਾਂ, ਦੂਰਅੰਦੇਸ਼ੀ, ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ! ਭਾਈਚਾਰਾ, ਅਮਨ, ਏਕਤਾ, ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਵੱਸ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਜੰਗ ਦੀ ਭੱਠੀ 'ਚ ਸੁੱਟ ਦਿਆਂ। ਹੱਸਦੀ-ਵਸਦੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਨਰਕਾਂ ਦੀ ਅੱਗ 'ਚ ਝੁਲਸਾ ਦਿਆਂ।

ਮੈਕਡਫ : (ਦੁਖੀ) ਓਹ ਮੇਰੇ ਬਦਨਸੀਬ ਦੇਸ਼! (ਨਜ਼ਰਾਂ ਝੁਕਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।)

ਮੈਲਕਮ : (ਚੋਰੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਹੋਇਆ) ਕੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਦੱਸ ਤੂੰ ਹੀ ਦੱਸ? (ਚੁੱਪੀ) ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਂ।

ਮੈਕਡਫ : (ਦ੍ਰਿੜ) ਹਕੂਮਤ ਤਾਂ ਕੀ..., ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਜਿਉਣ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੀ ਅਭਾਗੀ ਕੌਮ ਦੇ ਭਾਗਾਂ 'ਚ ਉਹੀ ਧਾੜਵੀ ਲਿਖਿਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦੋਂ ਦਿਨ ਪਰਤਣਗੇ ਇਸਦੇ! ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬਘਿਆੜਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਪਈ ਰਹੇਗੀ। (ਹੌਂਕਾ) ਪਰ ਜੇ ਅਸਲ ਵਾਰਿਸ ਹੀ ਇੰਨਾ ਡਿੱਗ ਜਾਏ ਤਾਂ ਹੋ ਕੀ ਸਕਦਾ! ਜਾਣਦਾਂ ਏਂ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਕਿੰਨਾ ਸੰਤ ਸੁਭਾਅ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੀ, ਔਲੀਆ ਸੀ ਔਲੀਆ, ਰੱਬ ਦਾ ਰੂਪ! ਤੇ ਮਾਂ ਜਿਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਜਣਿਆ, ...ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਰੱਬ ਮੂਹਰੇ ਝੁਕੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਜਦ ਤਾਈਂ ਜਿਉਂਦੀ ਰਹੀ... ਚੰਗਾ-ਮਾੜਾ ਕੁਝ ਵੀ ਮਨ 'ਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ, ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਤਾਂ

ਭੋਰਾ ਮੁਸ਼ਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਸ 'ਚ। ਤੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਜਿਲ੍ਹਣ 'ਚ ਫ਼ਸਿਆ ਕਲੰਕਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰੇ ਖ਼ਾਤਰ ਮੈਂ ਦੇਸੋਂ-ਪਰਦੇਸ ਹੋਇਆ ਧੱਕੇ ਖਾ ਰਿਹਾ। (ਤੜਫਦਾ ਹੈ) ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਰੁਕ ਰਿਹਾ। ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ! ਚੰਗਾ..., ਰੱਬ ਰਾਖਾ ਤੇਰਾ। (ਜਾਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ)

ਮੈਲਕਮ : (ਮੂੰਹਰੇ ਹੋ ਕੇ ਰੋਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ) ਮੈਕਡਫ ਮੇਰੇ ਵੀਰ... ਠਹਿਰ ਜਾ! ਤੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਨੇਕ ਰੂਹ ਏਂ! ਸੱਚ ਦਾ ਜਾਇਆ! ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਤੂੰ ਸੱਚਾ-ਸੁੱਚਾ ਬੰਦਾ ਏਂ! ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਉਸ ਚੰਡਾਲ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ, ਕੀ-ਕੀ ਚਾਲਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲੀਆਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ਸਾਉਣ ਲਈ। ਪਰ ਜੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਹੁਤ ਵੀ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਸੀ ਉਹ ਕਾਹਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਜੇ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇਹੋ ਮਰਜ਼ੀ ਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਦਾ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤਾਈਂ ਕਿਹਾ ਉਹ ਸਭ ਝੂਠ ਹੈ! ਸੌਂ ਖਾ ਕੇ ਆਖਦਾ ਜੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਮੈਂ ਗਿਣਾਏ ਨੇ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾਏ। ਔਰਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਦੇ ਅੱਖ ਚੁੱਕ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਜ਼ੁਬਾਨ ਦੇ ਕੇ ਕਦੇ ਫਿਰਿਆ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਕਦੇ ਵਿਸਾਹਘਾਤ ਕੀਤਾ। ਝੂਠੀ ਕਸਮ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਦੌਲਤ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਤਾਂ ਕਦੇ ਸੁਫ਼ਨੇ 'ਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਸੱਚਾਈ ਹੀ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਰਹੀ ਏ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਚ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ, ...ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ। ਅਸਲੀਅਤ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਰੂਹ, ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਵਤਨ ਲਈ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਅਗਵਾਈ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ। ਅਸਲ 'ਚ ਤਿਆਰੀ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਈ ਹੋ ਚੁੱਕੀ। ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਯੋਧੇ ਤਿਆਰ-ਬਰ-ਤਿਆਰ ਖੜੇ ਨੇ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਕੂਚ ਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਵਾਂਗੇ! (ਮੈਕਡਫ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਦੇਖ ਕੇ) ਐਕਟਿੰਗ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਕਮਾਲ ਸੀ ਨਾ! (ਹੱਸਦਾ ਹੈ) ਜਿੱਤ ਵੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ! ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਇਆ ਇਸ ਝਗੜੇ ਦਾ ਵੀ। ਚੁੱਪ ਕਿਉਂ ਹੋ ਤੁਸੀਂ।

ਮੈਕਡਫ : ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ! (ਬਦਹਵਾਸ ਜਿਹਾ) ਖ਼ੁਸ਼ੀ-ਗ਼ਮੀ... ਇੱਕੋ ਵੇਲੇ... ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਅਣਮੇਲ। ਹਜ਼ਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ।

ਮੈਲਕਮ : (ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਆਉਂਦਿਆਂ ਦੇਖ ਕੇ) ਚੱਲ, ਬਾਕੀ ਗੱਲ ਫੇਰ ਕਰਾਂਗੇ! ਆਓ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਬ..., ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਆ ਰਹੇ ਆ ਨਾ?

- ਡਾਕਟਰ : ਕੀ ਦੱਸਾਂ ਜਨਾਬ, ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਭੀੜ ਲੱਗੀ ਏ ਰੋਗੀਆਂ ਦੀ। ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਦੁਖੀ ਰੂਹਾਂ..., ਵਾਰੀ ਉਡੀਕ ਰਹੀਆਂ ਆਪਣੀ। ਕਈਆਂ ਦੇ ਤਾਂ ਰੋਗ ਵੀ ਇੰਨੇ ਅਵੱਲੇ ਨੇ ਜੀ..... ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਡਾਕਟਰ ਮੱਥਾ ਮਾਰ ਹੰਭ ਗਏ, ਭੋਰਾ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਜਾਦੂ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਦੇ ਹੱਥਾਂ 'ਚ, ਹੱਥ ਲਾਇਆ ਕਿ ਬੀਮਾਰੀ ਫੁਰਰ...! ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਮੇਹਰਾਂ ਨੇ ਜੀ! (ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਲਕਮ : ਜੀ..., ਹਾਂ ਜੀ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ। ਸੁਕਰੀਆ।
- ਮੈਕਡਫ : ਕਿਹੜੀ ਬੀਮਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਇਹ?
- ਮੈਲਕਮ : ਬੀਮਾਰੀ ਕੀ, ਬੁਰਾਈ ਕਹਿ ਲਓ ਜਾਂ ਪਾਪ। ਕਮਾਲ ਦਾ ਜਾਦੂ ਏ ਇੱਥੇ ਦੇ ਸੁਲਤਾਨ ਦੇ ਹੱਥਾਂ 'ਚ। ਜਦੋਂ ਦਾ ਮੈਂ ਆਇਆਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਅਜੀਬ-ਅਜੀਬ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਸੁੱਜੇ ਪਿੰਡੇ, ਪੀਕਾਂ ਚੌਂਦੀਆਂ,...ਦੇਖਣਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ; ਸਭ ਉਸਦੇ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਵੈਦ ਹਕੀਮ ਵੀ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ, ਇਹ ਨੇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਤਸਵੀਰ ਵਾਲਾ ਸਿੱਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਛੁਹਾਉਂਦਾ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਪੜ੍ਹਦਾ... ਤੇ ਬਸ ਮਰੀਜ਼..., ਘੋੜੇ ਵਰਗਾ, ਨਿਰੋਇਆ! ਇਹ ਰੱਬੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਹਾਸਿਲ ਕੀਤੀਆਂ ਉਸਨੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਉਹੀ ਜਾਣਦੈ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਹਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਗਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ 'ਚ ਇਹ ਹੁਨਰ ਦੇ ਜਾਂਦਾ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਕੁ ਦਾਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਲੁਟਾਈਆਂ!
- ਮੈਕਡਫ : ਦੇਖੋ-ਦੇਖੋ..., ਉਹ ਕੌਣ ਆ ਰਿਹਾ!
- ਮੈਲਕਮ : ਹੈ ਤੇ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਈ ਮੁਲਕ ਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕੌਣ ਏ। (ਰੌਸ ਮੰਚ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਡਫ : ਇਹ ਤਾਂ ਰੌਸ ਏ। (ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਗਲੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ) ਮੇਰੇ ਵੀਰ ਤੂੰ, ਖੁਸ਼ਾਮਦੀਦ!
- ਮੈਲਕਮ : (ਹੈਰਾਨ) ਉਫ...! ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਛਾਣਿਆ ਈ ਨਹੀਂ! ਹਾਲਾਤ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅਜਨਬੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ। (ਗਲੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ) ਤੁਸੀਂ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ। ਦੇਰ ਹੈ ਹਨ੍ਹੇਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਏਗਾ! ਛੇਤੀ ਓ...!
- ਰੌਸ : ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰੇ ਇੰਝ ਹੀ ਹੋਵੇ।
- ਮੈਕਡਫ : ਮੁਲਕ ਦੀ ਸੁਣਾ..., ਕੀ ਹਾਲਾਤ ਨੇ ਉੱਥੋਂ ਦੇ?

ਰੌਸ : ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰ, ਸੋਚ ਕੇ ਵੀ ਡਰ ਆਉਂਦਾ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਚੀਕਾਂ-ਕੂਕਾਂ, ਹੌਕੇ, ਕਰਾਹਟਾਂ ਹਵਾ 'ਚ ਘੁਲੀਆਂ ਪਈਆਂ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਹੁਣ ਆਮ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਏ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਭਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ (ਵਿਅੰਗ 'ਚ ਹੱਸਦਾ ਹੈ) ਬੀਮਾਰ ਪੈਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਸਵੇਰ ਦੀ ਤਰੇਲ ਸੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਲੀਆਂ ਬਜ਼ਾਰਾਂ 'ਚ ਮੌਤ ਦਾ ਨੰਗਾ ਨਾਚ... ਸਰੇਆਮ ਹੈ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ,....ਕਿਸਦਾ ਜਨਾਜ਼ਾ।.. ਕੌਣ ਜਾ ਰਿਹਾ? ਖੁਸ਼ੀ ਤਾਂ ਲੱਭਿਆਂ ਲੱਭਦੀ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਸਿਧਰਾ ਹੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਸਕਦਾ। (ਤੜਫਦਾ) ਸਾਡੀ ਮਾਤਭੂਮੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, (ਕੰਬਦਾ) ਬਸ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਬਚਿਆ!

ਮੈਕਡਫ : ਬਸ... ਬਸ ਕਰ! ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਏ, ...ਕੌੜਾ ਸੱਚ।

ਮੈਲਕਮ : ਹੁਣ ਕੀ ਹੋਇਆ?...ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਘਟਨਾ।

ਰੌਸ : ਨਵੀਂ..., ਘਟਨਾ ਤਾਂ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ! ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਝੁੱਲ ਰਹੀ ਏ..., ਹਾਦਸੇ ਪੱਤਿਆਂ ਵਾਂਗ ਉੱਡਦੇ....

ਮੈਕਡਫ : ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ... ਕਿਵੇਂ ਹੈ?

ਰੌਸ : ਕਿਉਂ...; (ਬੌਖਲਾਹਟ) ਠੀਕ ਤਾਂ ਸੀ ਉਹ!

ਮੈਕਡਫ : ...ਤੇ ਬੱਚੇ?

ਰੌਸ : (ਮੂੰਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਫੇਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ) ਉਹ ਵੀ।..

ਮੈਕਡਫ : ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ... ਇਹ? ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ?

ਰੌਸ : ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਰਿਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤਾਂ ਸਭ ਠੀਕ ਸੀ...

ਮੈਕਡਫ : ਕੁਝ ਲੁਕਾ ਰਿਹਾ ਏਂ ਤੂੰ! ਸੱਚ ਦਸ..., ਗੱਲ ਕੀ ਏ?

ਰੌਸ : ਦੁਖੀ ਮਨ ਤੇ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੇ ਬੋਝ ਹੇਠ ਦੱਬਿਆ, ਜਦ ਮੈਂ ਏਧਰ ਨੂੰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ..ਇੱਕ ਉੱਡਦੀ-ਉੱਡਦੀ ਜਿਹੀ ਖ਼ਬਰ ਮੇਰੇ ਕੰਨੀ ਪਈ ਸੀ ਕਿ ਕਈ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੇ ਮੈਕਬਥ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੋਵੇ ਨਾ ਹੋਵੇ... ਮੇਰਾ ਮਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਸ਼ਾਹੀ ਫ਼ੌਜਾਂ ਨੂੰ ਵਾਹੋਦਾਹੀ ਕੂਚ ਕਰਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ। ਇਹੋ ਸਮਾਂ ਏ ਸੱਟ ਮਾਰਨ ਦਾ,...ਲੋਹਾ ਗਰਮ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਕ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਮੁਲਕ ਉੱਠ ਖੜੇਗਾ। ਔਰਤਾਂ ਤੱਕ ਜੂਝ ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏ।

ਮੈਲਕਮ : ਉਹ ਦਿਨ ਹੁਣ ਦੂਰ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਕੂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਵੀਰ ਸ਼ਿਵਾਰਡ ਵਰਗਾ ਧਰਮੀ ਯੋਧਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਸਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੂਰਵੀਰ ਤੇ ਅੱਜ ਤਾਈਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਰੌਸ : ਕਾਸ਼! ਮੈਂ ਵੀ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ 'ਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਬਸ ਇੱਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬੁਰੀ ਖ਼ਬਰ। ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿਸੇ ਮਾਰੂਥਲ 'ਚ ਚੀਖ-ਚੀਖ ਕੇ ਬੋਝ ਹਲਕਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਕੋਈ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।

ਮੈਕਡਫ : (ਉਸਨੂੰ ਝੰਜੋੜਦਾ ਹੈ) ਖ਼ਬਰ ਕੀ ਏ! (ਸਮਝਦਾ ਹੋਇਆ) ਕਿਸ ਦੀ ਹਿੱਕ 'ਚ ਫੁਰਾ ਵੱਜਾ, ..ਬੋਲ..., ਕਿਸ ਲਈ ਹੈ....

ਰੌਸ : ਦਰਦ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਹੋਏਗਾ, ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਰਤਾ ਵੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਬਚੀ ਏ। ਪਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ... (ਗਲਾ ਭਰਦਾ ਹੈ)

ਮੈਕਡਫ : ਹੁੰਅ..., ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੈ! ਛੇਤੀ ਦੱਸ ਜੋ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਬੋਲ ਦੇ।

ਰੌਸ : ਤੂੰ ਤੇ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ..., ਕੀ ਬਿਜਲੀ ਡਿੱਗੀ ਏ ਤੇਰੇ 'ਤੇ। ਮਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਮੈਨੂੰ, ਕਿਵੇਂ ਦੱਸਾਂ ਕੀ ਭਾਣਾ ਵਰਤਿਆ...

ਮੈਕਡਫ : ਸਮਝ ਗਿਆ ਮੈਂ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ! (ਗੁੱਸੇ 'ਚ ਚਿੱਝਦੇ ਹੋਏ)

ਰੌਸ : ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਮਹੱਲ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਤੇਰੀ ਬੀਵੀ..., ਬੱਚੇ..., ਸਭ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਹੋਰ ਨਾ ਪੁੱਛ, ਮੈਥੋਂ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ..., ਤੇਰੀ ਛਾਤੀ ਫਟ ਜਾਏਗੀ, ..ਕਿਵੇਂ ਉਸ ਮਾਸੂਮ ਦੇ ਟੋਟੇ ਕੀਤੇ।...

ਮੈਲਕਮ : (ਚੀਖਦਾ) ਓ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ....., ਰਹਿਮ ਕਰ, ..ਰਹਿਮ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮੌਲਾ...ਰਹਿਮ! (ਮੈਕਡਫ ਨੂੰ) ਨਾ..., ਰੋਕ ਨਾ ਖੁਦ ਨੂੰ। ਵਗ ਜਾਣ ਦੇ ਇਹ ਹੰਝੂ! ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦੇ..., ਨਹੀਂ ਤੇ ਇਹ ਪਾਰਾ ਬਣ ਕੇ ਅੰਦਰ ਲਹਿ ਜਾਏਗਾ ਤੇਰੇ, ਛਾਨਣੀ ਕਰ ਛੱਡੂ! ਕੁਝ ਤਾਂ ਬੋਲ ਮੂੰਹੋਂ!

ਮੈਕਡਫ : ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਵੀ....

ਰੌਸ : ਬੀਵੀ..., ਬੱਚੇ, ਨੌਕਰ-ਚਾਕਰ ਜੋ ਵੀ ਮਿਲਿਆ!

ਮੈਕਡਫ : (ਸੁੰਨ ਹੋਇਆ) ਤੇ ਮੇਰੀ ਬੀਵੀ....., ਉਹ ਵੀ।..

ਰੌਸ : ਕਿਹਾ ਨਾ ਸਭ!

ਮੈਕਡਫ : (ਖੁਦ ਨੂੰ) ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ ਉਦੋਂ? ਕਿੱਥੇ ਸੀ ਮੈਂ...? ਮ..ਮੈਂ ਭਗੌੜਾ..., ਭਗੌੜਾ ਹਾਂ ਮੈਂ, ਭੱਜ ਆਇਆ...

ਮੈਲਕਮ : ਹੌਸਲਾ ਰੱਖ, ਹੌਸਲਾ। ਬਦਲਾ! ਬਸ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਦਵਾ ਏ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ।

ਮੈਕਡਫ : (ਦੰਦ ਕਰੀਚਦਾ) ਮੈਕਬਥ...; (ਸੋਚ ਕੇ) ਉਸਦੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਾਲੇ! (ਰੌਸ ਵੱਲ) ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਤੂੰ,....ਸਭ ਮਾਰ ਦਿੱਤੇ, ਛੋਟੇ...ਵੱਡੇ,

- ਨਿੱਕੇ...ਨਿੱਕੇ ਸਭ। ਇੱਕੋ ਹੀ ਝਟਕੇ 'ਚ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਬੋਟ ਖਾ ਲਏ....., ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਮਾ ਵੀ।
- ਮੈਲਕਮ : ਉੱਠ! ਮਰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਇਸਦਾ।
- ਮੈਕਡਫ : (ਦ੍ਰਿੜ) ਉਹੀ ਕਰਾਂਗਾ ਮੈਂ! ਪਰ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ ਮਹਾਰਾਜ,..ਮੈਂ ਵੀ ਬੰਦਾ ਆਂ, ਹੱਡ-ਮਾਂਸ ਦਾ ਬੰਦਾ! ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ... ਮੁੜ-ਮੁੜ! ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ..., ਕਿੰਨੀਆਂ ਅਜੀਜ਼ ਸੀ ਮੈਨੂੰ, ਜਾਨ ਛਿੜਕਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ! ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ! ਤੇ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠਾ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ...ਤਮਾਸ਼ਾ! ਕੁਝ ਨੀ ਸਰਿਆ ਉਸਤੋਂ! ਹਾਂ, ਮੈਂ ਈ ਪਾਪੀ ਹਾਂ! ਮੇਰੇ ਕਾਰਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਹਸ਼ਰ ਹੋਇਆ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕਸੂਰ ਸੀ..., ਸਭ ਮੇਰਾ ਈ ਕੀਤਾ ਧਰਿਆ! ਪਰ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਕੁਝ ਵੀ ਤੇ ਨਹੀਂ....
- ਮੈਲਕਮ : ਇਹੋ ਦੁੱਖ ਤੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨੇ..., ਤਿੱਖਾ ਕਰ ਇਸਨੂੰ। ਦਿਲ ਛੋਟਾ ਨਾ ਕਰ, ਬੇਗੁਨਾਹਾਂ ਦਾ ਇਹੋ ਖੂਨ ਸਾਡੀ ਤਾਕਤ ਏ। ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਭਾਂਬੜ ਬਣ ਭੜਕਣ ਦਿਓ ਤੇ ਬਦਲੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੋ।
- ਮੈਕਡਫ : ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਹੰਝੂ ਜ਼ਰੂਰ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ..., ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਵਾਂਗ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ..., ਪਰ ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ... ਫੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ ਮੈਂ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਏ, ਜੇ ਫੇਰ ਵੀ ਬਚ ਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਏ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਰੱਬ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਤਾ! ਬਸ! ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਸੇ ਘੜੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਏ!
- ਮੈਲਕਮ : ਇਹ ਹੋਈ ਨਾ ਮਰਦਾਂ ਵਾਲੀ ਗੱਲ। ਚੱਲੋ, ਹੁਣ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਵੱਲ ਚੱਲੀਏ। ਫੌਜਾਂ ਤੇ ਤਿਆਰ ਨੇ, ਬਸ ਕੂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਹੀ ਦੇਰ ਹੈ। ਰੱਬੀ ਤਾਕਤਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨੇ, ਮੈਕਬਥ ਦਾ ਅੰਤ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ! ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਘੜਾ ਭਰ ਗਿਆ! ਅੰਤ ਹਰ ਰਾਤ ਦਾ ਸਵੇਰ ਹੈ। ..ਰਾਤ ਚਾਹੇ ਕਿੰਨੀ ਹੀ ਲੰਮੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ!
- ਗੀਤ : ਰਣ-ਭੇਰੀ ਵੱਜੇ, ਮੇਘ ਗਰਜ਼ ਉੱਠੇ, ਵੇਖੋ ਸੈਨਾ ਚੱਲੀ ਚਤੁਰੰਗਣੀ ਜੀ! ਲੈ ਕਮਾਨ ਚੱਲੇ, ਰੱਥਵਾਨ ਚੱਲੇ, ਜੋਧੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਫੇਰ ਵਿਆਹੁਣ ਚੱਲੇ, ਨਾਰਾਂ ਵਰਜ ਰਹੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਲਰਜ ਰਹੀਆਂ ਉਹ ਮੋਢੀਂ ਧਰ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਚੱਲੇ, ਘਰ-ਬਾਰ ਤਜੇ ਸੁਰਾ ਸਾਜ ਤਜੇ, ਹੁਣ ਨੈਣ ਵਸੇ ਏਕੋ ਕਾਮਣੀ ਜੀ! ਵੇਖੋ ਸੈਨਾ ਚੱਲੀ ਚਤੁਰੰਗਣੀ ਜੀ!

ਛੇਡ ਆਉਟ

ਐਕਟ ਪੰਜਵਾਂ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਹਿਲਾ

- ਨਰਸ : ਸ਼ੀ.....! ਖਾਮੋਸ਼! ਇਹ ਬੇਗਮ ਸਾਹਿਬਾ ਦਾ ਕਮਰਾ ਏ। ਉੱਚੀ ਸਾਹ ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਏ ਇੱਥੇ। ਓ ਵੇਖੋ, ...ਓਧਰ..., ਬੇਗਮ ਸਾਹਿਬਾ ਤਸ਼ਰੀਫ਼ ਲਿਆ ਰਹੇ ਨੇ। (ਹੈਰਾਨ) ਹੈਂ...! ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਚਿੱਟਾ ਦਿਨ ਖੜ੍ਹਾ ...ਤੇ ਇਹ ਮੋਮਬੱਤੀ ਲਈ ਫਿਰਦੀ।
(ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮੋਮਬੱਤੀ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।)
- ਨਰਸ : (ਹੌਂਕਾ) ਅੰਤ ਬੁਰੇ ਦਾ ਬੁਰਾ। ਪਾਪ ਦਾ ਘੜਾ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਦੇਖਦੇ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ..., ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਕੀ ਦਾ ਕੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ। ਇਕੱਲੇ... ਸਿਰ੍ਹਾਣਿਆਂ 'ਚ ਮੂੰਹ ਦੇਈ ਰੋਣਾ ਰੋਂਦੇ ਦਿਲ ਦਾ, ਕੋਈ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ, ਹਮਦਰਦ ਨਹੀਂ। ਦਿਮਾਗ 'ਚ ਕੁਰਲ-ਬੁਰਲ ਫਿਰਦੇ ਗੁਨਾਹਾਂ ਦੇ ਕੀੜੇ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਦਿੰਦੇ ਕਿਧਰੇ, ਕਿਤੇ ਢੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਬਖ਼ਸ਼ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾਂ! ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਾਈਂ! ਮੇਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰੀਂ ਮਾਲਕਾਂ! (ਡਾਕਟਰ ਆਉਂਦਾ ਤੇ ਕੁਝ ਬੋਲਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।) ਸ਼ੀ..., ਡਾਕਟਰ ਸਹਿਬ..., ਚੁੱਪ।
- ਡਾਕਟਰ : (ਖਿੜਿਆ) ਤੇਰੇ ਕਿਹੇ 'ਤੇ ਮੈਂ ਪੂਰੀਆਂ ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਜਾਗ ਕੇ ਦੇਖਿਆ! ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦਿਖੀ ਨਹੀਂ।
- ਨਰਸ : ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਯਕੀਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ! ਮੈਂ ਖੁਦ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ! ਮੰਨੋ ਭਾਵੇਂ ਨਾ, ਉਹ ਸੱਚੀਓਂ ਨੀਂਦ 'ਚ ਤੁਰਦੀ ਏ, ਸੁੱਤੇ-ਸੁੱਤੇ!
- ਡਾਕਟਰ : ਤੂੰ ਕਦੋਂ ਦੇਖਿਆ! (ਉਂਝਲਾ ਕੇ) ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਦੇਖਿਆ?
- ਨਰਸ : ਜਿਸ ਦਿਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਜੰਗ ਨੂੰ ਗਏ ਸਨ! ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਈ ਤਾਂ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਿਰ੍ਹਾਣੇ ਖੜੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਉੱਠੀ, ਸੁੱਤੀ-ਸੁੱਤੀ ਨੇ ਗਾਉਨ ਪਾਇਆ, ਅਲਮਾਰੀ ਕੋਲ ਗਈ, ਜਿੰਦਰਾ ਖੋਲਿਆ, ...ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਕੱਢਿਆ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਸ 'ਤੇ, ਬੜੇ ਈ ਗੌਰ ਨਾਲ

ਪੜ੍ਹਿਆ ਉਸਨੇ ਤੇ ਫੇਰ ਮੁੜ ਤਹਿ ਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਮੁੜ ਉਵੇਂ ਈ ਜਾ ਕੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪੈ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਈ ਨਹੀਂ! ਐਨ ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ 'ਚ ਸੀ ਉਹ!

ਡਾਕਟਰ : (ਹੌਂਕਾ) ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਉਹਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬੋਝ ਐ, ਡੂੰਘੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹਨੇ ਦਬਾਅ ਰੱਖਿਆ। ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ 'ਚ ਨੀਂਦ ਹੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਬਚਦਾ....., ਸੱਚ ਦੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲਈ। (ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ) ਕੁਝ ਬੁੜਬੁੜਾਂਦੀ ਵੀ ਸੀ? ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ..., ਨੀਂਦ 'ਚ ਤੁਰਦਿਆਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜੋ ਵੀ ਹਰਕਤਾਂ ਕਰਦਿਆਂ, ..ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਬੋਲਦੀ ਹੋਵੇਗੀ!

ਨਰਸ : (ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਹਾਂ..., ਪਰ ਉਹ ਮੈਂ (ਹਕਲਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ।

ਡਾਕਟਰ : ਤੂੰ ਸਮਝਦੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਏ!

ਨਰਸ : ਹੋਏਗਾ..! ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ।

ਡਾਕਟਰ : (ਖਿੜ ਕੇ) ਪਰ ਇਹ ਤੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਏ! ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ...

ਨਰਸ : (ਡਰੀ ਹੋਈ) ਕਿਹਾ ਨਾ..., ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ! ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ। (ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ) ਕੌਣ ਯਕੀਨ ਕਰੇਗਾ ਮੇਰਾ..., ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ! (ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਮੁੜ ਮੋਮਬੱਤੀ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ) ਲਓ ਫੇਰ ਆ ਰਹੀ ਏ ਉਹ! ਏਧਰ ਨੂੰ ਹੋ ਜਾਓ ਫਟਾਫਟ। ਦੇਖ ਲਓ ਆਪੇ... ਧਿਆਨ ਨਾਲ, ਘੁਕ ਨੀਂਦ 'ਚ ਹੈ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਇਹ!

ਡਾਕਟਰ : ਇਹ ਮੋਮਬੱਤੀ ਇਸ ਕੋਲ ਕਿਵੇਂ ਆਈ?

ਨਰਸ : ਇਹ ਤਾਂ ਸੁੱਤਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇਸਦੇ ਸਿਰੁਾਣੇ ਰਹਿੰਦੀ ਏ। ਬੜ੍ਹਾ ਸਖ਼ਤ ਹੁਕਮ ਏ, ਹਾਂ, ਦਿਨੇ ਵੀ ਬੁਝਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ!

ਡਾਕਟਰ : (ਹੈਰਾਨ) ਇਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਚੁਪੱਟ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ!

ਨਰਸ : ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਚ!

ਡਾਕਟਰ : ਕਰ ਕੀ ਰਹੀ ਹੈ ਇਹ! ਦੇਖ ਤਾਂ ਸਹੀ ਕਿਵੇਂ ਹੱਥ ਮਲਦੀ ਪਈ!

ਨਰਸ : ਰੋਜ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਇਸਦਾ! ਧੋ ਰਹੀ ਹੈ ਸ਼ਾਇਦ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਦੀ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ ਹੁਣ! ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਅੱਧਾ-ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ! ਸੁਣ-ਸੁਣ....

ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ) ਦਾਗ਼ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਦਾ ਉੱਥੇ ਈ ਏ, ਉੱਥੇ ਈ ਤਾਜ਼ੇ ਦਾ ਤਾਜ਼ਾ! ਇਹ... ਦਾਗ਼ (ਰੋਣਹੱਕੀ) ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ

- ਛੱਡਦਾ!
- ਡਾਕਟਰ : ਮੈਨੂੰ ਲਿਖ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਚੇਤੇ ਦਾ ਕੀ ਭਰੋਸਾ, ਕੁਝ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਤੇ ਸਭ ਗੜਬੜ ਹੋ ਜਾਣਾ! (ਕਾਹਲੀ-ਕਾਹਲੀ ਝਰੀਟਦਾ ਹੈ)
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਰਗੜ-ਰਗੜ ਕੇ ਹੱਥ ਧੋਂਦੀ ਹੈ) ਲਾਹਨਤ ਹੈ ਤੇਰੇ 'ਤੇ। ਅੱਜ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਿਟਾ ਕੇ ਹੀ ਛੱਡਾਂਗੀ! (ਘੜਿਆਲ ਵੱਜਦਾ ਹੈ) ਹਾਂ..., ਇੱਕ... ਦੋ..., ਟੈਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਹੋ ਘੜੀ ਏ,।...ਸ਼ੂਕਦਾ ਹਨੇਰਾ,। ...ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ। ਇਹ ਕੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰਤਾਜ, ਸਿਪਾਹੀ ...ਤੇ ਇਹ ਡਰ! (ਆਪ ਹੀ ਡਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ..., ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਪੁੱਛ ਵੀ ਕੌਣ ਸਕਦਾ ਏ ਸਾਨੂੰ? (ਫੇਰ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਧੋਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਫਟਾਫਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ) ਕਿਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਬੁੱਢੇ 'ਚ ਇੰਨਾ ਖੂਨ ਹੋਏਗਾ!
- ਡਾਕਟਰ : ਸੁਣਿਆ ਤੂੰ.. ਇਹ ਕੀ.. (ਨਰਸ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ)
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਜਿਵੇਂ ਮੈਕਬਥ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ) ਉਹ... ਮੈਕਡਫ ਦੀ ਪਤਨੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਉਹ? ਦੱਸੋ ਨਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਉਸਦਾ। (ਹੌਂਕਾ) ਕੀ..., ਕੀ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਹੁਣ ਕਦੇ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਬਸ-ਬਸ ਮੇਰੇ ਸਿਰਤਾਜ... ਬਸ, ਇਹ ਸਭ ਹੁਣ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। (ਤੇਵਰ ਬਦਲ ਕੇ) ਤੁਹਾਡਾ ਡਰ ਸਭ ਚੌਪਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਸੰਭਾਲੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਸਭ ਗੜਬੜ ਹੋ ਜਾਣੀ...
- ਡਾਕਟਰ : ਉਛ...! ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣ ਗਿਆਂ!
- ਨਰਸ : ਖੌਰ੍ਹੇ ਉਸਦੇ ਮਨ 'ਚ ਕੀ ਏ! ਰੱਬ ਈ ਜਾਣਦਾ! ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇੰਝ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ! ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਘਬਰਾਹਟ ਹੁੰਦੀ ਏ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਖੂਨ ਦੀ ਬੋ ਮੇਰੀ ਰਗ-ਰਗ 'ਚ ਵਸ ਗਈ ਏ। ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਇਤਰ ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੇ! ਇਹ ਸੜ੍ਹਾਂਦ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਲੈ ਕੇ ਰਹੇਗੀ!
- ਡਾਕਟਰ : ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁਝ ਗਿਆ। ਦੇਖ ਤਾਂ ਸਹੀ ਕਿੰਨੀ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਏ ਉਸਦੀ।
- ਨਰਸ : ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਜ਼ਮੀਰ ਈ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੋਭਾਂ ਮਾਰੇ..., ਇਹਦੂੰ ਤਾਂ ਮੌਤ ਚੰਗੀ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜੀ ਸਕਦੀ ਏਨਾ ਬੋਝਾ ਲੈ ਕੇ।
- ਡਾਕਟਰ : ਠੀਕ ਕਹਿ ਰਹੀਂ ਏ ਤੂੰ...
- ਨਰਸ : ਰੱਬ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੋ.., ਬਸ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਖਸ਼ੋ ਉਸਨੂੰ।

- ਡਾਕਟਰ : ਇਹ ਮੇਰੇ ਵੱਸ 'ਚ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਮਰੀਜ਼ ਮੈਂ ਦੇਖੇ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਨੀਂਦ 'ਚ ਤੁਰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਤੇ ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ, ਸ਼ਾਂਤ.., ਸਹਿਜ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਜਾਂਦੇ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਤੇ ਰੋਗ ਈ ਅਵੱਲਾ ਏ, ਲਾ-ਇਲਾਜ!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : (ਕੜਕਦੀ ਹੈ) ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ, ਬੈਂਕੋ ਕਦੋਂ ਦਾ ਮਰ ਚੁੱਕਾ! ਹੁਣ ਉਹ ਕਬਰਾਂ 'ਚੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਲੱਗਾ। ਛੇਤੀ ਕਰੋ, ਹੱਥ ਧੋਵੋ ਤੇ ਇਹ ਗਾਊਨ ਪਾਓ ਫਟਾਫਟ।
- ਡਾਕਟਰ : ਓ ਮੇਰਿਆ ਰੱਬਾ। .., ਇਹ ਪਾਪ ਵੀ। ..!
- ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ : ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੋ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਰੰਗ ਕਿਉਂ ਉੱਡਿਆ ਪਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਕੰਬਦੇ ਪਏ ਓ! (ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ) ਚੱਲੋ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ! ਛੇਤੀ ਕਰੋ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕ ਰਿਹਾ ਏ..., ਹੱਥ ਫੜ੍ਹਾਓ ਮੈਨੂੰ.. ਆਓ....ਛੇਤੀ... (ਜਾਂਦੀ ਹੈ)
- ਡਾਕਟਰ : ਹੁਣ ਫੇਰ ਸੌਂ ਜਾਏਗੀ!..?
- ਨਰਸ : ਹਾਂ, ਸਿੱਧੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਜਾਏਗੀ।
- ਡਾਕਟਰ : ਸਭ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਿਆ! ਲੋਕਾਂ 'ਚ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਬਹੁਤ ਚਰਚਾ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਦਵਾ ਦੀ ਨਹੀਂ ਦੁਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਦੇਖ ਕੇ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਮੈਂ ਤੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵੀ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਸਕਦਾ। (ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)
- ਨਰਸ : (ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ) ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ... ਗੱਲ ਤਾਂ ਸੁਣੋ....
(ਪਿੱਛੋਂ ਲੇਡੀ ਮੈਕਬਥ ਛੁਰਾ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਡੰਕਨ ਦਾ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਥਾਂ ਲੱਭਦੀ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੱਡ ਕੇ ਖੁਦ ਹੀ ਉਸ ਉੱਪਰ ਲਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਢਕ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੜਫਦੀ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਉਸਦੇ ਗਿਰਦ ਫੇਰੀ ਪਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਫੇਡ ਆਊਟ

ਐਕਟ ਪੰਜਵਾਂ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੂਜਾ

(ਨਗਾੜਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੋਰ 'ਚ ਝੰਡੇ ਝੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਫੌਜੀ ਮੰਚ ਤੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਨ।)

- ਗੀਤ : ਮੌਤ ਦੀ ਚੌਸਰ ਵਿਛ ਗਈ ਰਣ-ਭੇਰੀਆਂ ਵੱਜਣ,
ਨੈਣੀਂ ਚੌਂਦੀਆਂ ਬਿਜਲੀਆਂ ਪਏ ਦੰਦ ਕਰੀਚਣ,
ਲਾਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰੂਹ ਫੂਕਦੇ ਇਉਂ ਤੁਰਨ ਛਬੀਲੇ,
ਗੱਭਰੂ ਘੋੜੀਆਂ ਗਾਂਵਦੇ ਸਭ ਮੌਤ ਦੇ ਕੀਲੇ,
ਟਿੱਡੀਦਲ ਜਏ ਡੋਲਦੇ ਬਣ ਬੱਦਲ ਕਾਲੇ, ਹਾਂ!
ਰਹਿ-ਰਹਿ ਭੀਚਣ ਮੁੱਠੀਆਂ ਹੋਏ ਰਣ ਮਤਵਾਰੇ
(ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਕੈਂਪ)
- ਮੈਨਟੀਬ : ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਫੌਜਾਂ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਖੁਦ ਮੈਲਕਮ ਸੈਨਾਪਤੀ
ਹੈ!
- ਐਂਗਸ : ਹਾਂ, ਸੀਵਾਰਡ ਤੇ ਮੈਕਡਡ ਵੀ ਨਾਲ ਨੇ।
- ਮੈਨਟੀਬ : ਸੀਵਾਰਡ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਚਾਚਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਨਾ?
- ਐਂਗਸ : ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸ਼ਾਇਦ....
- ਮੈਨਟੀਬ : ਬਦਲੇ ਦੀ ਅੱਗ 'ਚ ਮੱਚਦੇ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਨੇ। ਜੰਗ ਦਾ ਬਿਗੁਲ
ਵੱਜ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਖੂਨ ਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਦਰਿਆ ਵੀ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਨੂੰ!
- ਐਂਗਸ : ਬੀਰਨਾਮ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵੱਲ ਦੀ ਆ ਰਹੇ ਨੇ ਉਹ। ਆਖ਼ਰੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਤਾਂ
ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।
- ਕੈਥਨਸ : ਕੀ ਪਤਾ ਛੋਟਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਵੇ।
- ਲਿਓਨਾਕਸ : ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੱਕੀ ਲਿਸਟ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ। ਬਹੁਤੇ ਤਾਂ ਬਸ ਮੁੱਛਫੁੱਟ
ਗੱਭਰੂ ਨੇ.... ਐਵੇਂ ਨਵੀਂ-ਨਵੀਂ ਜਵਾਨੀ ਚੜ੍ਹੀ। ਸੀਵਾਰਡ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ
ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਚ।
- ਮੈਨਟੀਬ : ਮੈਕਬਥ ਬਾਰੇ ਕੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ! ਸੁਣਿਆ ਉਸਨੇ ਵੀ ਪੱਕੀ ਕਿਲੇਬੰਦੀ ਕੀਤੀ
ਹੈ।
- ਕੈਥਨਸ : ਅਫ਼ਵਾਹ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਏ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ।
- ਲਿਓਨਾਕਸ : ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ ਇਹ। ਉਸੇ 'ਚੋਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ

- ਨਿਕਲਦੀਆਂ।
- ਐਂਗਸ : ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਗੁੱਸੇ 'ਚ ਤਾਂ ਪਾਗਲ ਹੋਇਆ ਈ ਪਿਆ ਉਹ! ਖੁਦ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਉਸਦਾ।
- ਕੈਥਨਸ : ਹਾਂ, ਹਾਲਾਤ ਵੱਸੋਂ ਬਾਹਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਨੇ! ਥਾਂ-ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਵੀਆਂ ਬਗ਼ਾਵਤਾਂ। ਹਰ ਘੜੀ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲਦੀ ਏ।
- ਮੈਨਟੀਬ : ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਅੱਗੇ ਆ ਰਿਹਾ, ਭੁਗਤਣਾ ਤਾਂ ਪਵੇਗਾ ਹੀ।
- ਐਂਗਸ : ਦਿਲੋਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਐਵੇਂ ਡਰਦੇ ਮਾਰੇ ਡੰਗ ਟਪਾਉਂਦੇ ਆ। ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਤਾਂ ਹੋ ਗਿਆ... ਕਿ ਰਾਜ ਭਾਗ ਉਸਨੂੰ ਰਾਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
- ਲਿਓਨਾਕਸ : ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਏ ਉਸੇ ਨੂੰ ਫੱਬਦਾ ਭਾਈ। ਇਉਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹਰ ਚੋਰ ਉੱਚਕਾ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਏ!
- ਮੈਨਟੀਬ : ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਜ਼ਮੀਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।
- ਕੈਥਨਸ : ਸਾਨੂੰ ਗੱਲਾਂ 'ਚ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਯੁਵਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ 'ਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਤਰ-ਛਾਇਆ 'ਚ ਹੀ ਸਾਡਾ ਤੇ ਸਾਰੇ ਮੁਲਕ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ।
- ਲਿਓਨਾਕਸ : ਹਾਂ, ਉਹੀ ਏਸ ਝਾੜ-ਝੰਖਾੜ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਨੇ, ਜਿਹੜਾ ਪੂਰੇ ਮੁਲਕ ਨੂੰ ਕੋੜ੍ਹ ਵਾਂਗ ਚਿੰਬੜ ਗਿਆ।
- ਐਂਗਸ : ਦੇਰ ਨਾ ਕਰੋ, ਚਲੋ, ਬੀਰਨਾਮ ਦਾ ਜੰਗਲ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਿਹੈ।
(ਫੇਰ ਨਗਾੜਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੋਰ 'ਚ ਫੌਜਾਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੁੜੇਲਾਂ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਫੇਡ ਆਉਟ

ਐਕਟ ਪੰਜਵਾਂ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੀਜਾ

(ਮੈਕਬਥ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ)

- ਮੈਕਬਥ : (ਗੁੱਸੇ 'ਚ ਭਰਿਆ ਦਾਖ਼ਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਦਫ਼ਾ ਹੋ ਜਾਓ ਸਾਰੇ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ। ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ! ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੀਰਨਾਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜੰਗਲ ਮੇਰੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਕੋਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਿਗਾੜ ਸਕਦਾ ਮੇਰਾ। ਇਹ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਛੋਕਰਾ... ਹੈ ਕੀ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ। ਕੀ ਇਹ ਔਰਤ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਨਹੀਂ ਜੰਮਿਆ ਹੈ...(ਹੱਸਦਾ) ਉਹ ਸਭ ਜਾਣਦੀਆਂ ਨੇ... ਭੂਤ... ਭਵਿੱਖ ਸਭ! ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਦੱਸਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ, ਔਰਤ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਜਾਇਆ ਕੋਈ ਮਾਈ ਦਾ ਲਾਲ ਬਾਲ ਬਾਂਕਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਮੇਰਾ! ਦਫ਼ਾ ਹੋ ਜਾਓ, ਝੂਠਿਓ ਗੱਦਾਰੋ! ਜਾ ਵੜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਅੱਯਾਸ਼ਾਂ ਦੀ ਝੋਲੀ 'ਚ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ। ਡਰ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਫ਼ੌਲਾਦ ਹਾਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ, ਮੇਰੇ ਇਰਾਦੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਡੋਲਦੇ (ਨੌਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ਓ ਨਾਲੀ ਦੇ ਕੀੜੇ... ਇਹ ਰੋਣੀ ਸੂਰਤ ਲੈ ਕੇ ਕਿਉਂ ਆਇਆਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ।
- ਨੌਕਰ : (ਝਿਜਕਦਾ ਹੋਇਆ).. ਪੂਰੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਨੇ ਹਜ਼ੂਰ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਮੁਸਕਰਾਂਦਾ) ਹੂੰ... ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਮੁਰਗੀਆਂ!
- ਨੌਕਰ : ਨਹੀਂ.. ਸਰਕਾਰ... ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ!
- ਮੈਕਬਥ : ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਸਿਪਾਹੀ ਨਾਮੁਰਾਦ...! ਮੂਰਖ! ਤੇਰਾ ਕਲੇਜਾ ਤੇ ਕਬੂਤਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਗਿਆ ਗੁਜ਼ਰਿਆ, ਇਹ ਮਨਹੂਸ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਬੂਥਾ ਦੇਖ ਕੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਡਰ ਸਕਦਾ, ਲੈ ਜਾ ਆਪਣੀ ਭੈੜੀ ਬੂਥੀ ਏਥੋਂ! ਸ਼ਕਲ ਨਾ ਦਿਖਾਈਂ ਮੁੜ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਤੇ ਫਾਹੇ ਟੰਗ ਦਊਂ! ਸਿਪਾਹੀ ਦੱਸਦਾ, ਡਰਾਉਂਦਾ ਮੈਨੂੰ!
- ਨੌਕਰ : ਹਜ਼ੂਰ ਯਕੀਨ ਕਰੋ ਮੇਰਾ! (ਕੰਬਦਾ ਹੋਇਆ) ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਫੌਜਾਂ ਨੇ
- ਮੈਕਬਥ : ਚੁੱਪ! ਦੂਰ ਹੋ ਜਾ ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ (ਨੌਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੈਕਬਥ ਬੈਠਦਾ ਹੈ।) ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਬੁਝਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ! ਕਿੱਥੇ ਮਰ ਗਏ ਸਾਰੇ! (ਬੁਲਾਂਦਾ ਹੈ) ਸਿਟੋਨ! (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਹਾਂ, ਇਹੋ ਘੜੀ ਏ ਆਖ਼ਰੀ! ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੀ

ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਜਾਂ ਫੇਰ ਸੁੱਕੇ ਪੱਤੇ ਵਾਂਗ ਠੋਕਰਾਂ ਦਰ-ਦਰ ਦੀਆਂ! ਤਖ਼ਤ ਜਾਂ ਤਖ਼ਤਾ! ਬਥੇਰਾ ਜੀ ਲਿਆ ਹੁਣ ਤਾਈਂ, ਹੁਣ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਚੱਲੀ, ਢਲਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਮੈਂ! ਕੋਈ ਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ, ਏਸ ਆਖਰੀ ਘੜੀ... ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅੰਦਰੋ-ਅੰਦਰੀ ਸਭ ਖਾਰ ਖਾਂਦੇ ਨੇ ਮੈਥੋਂ, ਸਾਹਮਣੇ ਜੁਰਅਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਖੋਖਲੀ ਲਫਾਜ਼ੀ, ਝੂਠੀਆਂ ਖੁਸ਼ਾਮਦਾਂ! ਸਭ ਵਗ੍ਹਾ ਮਾਰਾਂਗਾ ਪਰ੍ਹੇ ਮੈਂ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ। (ਬਾਹਰੋਂ ਨਗਾੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।) ਪਰ... ਛੱਡ ਵੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਹਿੰਮਤ ਵੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਏਨੀ! ਝੂਠੇ ਸੱਚੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਹੇੜਾਂ, ਫੋਕੀ ਸ਼ਾਨ, ਫੇਰ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦਾ, ਲੋੜ ਤੇ ਹੁਣ ਏ...ਇਸ ਵੇਲੇ। (ਚੀਖ ਕੇ) ਸਿਟੋਨ...ਕਿੱਥੇ ਮਰ ਗਿਆ ਇਹ ਵੀ। ਜਿੰਦਾਂ ਦੇ ਵੀ ਨੇ ਸੱਚੇ-ਝੂਠੇ, ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਤੇ ਹੁਣੇ ਹੈ...ਬਾਅਦ 'ਚ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ!(ਚੀਖ ਕੇ) ਸਿਟੋਨ!

- ਸਿਟੋਨ : ਹੁਕਮ ਸਰਕਾਰ!
- ਮੈਕਬਥ : ਕੀ ਖਬਰ ਏ! (ਬੇਚੈਨ) ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕੁਝ?
- ਸਿਟੋਨ : ਸਰਕਾਰ ਖਬਰ ਤਾਂ ਪੱਕੀ ਏ! ਉਹ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ ਨੇ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਚੁੱਪੀ) ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਨ 'ਚ ਜਾਨ ਹੈ ਲੜਾਂਗਾ...ਆਖਰੀ ਦਮ ਤੱਕ। ਮੇਰੇ ਹਥਿਆਰ ਕਿੱਥੇ ਨੇ...ਲਿਆਓ ਛੇਤੀ!
- ਸਿਟੋਨ : ਹਾਲੀ ਉਹ ਘੜੀ ਨਹੀਂ ਆਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਕੜਕ ਕੇ) ਲੋੜ ਹੈ! ਤਿਆਰ-ਬਰ-ਤਿਆਰ ਮਿਲਾਂਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ। ਹੁਕਮ ਦਿਓ ਘੁੜਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ! ਪਿੰਡਾਂ ਦੀ ਮੋਰਚਾਬੰਦੀ ਕਰ ਦਿਓ। ਜਿਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਡਰ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ, ਫ਼ਾਹੇ ਲਾ ਦਿਓ! ਹਥਿਆਰ ਕਿੱਥੇ ਨੇ ਮੇਰੇ? (ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ) ਡਾਕਟਰ...ਮਰੀਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ?
- ਡਾਕਟਰ : ਮਰਜ਼ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ...ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਏ ਜੋ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਏ! ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ।
- ਮੈਕਬਥ : (ਕੱਟਦਾ) ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੋ ਡਾਕਟਰ ਠੀਕ ਕਰੋ ਉਸਨੂੰ, ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਬੀ ਪਈ ਹੈ ਉਹ! ਮੈਂ ਜਾਣਦਾਂ ਕਿਹੜਾ ਬੋਝ ਵੱਢ ਵੱਢ ਖਾ ਰਿਹਾ ਉਸਨੂੰ। ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਦਵਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਾਰਾ ਮਵਾਦ ਕੱਢ ਦੇਵੇ, ਭੁਲਾ ਦੇਵੇ ਸਭ ਇੱਕੋ ਵਾਰ.. ਹੂੰਝ ਦੇਵੇ ਨਾਮੁਰਾਦ ਯਾਦਾਂ! ਹੌਲਾ ਕਰ ਦੇਵੇ, (ਹੌਂਕਾ)

- ਹੌਲਾ ਫੁੱਲ।
- ਡਾਕਟਰ : ਖਿਮਾ ਸੁਲਤਾਨ, ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਤਾਂ ਬੰਦੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਹੱਥ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਚਾਹੇ ਤਾਂ...
- ਮੈਕਬਥ : (ਗੁੱਸੇ 'ਚ) ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਮਰਜ਼ ਦੀ ਦਵਾ ਹੋ। ਪਾੜ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿਓ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾ ਦਿਓ ਇਹ ਦਵਾਈਆਂ। (ਬੜਬੜਾਂਦਾ) ਏਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ...! (ਸਿਟੋਨ ਨੂੰ) ਕਵਚ ਕਿੱਥੇ ਐ ਮੇਰਾ, ਤਾਜ ਲਿਆਓ ਮੇਰਾ ਛੇਤੀ! (ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ) ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਏਂ ਕਿਵੇਂ ਸਭ ਛੱਡ-ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਰਹੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ। ਛੂਤ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਲੱਗ ਗਈ ਏ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ! ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾਂ ਏਂ, ਹੈ ਕੋਈ ਦਵਾਈ! ਮੈਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਾਰਾ ਮੁਲਕ ਤੇਰੀ ਜੈ-ਜੈਕਾਰ ਕਰੇਗਾ, ਧਰਤੀ ਆਸਮਾਨ ਗੂੰਜ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਨਹੀਂ...ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮਰਜ਼ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ! ਕੀ ਕਰੇਂਗਾ ਤੂੰ? ਕਿਹੜੀ ਜੜੀ-ਬੂਟੀ ਖਵਾਏਂਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਭਾਜੜਾਂ ਪੈ ਜਾਣ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ 'ਚ। ਨਾਪਾਕ ਪੈਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਖਣ ਜਾਣ ਮੇਰੀ ਧਰਤੀ ਤੋਂ। ਸੁਣਦਾ ਏਂ ਤੂੰ, ਕਰ ਸਕਦਾਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਿਰੋਇਆ...ਜਵਾਨ!
- ਡਾਕਟਰ : ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜਾਂ ਤਿਆਰ ਨੇ ਸੁਲਤਾਨ! ਖੁਦਾ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਆਏਗੀ...ਛੇਤੀ...!
- ਮੈਕਬਥ : ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ, ਨਾ ਹੀ ਬਰਬਾਦੀ ਦਾ ਖੌਫ਼! (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਜਦ ਤੱਕ ਬੀਰਨਾਮ ਦਾ ਜੰਗਲ ਤੁਰਦਾ-ਤੁਰਦਾ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। (ਸਿਟੋਨ ਹਥਿਆਰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।) ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਓ! (ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਗਾੜਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ੋਰ ਉੱਭਰਦਾ ਹੈ।)
- ਡਾਕਟਰ : (ਖੜ੍ਹਾ ਹੀ ਕੰਬੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।) ਹੇ ਰੱਬਾ ਸੱਚਿਆ..ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਚਾਅ ਲੈ... ਕੱਢ ਲੈ ਇੱਥੋਂ! ਮੁੜ ਨੀ ਮੂੰਹ ਕਰਦਾ ਏਧਰ ਨੂੰ...ਭਾਵੇਂ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਤੋਲ ਦੇਵੇ ਮੈਨੂੰ! ਬਖ਼ਸ਼ ਦੇ ਮੇਰੇ ਗੁਨਾਹਾਂ ਨੂੰ, ਮੁੜ ਨੀ ਲਾਲਚ ਕਰਦਾ, ਬਸ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੱਢ ਲੈ!

ਫੇਡ ਆਊਟ

ਐਕਟ ਪੰਜਵਾਂ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਚੌਥਾ

(ਜੰਗਲ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼। ਇੱਕ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਮੈਲਕਮ ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰਦਾਰ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਿੱਛੋਂ ਫੌਜੀ ਮਾਰਚ ਦੀ ਧੁਨ ਵੱਜ ਰਹੀ ਹੈ।)

- ਸੀਵਾਰਡ : ਬੜਾ ਘਣਾ ਜੰਗਲ ਏ! ਕੀ ਨਾਂ ਏ ਇਸਦਾ?
ਮੈਨਟੀਥ : ਬੀਰਨਾਮ..! ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਜੰਗਲ ਹੈ। (ਖ਼ਾਮੋਸ਼ੀ)
ਮੈਲਕਮ : ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਹਿੰਦਾ... ਉਹ ਘੜੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਆਜ਼ਾਦ ਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੋਵਾਂਗੇ।
ਮੈਨਟੀਥ : ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਹਾਂਪਨਾਹ!
ਮੈਲਕਮ : (ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ) ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਤੋੜੋ..ਪੱਤਿਆਂ ਸਮੇਤ...! ਤੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਓ..ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟ ਲੈਣ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਖੋਜਲਣ ਦਿਓ ਜਾਸੂਸਾਂ ਨੂੰ, ਮਾਰਣ ਦਿਓ ਟੱਕਰਾਂ।
ਮੈਨਟੀਥ : ਜੇ ਹੁਕਮ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ! ਇੰਝ ਹੀ ਹੋਏਗਾ।
ਸੀਵਾਰਡ : ਤਰਕੀਬ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਚੰਗੀ ਹੈ।
ਮੈਲਕਮ : ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਤਲਾਹ..?
ਸੀਵਾਰਡ : ਕੁਝ ਖ਼ਾਸ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਹਾਲੇ ਵੀ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਚ ਹੀ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ...
ਮੈਲਕਮ : ਇਹੋ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਖ਼ਰੀ ਉਮੀਦ ਹੈ। ਹੋਰ ਜਾ ਵੀ ਕਿੱਥੇ ਸਕਦਾ ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਤਾਂ ਬਗ਼ਾਵਤਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਨੇ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਦੇ ਮਾਰੇ...ਪਰ ਦਿਲੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ!
ਮੈਕਡਫ : ਖਿਮਾਂ ਸੁਲਤਾਨ! ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਘਟਾਅ ਕੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਸੀਵਾਰਡ : ਮੈਕਡਫ ਠੀਕ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਏ ਸਾਨੂੰ ਹਵਾਈ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਉਸਾਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ! ਉਹ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਕਿਤੋਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਫ਼ੈਸਲਾ ਤਾਂ ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਏਗਾ, ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਖੱਟਿਆ ਤੇ ਕੀ ਗਵਾਇਆ। (ਮੈਲਕਮ

ਨੂੰ) ਕੂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਮੈਲਕਮ : (ਮੈਕਡਫ ਨੂੰ) ਜਾਓ ਤੇ ਜੰਗ ਦਾ ਬਿਗੁਲ ਬਜਾ ਦਿਓ।
(ਮੈਕਡਫ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਰਚ ਦੀ ਧੁਨ ਵੱਜਦੀ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ
ਫੌਜਾਂ ਮਾਰਚ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।)
ਗੀਤ : ਕੁਫਰ ਕਰੇਂਦੀ ਯਾਰ ਮਾਟੀ ਕੁਫਰ ਕਰੇਂਦੀ --ਮਾਟੀ--
ਥਾਂ-ਥਾਂ ਮਾਟੀ ਜਾਲ ਵਿਛਾਏ ਆਪੇ ਬਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ --ਮਾਟੀ--
ਆਪੇ ਮਾਟੀ ਮਰ-ਮਰ ਜਿਉਂਦੀ ਆਪੇ ਹਾਹਕਾਰ --ਮਾਟੀ--
ਮਾਟੀ ਦੇ ਸਭ ਬਣੇ ਖਿਡੌਣੇ ਮਾਟ ਮੇਟਣਹਾਰ --ਮਾਟੀ--

ਫੇਡ ਆਊਟ

ਐਕਟ ਪੰਜਵਾਂ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੰਜਵਾਂ

(ਡਨਸਨੇਨ ਦੇ ਕਿਲੇ 'ਚ ਜੰਗੀ ਤਿਆਰੀਆਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।)

- ਮੈਕਬਥ : (ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਝੰਡੇ ਲਹਿਰਾ ਦਿਓ ਉੱਪਰਲੇ ਬੁਰਜ 'ਤੇ! ਆਉਣ ਦਿਓ ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਆਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ। (ਹੱਸਦਾ) ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਸਹੀ ਕਿਵੇਂ ਮੂੰਹ ਚਿੜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਮਖੌਲ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ।
- ਸਿਟੋਨ : ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ...ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਘੇਰਾ ਪਾ ਲਿਆ
- ਮੈਕਬਥ : (ਹਿਕਾਰਤ ਨਾਲ) ਹੰਮ! ਪਾਉਣ ਦਿਓ!
- ਸਿਟੋਨ : ਖਿਮਾ... ਸੁਲਤਾਨ, ਬੈਂਕੋ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਫਲੀਐਂਸ ਵੀ ਨਾਲ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਘਬਰਾਹਟ) ਫਲੀਐਂਸ...ਬੈਂਕੋ ਦਾ ਪੁੱਤਰ...! ਉਹ ਤੇ....! (ਮੋਢੇ ਝਟਕ ਕੇ) ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਮਰਣਗੇ ਭੁੱਖੇ! ਤੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਣਾ ਮਲੇਰੀਏ ਨੇ...ਏਡੇ ਮੋਟੇ-ਮੋਟੇ ਮੱਛਰ। (ਹੌਂਕਾ) ਆਪਣਿਆਂ ਨੇ ਹੀ ਛੁਰਾ ਮਾਰਿਆ ਪਿੱਠ 'ਚ, ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਕੀ ਮਜ਼ਾਲ ਸੀ। ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸੈਦਾਨ 'ਚ ਨਜਿੱਠਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤਾਂ ਮੈਂ, ਭੱਜਣ ਨੂੰ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਭਣਾ। (ਸਿਟੋਨ ਨੂੰ) ਦੱਸ, ਤੂੰ ਹੀ ਦੱਸ, ਕਿਸਦੀ ਸ਼ਹਿ 'ਤੇ ਤੰਘੜਦੇ ਨੇ ਇਹ, ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਈ ਸਰਦਾਰ....! (ਪਿੱਛੋਂ ਰੋਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ) ਇਹ ਕਾਹਦਾ ਰੋਲਾ !
- ਸਿਟੋਨ : ਇਹ ਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਏ (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਜੰਗ ਤੇ ਹਾਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ
(ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਦੌੜਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਹੁਣ ਤਾਂ ਡਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ...ਸੁਆਦ ਈ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਉਸਦਾ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ! ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਸੀ ਰਾਤ-ਬ-ਰਾਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚੀਖ ਸੁਣ ਲੈਂਦਾ ਤਾਂ ਕੰਬਣੀ ਛਿੜ ਜਾਂਦੀ, ਖੂਨ ਠੰਡਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ। ਡਰਾਉਣੀ ਬਾਤ ਵੀ ਕੰਨੀਂ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਰੋਂਗਟੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਧੜਕਦੀ ਸੀ ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਚ! ਹੁਣ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਸ ਰੱਜ ਗਿਆ ਮੈਂ। ਹੁਣ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਡਰਾਉਂਦਾ! ਸੋਚਾਂ ਸੁਫਨੇ ਤਾਈਂ ਮੱਲ ਲਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਨੇ, ਆਦੀ ਹੋ ਗਿਆਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ..(ਇੱਕ ਚੁੜੇਲ ਆ ਕੇ ਸਿਰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ)

ਹੈ।) ਕੀ ਹੋਇਆ? (ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੀ। ਮੈਕਬਥ ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ) ਬੱਚਾ..! (ਉਹ ਨਾਹ 'ਚ ਸਿਰ ਮਾਰਦੀ ਹੈ।) ਤਾਂ ਫੇਰ...ਜੰਮਣ ਪੀੜਾਂ ਨੇ..! (ਚੁੜੇਲ ਖੀ ਖੀ ਖੀ ਕਰਦੀ ਦੌੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਿੱਛੋਂ ਰੋਣ-ਪਿੱਟਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਕਬਥ ਠਠਬਰਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਟੋਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।) ਕੀ ਹੋਇਆ? ਇਹ ਰੋਣਾ ਕਾਹਦਾ ਏ?

- ਸਿਟੋਨ : ਅਨਰਥ ਹੋ ਗਿਆ ਸਰਕਾਰ...ਹਨ੍ਹੇਰ! ਮਹਾਰਾਣੀ ਸਾਹਿਬਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਸੁੰਨ)..ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇਹੋ ਸਮਾਂ ਲੱਭਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਉਡੀਕ ਵੀ ਨਾ ਸਕੀ ! ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਤੇ ਕੱਲ੍ਹ, ਕੱਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਲਕੇ...ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੀ ਇਹ। ਕੀੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਰੀਂਗਦੇ, ਜੂਨ ਹੰਢਾਉਂਦੇ, ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ...ਕਦੋਂ... ਮੌਤ ਦਾ ਡੰਕਾ ਵੱਜਦਾ...ਤੇ ਫੇਰ ਸੰਨਾਟਾ.....ਆਖਰੀ ਘੜੀ ਤੇ ਖੇਡ ਖਤਮ! ਚੌਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਚਾਨਣੀ ਦਾ ਭਰਮਾਇਆ ਬੰਦਾ ਕੀ-ਕੀ ਖੇਖਣ ਕਰਦਾ। ਪਰਛਾਵਿਆਂ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਦਾ, ਅੱਡੀਆਂ ਚੁੱਕ-ਚੁੱਕ ਫਾਹੇ ਲੈਂਦਾ.....ਆਸਮਾਨੀਂ ਟਾਕੀਆਂ ਲਾਉਂਦਾ...ਤੇ ਅਚਾਣਕ...ਮੌਤ ਆਣ ਦਬੋਚਦੀ, ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਝਪਟਦੀ.....ਤੇ.....ਹਨ੍ਹੇਰਾ....ਕੋਈ ਆਰ-ਪਾਰ ਨਹੀਂ...ਬਸ ਹਨ੍ਹੇਰਾ! (ਫੁਫਕਦਾ ਹੈ) ਬੁਝ ਜਾਣ ਦਿਓ ਇਸ ਦੀਵੇ ਨੂੰ.....! ਕੀ ਹੈ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ? ਮੂਰਖ ਦੀ ਬੁਝਾਈ ਬਾਤ, ਪਹੇਲੀ...ਰੋਲਾ-ਰੱਪਾ...ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਬਥੇਰਾ, ਹੱਥ-ਪੱਲੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਛੁੱਟ ਮੌਤ ਦੇ, ਸਭ ਬੇਕਾਰ, ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ। ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ ਦੀ ਖਾਲੀ। (ਨੌਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਰ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਬਥ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆਂ ਹੀ।) ਤੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ! ...ਛੇਤੀ ਬਕ!
- ਨੌਕਰ : ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸਰਕਾਰ...ਕਿਵੇਂ ਦੱਸਾਂ! ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ....ਖੁਦ ਈ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ!
- ਮੈਕਬਥ : ਛੇਤੀ ਬੋਲ ਜੋ ਵੀ ਬੋਲਣਾ ਏ! ਤੈਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।
- ਨੌਕਰ : ਮੈਂ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਸਰਕਾਰ ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਪਈ, ਕੀ ਦੇਖਦਾਂ....ਪੂਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜੰਗਲ ਤੁਰਿਆ ਆਉਂਦਾ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਨੂੰ! ਬੀਰਨਾਮ ਦਾ ਜੰਗਲ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਸੁੰਨ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਝੂਠ ਬਕਦਾ ਏਂ ਤੂੰ! ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ!
- ਨੌਕਰ : ਜੀ! ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ! ਪੂਰਾ ਦਾ ਪੂਰਾ

ਬੀਹੜ ਹੜ੍ਹ ਵਾਂਗ ਚੜ੍ਹਿਆ ਆ ਰਿਹਾ। ਝੂਠ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬੋਟੀਆਂ ਕਰਵਾ ਦੇਣਾ ਮੇਰੀਆਂ, ਕੁੱਤਿਆਂ ਮੂਹਰੇ ਪਵਾ ਦੇਣਾ!

ਮੈਕਬਥ : (ਚਿੱਥਦੇ ਹੋਏ ਬੋਲਦਾ ਹੈ) ਜਿਉਂਦਾ ਗੱਡ ਦਿਆਂਗਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਚ... ਝੂਠ ਨਿਕਲਿਆ 'ਤੇ! ਉਹ ਸਾਮ੍ਹਣੀ ਕਿੱਕਰ 'ਤੇ ਟੰਗਵਾ ਦਿਆਂਗਾ..ਗਿਰਝਾਂ ਦੇ ਨੋਚਣ ਨੂੰ! ਤੇ ਜੇ ਰਤਾ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਏ ਤੇਰੀ ਗੱਲ 'ਚ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ..., ਜੇ ਚਾਹੋਂ ਤੂੰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਏਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ! (ਖੁਦ ਨਾਲ) ਮੇਰਾ ਯਕੀਨ ਡੋਲ ਰਿਹਾ, ਸ਼ੰਕਾ ਹੋ ਰਹੀ ਏ ਮਨ 'ਚ! (ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) 'ਜਦੋਂ ਤਾਈਂ ਬੀਰਨਾਮ ਦਾ ਜੰਗਲ ਉੱਠ ਕੇ ਤੇਰੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਤੈਨੂੰ! ਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ, ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ। ਆਪੇ ਬਣਿਆਂ ਮੈਂ! ਝੂਠ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਸੱਚ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਨਿਰਾ-ਪੂਰਾ ਸੱਚ। ਹੁਣ ਜੇ ਇਹੋ ਸੱਚ ਏ ਤਾਂ ਭੱਜਾਂਗਾ ਨਹੀਂ ਮੈਂ, ਨਾ ਹੀ ਹੱਥ 'ਤੇ ਹੱਥ ਧਰ ਕੇ ਬੈਠਾਂਗਾ, ਲੜਾਂਗਾ ਮੈਂ! ਅੱਕ ਗਿਆਂ ਮੈਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ, ਲਾਹ ਸੁੱਟਾਂਗਾ ਇਹ ਬੋਝ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ। (ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ) ਜੰਗ ਦੇ ਬਿਗੁਲ ਬਜਾਓ! ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿਓ ਪਰਲੋ ਆਏਗੀ ਅੱਜ...ਕਿਆਮਤ! ਝੂਠ ਦੇ ਆਖਰੀ ਕਤਰੇ ਤਾਈਂ ਲੜਾਂਗਾ ਮੈਂ!

ਫੇਡ ਆਊਟ

ਐਕਟ ਪੰਜਵਾਂ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਛੇਵਾਂ

(ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼। ਫਲੀਐਂਸ ਸਮੇਤ ਮੈਲਕਮ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਰਨੈਲ ਮੌਜੂਦ ਨੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਬਿਰਖਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਲਾਂ ਨਾਲ ਖੁਦ ਨੂੰ ਢਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।)

ਮੈਲਕਮ : (ਰੁਕਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ) ਬਸ! ਲਾਹ ਦਿਉ ਇਹ ਪੱਤਿਆਂ ਤੇ ਟਹਿਣੀਆਂ ਦੇ ਪਰਦੇ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ। ਦਿਖਾ ਦਿਓ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ।

ਸੀਵਾਰਡ : ਹੁਣ, ਹੋਰ ਕੀ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸਾਡੇ ਲਈ!

ਮੈਲਕਮ : ਅੰਕਲ ਪਹਿਲਾ ਹਮਲਾ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕਰੋਗੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਵੀਰ..., ਤੁਹਾਡਾ ਸਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ ਤੁਹਾਡੇ। ਮੈਂ ਤੇ ਮੈਕਡਫ ਪਿੱਛੋਂ ਰਲਾਂਗੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਤੇ ਫਲੀਐਂਸ...

ਫਲੀਐਂਸ : ਹੁਕਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ!

ਮੈਲਕਮ : (ਮੋਢਾ ਥਪਥਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਜਾਂਬਾਜ਼ ਬੈਂਕੋ ਦਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ...ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੇਖ ਕੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਏ ਮੈਨੂੰ।

ਫਲੀਐਂਸ : (ਗੰਭੀਰ) ਮੈਂ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਹੱਲੇ 'ਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੁਲਤਾਨ! ਹੁਣ ਹੋਰ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਮੈਕਡਫ : ਧੀਰਜ ਨੌਜਵਾਨ..ਧੀਰਜ! ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅੱਜ ਤਾਈਂ ਨਾਜ ਹੈ। ਬਸ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਬਰ!

ਮੈਲਕਮ : ਤੇਰੀ ਕਾਹਲ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਯੁੱਧ-ਨੀਤੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਏਥੇ ਰੁਕੇਗਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ...ਅੰਤਮ ਲੜਾਈ ਤੱਕ, ਮੇਰੇ ਖ਼ਾਸ ਅੰਗ-ਰੱਖਿਅਕ ਵਾਂਗ।

ਫਲੀਐਂਸ : ਜੋ ਹੁਕਮ ਸੁਲਤਾਨ!

ਸੀਵਾਰਡ : ਅੱਜ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਵਾਂਗੇ। ਤੇ ਫੇਰ ਆਰ ਜਾਂ ਪਾਰ। ਚੰਗਾ ਰੱਬ-ਰਾਖਾ।

ਮੈਕਡਫ : (ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ) ਨਗਾੜੇ ਬਜਾਓ...ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿਓ ਮੈਕਬਥ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕੰਬਣ ਦਿਓ ਧਰਤੀ ਫੱਟ ਜਾਣ ਦਿਓ ਆਸਮਾਨ ਦੀ ਛਾਤੀ ਖੂਨ ਦੀ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਝੁੱਲੇਗੀ ਅੱਜ, ਖੂਨ ਦੀ...! ਹੋਰ ਜ਼ੋਰ ਦੀ! (ਮੈਲਕਮ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਚੁੜੇਲਾਂ ਮੰਚ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਮੂੰਹ ਦੱਬੀ ਉਸਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਹੱਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਫੌਜੀ ਧੁਨ 'ਤੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਮਾਰਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਝੰਡੇ ਚੁੜੇਲਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਹਨ।)

ਫੇਡ ਆਊਟ

ਐਕਟ ਪੰਜਵਾਂ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੱਤਵਾਂ

(ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ)

- ਮੈਕਬਥ : ਫਸਾ ਲਿਆ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ। ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੁਣ। ਪਰ ਮੈਂ ਵੀ ਜੰਗਲੀ ਸ਼ੇਰ ਵਾਂਗ ਲੜਾਂਗਾ, ਆਖਰੀ ਸਾਹਾਂ ਤਾਈਂ! (ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ) ਆਖਰ ਕੌਣ ਹੈ... ਜਿਹੜਾ ਔਰਤ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਨਹੀਂ ਜੰਮਿਆ! ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਡਰਦਾ ਨਹੀਂ! ਸਾਹਮਣੇ ਆਓ.....! ਇਹ ਅਵਾਰਾ ਕੁੱਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੇ ਮੇਰਾ!
- ਯੁਵਾ ਸੀਵਾਰਡ: ਰੁਕ ਜਾ, ਕੌਣ ਏਂ ਤੂੰ!
- ਮੈਕਬਥ : ਜਾ ਦੌੜ ਜਾ! ਫੂਕ ਨਿਕਲ ਜਾਏਗੀ ਨਾਂ ਸੁਣ ਕੇ!
- ਯੁਵਾ ਸੀਵਾਰਡ: ਹੂੰ! ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਡਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਮੈਨੂੰ, ਚਾਹੇ ਨਰਕਾਂ 'ਚੋਂ ਉਤਰ ਆਏ! ਤੇਰੀ ਕੀ ਬਿਸਾਤ ਏ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਵਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ) ਮੈਕਬਥ ਹੈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ! ਲੈ...ਸੰਭਾਲ!
- ਯੁਵਾ ਸੀਵਾਰਡ: ਨਰਕ ਦੇ ਕੀੜੇ! ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਘਿਣਾਉਣਾ ਹੋ ਵੀ ਕੀ ਸਕਦਾ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਹੱਸਦਾ) ਝੂਠ! ਘਿਣਾਉਣਾ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣਾ! ਨਿਕਲ ਗਈ ਹੈਂਕੜੀ ਸਾਰੀ!
- ਯੁਵਾ ਸੀਵਾਰਡ: ਜ਼ਾਲਿਮ...ਹੱਤਿਆਰੇ! ਇਹ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਦੱਸੇਗੀ ..(ਪੈਂਤੜੇ ਬਦਲ ਕੇ ਲੜਦੇ ਹਨ) ਕਿ ਕੌਣ ਹੈ ਝੂਠਾ ਤੇ ਕੌਣ ਬੁਝਦਿਲ।
(ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਯੁਵਾ ਸੀਵਾਰਡ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਬੇਚਾਰਾ...ਔਰਤ ਦਾ ਜਾਇਆ! ਕੋਈ ਮਾਂ ਉਹ ਸੂਰਮਾ ਜਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਜਿਹੜਾ ਖ਼ਤਰਾ ਬਣੇ ਮੇਰੇ ਲਈ! ਇਹ ਤੇਰੀ ਤਲਵਾਰ... ਤੇ ਇਹ ਕਟਾਰ (ਪਾਗਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੱਸਦਾ ਹੈ) ਸਭ ਮਜ਼ਾਕ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ....ਇਹ ਖਿਡੌਣੇ ਤਾਂ ਹਵਾ ਵੀ ਫੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਮੇਰੀ।
(ਨਗਾੜਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੇਰ 'ਚ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਮੈਕਡਫ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)
- ਮੈਕਡਫ : (ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ) ਏਧਰੋਂ ਈ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੇ...! (ਕੜਕ ਕੇ) ਧੋਖੇਬਾਜ਼, ਮੱਕਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆ! ਕਿੱਥੇ ਲੁਕਿਆਂ ਮਾਂ ਦੀ ਬੁੱਕਲ 'ਚ! ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਅੱਜ ਵੀ ਬਖ਼ਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਕਦੇ ਮਾਫ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ ਮੈਨੂੰ! (ਕੁਝ ਸਿਪਾਹੀ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਢੇਰੀ ਕਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਚੁੜੇਲਾਂ ਮੂੰਗਫਲੀ ਖਾ-ਖਾ ਕੇ ਛਿੱਲੜ

ਏਧਰ-ਉਧਰ ਸੁੱਟਦੀਆਂ ਹਨ! ਮੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਭਾੜੇ ਦੇ ਟੱਟੂਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ...ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਹਥਿਆਰ ਵੀ ਮੰਗਵੇਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਖੂਨ ਦੀ ਤਿਹਾਈ ਏ ਮੈਕਬਥ...ਤੇਰੇ ਖੂਨ ਦੀ! ਤੇਰਾ ਖੂਨ ਪੀਵੇਗੀ ਜਾਂ ਪਿਆਸੀ ਰਹੇਗੀ...ਧਾਰ ਏਸ ਦੀ! (ਲੜਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਨਹੀਂ ਬਸ ਪਛਾੜਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਓਧਰੋਂ ਆ ਰਹੀ ਏ ਆਵਾਜ਼! ਹਾਂ..ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦੀ ਟੰਕਾਰ, ਜ਼ਰੂਰ ਓਧਰ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ! ਬਸ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਏ ...ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ!
(ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਮੈਲਕਮ ਤੇ ਸੀਵਾਰਡ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।)

- ਸੀਵਾਰਡ : ਕਿਲ੍ਹਾ ਬਸ ਸਾਡੇ ਕਬਜ਼ੇ 'ਚ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨ। ਏਸ ਪਾਸੇ ਦੀ ਆਓ! ਉਸ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੋਹੇਂ ਪਾਸਿਓਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਲੜ ਰਹੀਆਂ ਨੇ। ਸਾਡੇ ਲੋਕ ਵੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜ ਰਹੇ ਨੇ! ਬਸ ਇੱਕ ਹੱਲਾ ਹੋਰ..ਤੇ ਜੰਗ ਜਿੱਤੀ ਸਮਝੋ!
- ਮੈਲਕਮ : ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ...ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਵੀ ਕਈ ਸਿਪਾਹੀ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਲੜ ਰਹੇ ਨੇ।
- ਸੀਵਾਰਡ : ਜੀ! ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਕਮਾਲ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਤਾਂ ਫਲੀਐਂਸ ਨੇ ਦਿਖਾਈ ਹੈ! ਓਸ ਸੂਰਮਗਤੀ ਦਾ ਤਾਂ ਯਕੀਨ ਕਰਨਾ ਔਖਾ! (ਚੁੜੇਲਾਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੀ ਵੱਲ ਖਚਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ!)
- ਮੈਲਕਮ : ਬੈਂਕੋ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਉਹ!
- ਸੀਵਾਰਡ : ਜੀ ਹਾਂ...ਉਹੀ ਫਲੀਐਂਸ! ਤੇ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਹੈ...ਮੈਕਡਫ! ਜਿੱਧਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਡਿੱਗਦੇ ਨੇ...ਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਸਫਾਇਆ!
- ਮੈਲਕਮ : ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾਏਗਾ!
(ਚੁੜੇਲਾਂ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਹੱਸਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਸੀਵਾਰਡ : ਆਓ ਸੁਲਤਾਨ! ਕਿਲ੍ਹੇ ਅੰਦਰ ਪੈਰ ਪਾਓ!
(ਚੁੜੇਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)

ਫੇਡ ਆਊਟ

ਐਕਟ ਪੰਜਵਾਂ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅੱਠਵਾਂ

(ਜੰਗ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ : ਮੈਕਬਥ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਾਲਤ 'ਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ।)

- ਮੈਕਬਥ : (ਥੱਕਿਆ-ਟੁੱਟਿਆ) ਨਹੀਂ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ ਮੈਂ। ਨਹੀਂ, ਬੁਝਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਮੈਂ। ਜਦ ਤੀਕ ਇੱਕ ਵੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਿਉਂਦਾ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ...ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟਾਂਗਾ। ਢੇਰ ਲਾ ਦਿਆਂਗਾ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੇ। (ਲੜਖੜਾਉਂਦਾ ਹੈ)
- ਮੈਕਡਫ : (ਪ੍ਰਵੇਸ਼) ਰੁਕ ਜਾ ਹੱਤਿਆਰਿਆ! ਰੁਕ...,ਮੇਰੀ ਬੀਵੀ ਦੇ ਕਾਤਿਲ...ਉਸ ਮਾਸੂਮ ਦਾ ਖੂਨ ਵੰਗਾਰ ਰਿਹਾ ਏ ਮੈਨੂੰ!
- ਮੈਕਬਥ : (ਸੰਭਲਦਾ) ਤੂੰ...ਜਾ ਦਫਾ ਹੋ ਜਾ! ਅੱਜ ਤਾਈਂ ਬਖਸ਼ਦਾ ਰਿਹਾਂ ਤੈਨੂੰ! ਜਾ ਮੁੜ ਜਾ...ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਤੇਰੇ ਖੂਨ ਦੀ ਪਿਆਸੀ ਹੋਈ ਪਈ ਐ।
- ਮੈਕਡਫ : ਮੇਰਾ ਜਵਾਬ ਮੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਸ਼ਬਦ ਬੋਣੇ ਨੇ ਤੇਰੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। (ਦੋਹੇਂ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਪਿਛੋਕੜ 'ਚ ਚੁੜੇਲਾਂ ਮੂੰਗਫਲੀ ਖਾ-ਖਾ ਸੁੱਟਦੀਆਂ ਹਨ।)
- ਮੈਕਬਥ : ਕਿਉਂ ਹਵਾ 'ਚ ਤਲਵਾਰਾਂ ਮਾਰਦਾਂ! ਥਕਾ ਰਿਹਾਂ ਫਾਲਤੂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ! ਜਾ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ 'ਤੇ ਤਾਕਤ ਆਜ਼ਮਾ ਆਪਣੀ...ਜੇ ਤੇਰੀ ਈਨ ਮੰਨਣ! ਕੋਈ ਤਲਵਾਰ ਆਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਚੀਰ ਸਕਦੀ, ਹਵਾ ਦਾ ਬੁੱਲ ਹਾਂ ਮੈਂ, ਜਾਦੂ ਦੀ ਪਰਛਾਈਂ! ਔਰਤ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਜਣੀ ਕੋਈ ਸ਼ੈਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਿਗਾੜ ਸਕਦੀ ਮੇਰਾ!
- ਮੈਕਡਫ : ਭੁੱਲ ਜਾ ਆਪਣਾ ਜਾਦੂ! ਅੱਜ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਚਾਅ ਸਕਦਾ ਤੈਨੂੰ! (ਮੈਕਡਫ ਦੇ ਵਾਰ ਨਾਲ ਮੈਕਬਥ ਜ਼ਖਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ।) ਬੁਲਾ ਉਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ, ਜਿਸਦੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨੱਚਦਾ ਰਿਹਾ ਏਂ ਤੂੰ! ਦੱਸ ਉਸਨੂੰ ਮੈਕਡਫ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਜਣਿਆ! (ਹੱਸਦਾ) ਉਹ ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਚੀਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ...ਸੱਤਮਾਹਿਆ! (ਠਹਾਕਾ)
- ਮੈਕਬਥ : ਰੱਬ ਦੀ ਮਾਰ ਇਸ ਕਾਲੀ ਜੁਬਾਨ 'ਤੇ! (ਕੰਬਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ) ਇਹ ਮੈਂ ਕੀ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ! ਕਿੱਥੇ ਗਈ ਮੇਰੀ ਮਰਦਾਨਗੀ! (ਚੁੜੇਲਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ) ਦਫਾ ਹੋ ਜਾਓ ਜਾਦੂਗਰਨੀਓ! ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਝਾਂਸੇ 'ਚ ਨਹੀਂ

ਆਉਣ ਲੱਗਾ! ਕਿਤੋਂ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ, ਝੂਠੇ ਸੁਫਨੇ..ਕੀ ਦਿਖਾਇਆ ਤੇ ਕੀਤਾ ਕੀ! ਸਭ ਫਰੇਬ ਏ, ਛਲਾਵਾ! ਇਹ ਕਿਹੀ ਖੇਡ ਖੇਡੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ! ਬਸ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਲੜਾਂਗਾ!

ਮੈਕਡਫ : ਖੇਖਣ ਬੰਦ ਕਰ ਤੇ ਸੁੱਟ ਦੇ ਹਥਿਆਰ! ਬਖਸ਼ ਦਿਆਂਗਾ ਤੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਆਉਂਦੀਆਂ ਨਸਲਾਂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖ ਸਕਣ! ਪਿੰਜਰੇ 'ਚ ਪਾ ਕੇ ਰੱਖਾਂਗੇ ਤੈਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਖੂਖਾਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ! ਤਾਂ ਜੋ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਲੋਕ ਦੇਖਣ ਤੇ ਸਬਕ ਲੈਣ! ਤਖ਼ਤੀ ਵੀ ਲਾ ਦਿਆਂਗੇ...ਦੇਖੋ..ਦੇਖੋ..ਇਹੋ ਹੈ ਉਹ ਬੰਦਾ! ਮਨੁੱਖੀ ਜਾਮੇ 'ਚ ਲੁਕਿਆ ਦਰਿੰਦਾ, ਰਾਖਸ਼ਸ!

ਮੈਕਬਥ : (ਦਹਾੜਦਾ ਹੈ) ਬਸ.....! ਇੱਕ ਲਫਜ਼ ਵੀ ਹੋਰ ਨਹੀਂ! ਨਹੀਂ ਮੰਨਾਗਾ ਈਨ! ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਛੋਕਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਚ ਡਿੱਗ ਕੇ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਉਡਵਾਵਾਂਗਾ! ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਜੇ ਤੂੰ ਔਰਤ ਦਾ ਜਾਇਆ ਨਹੀਂ! ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਜੇ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ ਏ ਬੀਰਨਾਮ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਇਹ ਰਹੀ ਮੇਰੀ ਢਾਲ...(ਸੁੱਟਦਾ), ਹੁਣ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ! (ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ) ਲੜਾਂਗਾ ਮੈਂ...(ਵਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ) ਰੱਬ ਦੀ ਮਾਰ ਉਸ 'ਤੇ ਜਿਹੜਾ ਰੁਕਣ ਨੂੰ ਕਹੇ! (ਭਿਆਨਕ ਜੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਖੌਰੂ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਕਡਫ ਮੈਕਬਥ ਨੂੰ ਚੀਰ ਸੁੱਟਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਫਲੀਐਂਸ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਚੁੜੇਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੋਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਤੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ। ਮਰ ਰਿਹਾ ਮੈਕਬਥ ਵੀ ਇਹ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਅੰਗ ਭਰੀ ਮੁਸਕਾਨ ਹੈ! ਫਲੀਐਂਸ ਤੇ ਮੈਕਡਫ ਦਾ ਇਸ ਪਾਸੇ ਉੱਕਾ ਹੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਦੋਹਾਂ ਚੁੜੇਲਾਂ 'ਚ ਉਲਝੇ ਹਨ! ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਗ਼ਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਫਲੀਐਂਸ : ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ ਉਹ?

ਮੈਕਡਫ : ਪਤਾ ਨਹੀਂ! ਹੈ ਵੀ ਸਨ... ਕਿਤੇ ਐਵੇਂ ਭੁਲੇਖਾ.....! (ਸਿਰ ਝਟਕਦਾ ਹੈ) ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ...!

ਫਲੀਐਂਸ : ਕਹਿ ਕੀ ਰਹੀਆਂ ਸਨ!

ਮੈਕਡਫ : (ਛੁਪਾਂਦੇ ਹੋਏ) ਛੱਡ ਪਰ੍ਹਾਂ। ਐਵੇਂ ਉਡਦਿਆਂ ਦੇ ਮਗਰ ਨਹੀਂ ਭੱਜੀਦਾ!

ਫਲੀਐਂਸ : ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ...

ਮੈਕਡਫ : ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਵੱਲ ਚੱਲੀਏ! (ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ) ਏਸ ਬਾਰੇ ਫੇਰ ਕਦੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ! ਛੇਡ ਆਉਟ

ਐਕਟ ਪੰਜਵਾਂ : ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੌਵਾਂ

(ਮੈਲਕਮ ਦਾ ਦਰਬਾਰ)

- ਮੈਲਕਮ : ਸਾਰੇ ਸਿੱਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੇ, ਮਹਿਫੂਜ਼ ਤਾਂ ਨੇ!
- ਸੀਵਾਰਡ : ਜੰਗ 'ਚ ਖੂਨ ਤਾਂ ਡੁੱਲਦਾ ਈ ਏ ਮਹਾਰਾਜ! ਪਰ ਅੱਜ ਦੀ ਜਿੱਤ ਲਈ ਇਹ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ!
- ਮੈਲਕਮ : (ਬੇਚੈਨ) ਮੈਕਡਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ!
- ਸੀਵਾਰਡ : ਅੱਜ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਤਾਂ ਉਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨ!
- ਮੈਲਕਮ : ਹਾਂ, ਉਸਦੀ ਖ਼ਬਰ ਤਾਂ ਹੈ ਸਾਨੂੰ। ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ! ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ!
- ਰੌਸ : ਖਿਮਾਂ ਸੁਲਤਾਨ! ਨੌਜਵਾਨ ਸੀਵਾਰਡ ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਾਂਗ ਲੜਿਆ ਤੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਂਦਾ.. ਸ਼ਹੀਦ..ਹੋ ਗਿਆ! ਸਾਰੀ ਰਣਭੂਮੀ ਉਸਦੀ ਸੂਰਮਗਤੀ ਦੀ ਗਵਾਹ ਹੈ।
- ਸੀਵਾਰਡ : (ਸੁੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ.....
- ਰੌਸ : ਤੁਹਾਡਾ ਦੁੱਖ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ! ਉਸਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਰਣਭੂਮੀ ਚੋਂ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ!
- ਸੀਵਾਰਡ : ਉਹ ਮੇਰੇ ਖੂਨ ਨੂੰ ਦਾਗ਼ ਨਹੀਂ ਲਾ ਸਕਦਾ! ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਫੱਟ ਉਸਨੇ... ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਖਾਧੇ ਹੋਣਗੇ!
- ਰੌਸ : ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ!
- ਸੀਵਾਰਡ : ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਸਨੂੰ ਚਰਣਾਂ 'ਚ ਥਾਂ ਬਖ਼ਸ਼ੇ! ਇਸ ਤੋਂ ਚੰਗੇਰੀ ਮੌਤ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ!
- ਮੈਲਕਮ : ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਇਸਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਾਤਮ ਮਨਾਈਏ ਉਸਦਾ! ਉਸਦੇ ਲਈ ਮੈਂ...ਦਿਲੋਂ ਗ਼ਮਗੀਨ ਹਾਂ!
- ਸੀਵਾਰਡ : ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨ। ਤੁਸਾਂ ਸੁਣਿਆ ਉਸਨੇ ਸਭ ਰਿਣ ਤਾਰ ਦਿੱਤੇ...ਖ਼ੂਬ ਖੇਡਿਆ ਉਹ ਰਣਭੂਮੀ 'ਚ! (ਸਦਮੇ 'ਚ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਰਹੇ ਉਹਦੇ! ਇੱਥੇ ਤੇ ਕਿੱਧਰੇ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ!

(ਮੈਕਡਫ ਅਤੇ ਫਲੀਐਂਸ ਮੈਕਬਥ ਦਾ ਸਿਰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੈਲਕਮ ਦੇ ਚਰਣਾਂ 'ਚ ਰੱਖ ਕੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੈ ਕਾਰੇ ਗੂੰਜਦੇ ਹਨ।)

ਮੈਕਡਫ : ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇਕਬਾਲ ਬੁਲੰਦ! ਇਹ ਰਿਹਾ ਧਾੜਵੀ ਦਾ ਸਿਰ! ਹੁਣ ਇਹ ਯੁੱਗ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਸਲਤਨਤ ਦੇ ਨਗੀਨਿਆਂ 'ਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਦੇਖ ਰਿਹਾਂ...ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਅੰਦਰ ਤੁਹਾਡੀ ਜੈ-ਜੈਕਾਰ ਮੈਥੋਂ ਵੀ ਬੁਲੰਦ ਆਵਾਜ਼ 'ਚ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਏ! (ਜੈ ਕਾਰੇ ਗੂੰਜਦੇ ਹਨ।)

ਮੈਲਕਮ : ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਮੁਹੱਬਤ ਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀਆਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਤਹਿ-ਦਿਲੋਂ ਕਦਰ ਪਾਵਾਂਗੇ ਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਹਰਗਿਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਰਿਣ ਦੇ ਬੋਝ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਸਕੀਏ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਤੇਦਾਰਾਂ ਤੇ ਸੱਜਣਾਂ-ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅਰਲ ਦੇ ਅਹੁਦਿਆਂ ਨਾਲ ਨਵਾਜ਼ਾਂਗੇ ਤੇ ਇਹ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ 'ਚ ਪਹਿਲੀ ਮਰਤਬਾ ਹੋਇਗਾ ਤੇ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਜ਼ਾਲਿਮ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਕਰੂਰ ਪੰਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਖ਼ਾਤਰ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਰ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਏਗਾ। ਇਹ ਬੁੱਚੜ ਜੋ ਮੁਰਦਾ ਹਾਲਤ 'ਚ ਸਾਹਮਣੇ ਪਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਇਸਦੀ ਉਸ ਰਾਖਸ਼ਸਣੀ ਰਾਣੀ ਨੇ ਅਸੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਖ਼ੁਦ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਨੇੜਲੇ ਸਲਾਹਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਬਣਦੀ ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਰ ਨਾਲ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ! ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ....ਇੱਕ-ਇੱਕ ਸ਼ਖ਼ਸ ਦਾ ਤਹਿ-ਦਿਲੋਂ ਸ਼ੁਕਰਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਜ-ਪੋਸ਼ੀ ਦੀ ਦਾਵਤ 'ਤੇ ਸਕੋਨ ਆਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ!

ਸਮਾਪਤੀ